

Hoa Ngọc Lan

Contents

Hoa Ngọc Lan	2
1. Chương 1: Thời Cấp 3	2
2. Chương 2: Em M.a	4
3. Chương 3: Kế Hoạch Cửa Cấm	7
4. Chương 4: Kế Hoạch Cửa Cấm (2)	9
5. Chương 5: Tương Tư	11
6. Chương 6: Bánh Xèo	14
7. Chương 7: Những Dòng Tin Nhắn Đầu Tiên	16
8. Chương 8: Thi Olympic Ở Trường	17
9. Chương 9: Đi Mua Giày	19
10. Chương 10: Ốm	21
11. Chương 11: Ngày 20/10	23
12. Chương 12: Trong Công Viên	25
13. Chương 13: Món Quà Bất Ngờ	27
14. Chương 14: " Nuôi " Hy Vọng	29
15. Chương 15: Hy Vọng Bị Dập Tắt	31
16. Chương 16: Bát Cháo Ấm Cho Mùa Đông	33
17. Chương 17: Giao Trúng Cho Ác	35
18. Chương 18: Mèo Con	38
19. Chương 19: Hẹn Hò	40
20. Chương 20: Hẹn Hò	42
21. Chương 21: Rung Động Mới	47
22. Chương 22: Người Yêu	50
23. Chương 23: Nụ Hôn Đầu	54
24. Chương 24: Giáng Sinh	56
25. Chương 25: Thử Thách Mới	58
26. Chương 26:	59
27. Chương 27: Ngủ Trưa	61
28. Chương 28: Ghen	63
29. Chương 29: Làm Hòa	65
30. Chương 30: Trước Tết	66
31. Chương 31: Thử Thách Mới	68
32. Chương 32: Câu Chuyện Năm Mới	69
33. Chương 33: Quyết Định..... Cuối Tết	71
34. Chương 34: Là Anh Sai.....rất Nhiều	73
35. Chương 35: Bực Mình	75
36. Chương 36: Ở Nhà Một Mình	77
37. Chương 37: Lời Hứa	79
38. Chương 38: Rắc Rối	82
39. Chương 39: Hiểu Lầm Tai Hại	84
40. Chương 40: Hải Phòng...	85

41. Chương 41: Món Quà Bất Ngờ	92
42. Chương 42: Có Biến	94
43. Chương 43	96
44. Chương 44: Bể Bơi	98
45. Chương 45: Vừa Giận Vừa Yêu	100
46. Chương 46: Đi Hải Phòng Lần I.....	103
47. Chương 47: Xa Nhau Đâu Có Nghĩa Là Mất Nhau	107
48. Chương 48: Em Ở Đâu	109
49. Chương 49: Đời Không Như Mơ	111
50. Chương 50: Người Bạn Mới	112
51. Chương 51: Gặp Em Lần Cuối	114
52. Chương 52: Tương Lai Ở Phía Trước	115

Hoa Ngọc Lan

Giới thiệu

Một buổi chiều thanh bình và tĩnh lặng trong kí túc xá, nghĩ lại thấy thời gian trôi thật là nhanh, m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ngoc-lan>

1. Chương 1: Thời Cấp 3

Cuộc đời là một cuốn truyện dài, có lúc nhàm chán, có lúc vui tươi, lúc lại gay gắt, hồi hộp, và chắc hẳn ai cũng có những lúc thăng trầm. 3 năm học cấp 3 như tất cả mọi người, cái tuổi mà lớn cũng không hẳn mà nhỏ cũng không, cái tuổi mà ta lưu giữ đầy kỉ niệm @@, và cũng là cái tuổi mà ta biết suy nghĩ sâu sắc hơn và cảm nhận cuộc sống, quan trọng ở đây là bắt đầu biết đến yêu .. Tôi cũng chỉ là 1 thằng học trò bình thường, không gì nổi bật, nghệ thuật + năng khiếu không có, học hành tạm tạm, 1m73 nặng 60kg, mặt mũi không đến mức khó nhìn (tạm dc @@). Lớp 10 và lớp 11 trôi qua êm đềm, chả để lại chút gì đáng nhớ, nhưng đến năm lớp 12 thì mọi việc bắt đầu kéo đến cuộc đời tôi, và đến bây giờ tôi cũng không tin là nó trôi qua. Khai giảng trôi qua nhanh, đứa nào cũng tự nhủ năm nay cuối cấp, có lẽ phải học hành vất vả lắm, không thì trượt ĐH mất (nhưng thực tế thì năm lớp 12 lại chơi nhiều nhất =.=). Nói sơ qua 1 chút, lớp tôi có 53 người và các nhân vật (đa phần là trong lớp tôi) xuất hiện sau này, nếu như gọi = tên kếp thì tên thật của nó sẽ là tên nó + tên bố nó hoặc mẹ nó ở sau (cái này chắc mọi người cũng ko lạ gì) .

Mấy năm nay học hè nhiều thêm việc đi học sớm 1 tuần nên sau khai giảng đi học buổi đầu thì ae bạn bè trong lớp cũng chả có gì gọi là mới mẻ. Ngày ngày, sáng 6h30 xách cặp ra khỏi nhà, trưa về ăn cơm, chiều lại 2h30 học đến 4h30, xong rồi lại làm tăng học thêm nữa 5h30, không thì 7h30.

Buổi chiều hôm đấy sắp sửa học xong thì thằng Trọng Quang ngồi cạnh đập đập vai tôi:

- Ê, T.H (H là tên bố tôi, tôi tên T) ,chiều nay rảnh đi với tao tí

- Đi đâu tôi quay lại trả lời
- Lại đây này tạo , tao mua đôi nhẫn (hàng lưu niệm thôi nhé) , đi cùng tao đi , đi 1 mình ngại ẻo chịu đc .
- Địch , chú đi cùng với mấy thằng khác đi , ae biết gì đâu mà chọn cùng , sao không nhờ bọn con gái ấy
- Đi với tao đi ... nó nài nỉ
- Mấy thằng kia bận đi học thêm rồi với lại mấy con lớp mình nhờ chọn hộ lại mất tiền ăn vặt cho bọn nó .
- Uh, thì đi , mà nhanh nhanh đây , 5h phải về rồi .. thở dài 1 hơi tôi đáp lại , thôi thì giúp thằng ku vậy , biết nó với 1 con ở lớp đang yêu nhau
- Ok, 4h30 đợi tao ở cổng trường - Nó quay lại nó rồi quay lên mặt ra vẻ hí hửng lắm,,,

Tôi quay mặt ra phía cửa sổ, lặng ngắm nhìn mấy cái cây ở trong sân trường...Ngẩn ngơ nhìn mây nhìn trời, rồi suy nghĩ mông lung rằng không biết sau này khi ra trường thì mình sẽ ntn,sẽ làm được gì ra trò không...Ngồi cái góc này trong những ngày nóng như hôm nay mà thỉnh thoảng cũng có cơn gió mát kẽ thoải qua.. Tôi tận hưởng cái phút giây sảng khoái bất chợt ấy rồi lại ngắm cây, ngắm ghề đá...Nhiều lúc muốn giơ tay hứng mấy chiếc lá bay qua 1 cách vô định...

Sau khi tôi ngáp đến cái thứ 3 thì “Tùng ... tùng ... tùng” Vang lên. Tôi xuống vội nhà để xe , rồi đi ra cổng trường đợi bố trẻ kia , 3’ sau cu cậu phóng con cào cào chiến ra hất hàm:

- Đi thôi, con hàng ...
- Cũng chính từ cái hôm này , chính từ cái việc này , mà mọi chuyện bắt đầu diễn ra như 1 kịch bản sắp đặt trước vậy mà sau này tôi không thể ngờ nó lại ảnh hưởng khá sâu sắc đến cuộc sống của mình như vậy .
- Chú có tiền không ?.... Trọng Quang quay sang hỏi tôi
- Có thì có nhưng không nhiều , sao cần gấp à? – tôi trả lời
- À, tao chỉ lo không đủ tiền thôi , có gì thiếu thì tao mượn tiền mày (thời lớp cấp 3, cách đây hơn 2 năm có 50k đi chơi là oách rồi ^^) , nó nói rồi kèm theo nụ cười điệu trông rất man trá...

Phố hôm nay khá nóng, mà lại còn đông người, 2 thằng đạp 2 con xe băng băng trên đường...

K..é..ét , tiếng phanh xe đạp rít lên , Trọng Quang gọi với lên :

- Ê , rẽ vào đây mày
- Sao , mua luôn đây ak ? tưởng ở đây chú chê ít đồ mà ? quay xe lại tôi hỏi nó
- uh , ít thật Vào đi , tao nhìn thấy 2 em người quen, có gì vào nhờ bọn nó luôn
- Uh , thế xong rồi nhé , chú chọn đi , a về nhé..
- Đ.m cái thằng , đi với tao 1 tí làm sao , vào tạo thôi – nó gắt khi nghe tôi nói

Rẽ vào quán đồ lưu niệm . gặp 2 em kia thằng Trọng gọi cất tiếng gọi:

- Đi đâu đấy em ?
- Bọn em đi mua mấy thứ , lâu lắm mới gặp anh Trọng đây – em thấp hơn trả lời
- Con vừa nói chuyện với tao là nư cũ của Đức Kỳ (1 thằng trong lớp tôi) , còn em kia tao quen , học cùng cấp 2 trường tao , ở gần nhà tao ...Nó nói nhỏ vào tai tôi
- Ở ở Tôi gật đầu cho có , cảm giác đứng đấy thừa thãi , chả biết làm gì . Nhìn lướt qua thì 2 em thì 1 em tầm 1m62 , mặt mũi cũng bình thường , đáng thì đc , em thấp hơn thì trắng + mặt cũng khá xinh nhưng đáng thì hơi thô . Em cao hơn mặc

Một cái áo kẻ caro, quần jean không bó lắm, trông cũng khá hài hòa với dáng người..Em này toát lên cái vẻ khá ngoan ngoãn – tôi cảm nhận thế - mặc dù mặt mũi em cũng không có gì nổi bật cho lắm...Còn em lùn hơn thì áo sơ mi trắng, quần vải vì chắc em nó chân ngắn lại to – tôi tự nhủ...@@

Đứng 1 tầm 5' trong đây , trời tháng 9 mà nóng không chịu đc , tôi đi ra đứng ngoài sân , rút khăn mùi xoa ra lau mặt , tôi gọi với vào:

- Nhanh lên nhé!

5' sau thì e cao hơn đi ra (e này gọi là e M.A cho dễ phân biệt , còn e thấp hơn là Y)

- Anh là bạn a Trọng à ?

Giật mình ngẩng mặt lên , thấy e MA đang cười cười tùm tùm đợi tôi trả lời (mà sau này có 1 thời gian vì cái khung cảnh ấy , mang lại cho tôi cái tình cảm đầu đời)

- Uh , uh , a cùng lớp với nó (khỉ thật người cứ hơi run run)

- A ấy đang nhờ bạn e xem hộ cái nhẫn nào đẹp ,hi , thế a ko mua cùng a ấy à ?

- À , a đi cùng nó thôi , chứ a thì dùng gì mấy cái đấy.

Không hiểu tại sao hồi đấy nói chuyện với con gái cứ thấy ngại ngại , không dám nhìn thẳng vào mặt em ấy nữa , chắc có lẽ không dẻo mồm tán gái + đến lúc đấy vẫn F.A == .

MA hỏi tôi xong quay mặt nhìn ra đường rồi lại nói :

- Hihi , thì con trai bọn a vào đây không mua tặng bạn gái còn làm gì nữa

- Anh làm gì có bạn gái mà mua – chả hiểu sao lúc đấy tôi lại thốt ra như vậy với cái giọng thành thật hết mức .Nghĩ lại thấy mất hết cả cái tôi của 1 đấng mày râu.==

- Mà e đi mua quà sinh nhật cho bạn à ?

- Không ạ , em đi mua cái xước với mấy cái kẹp tóc – MA trả lời và không quên kèm theo nụ cười ban nãy .. Y oi ! xong chưa , 5h rồi , chuẩn bị về đi – lần này đến lượt MA sốt ruột nhìn đồng hồ.

Lần này thì Trọng Quang với e Y đi ra , trông thẳng bệ mặt hơn hử , có lẽ là xong xuôi rồiĐi mày! – nó cười.

Trên đường đi , phần vì ngại chưa quen + ít nói chuyện với con gái nên tôi hầu như im lặng , chỉ có 3 đứa kia nói chuyện với nhau , đến ngã 4 quen thuộc gần nhà , t rẽ 1 ngã , em MA + Trọng Quang rẽ 1 ngã (nhà e MA gần nhà nó) , em Y thì đi học thêm nên rẽ hướng khác , trước khi rẽ 2 e cũng không quên chào tôi 1 câu ...Tôi thì cũng chỉ biết gật đầu 1 cái thôi, tự nhủ cũng khá lạnh lùng đấy chứ

2. Chương 2: Em M.a

5h15 về đến nhà , mẹ đã về đang nấu cơm , còn bố chắc lại đi uống bia với mấy ông ở cơ quan , lên phòng cất cặp thay quần áo rồi xuống giúp mẹ tí...

- Hôm nay về hơi muộn đấy (mẹ tôi làm cơ quan liên quan pháp Luật nên nhiều lúc hơi nghiêm) , mà năm học mới có quần áo gì cần thêm không ?... Mẹ hỏi tiếp

Cười thầm trong bụng, tội gì không nhân cơ hội mà mua hehe

- Mẹ cho con mua đôi giày mới vậy , giày của con sắp rách rồi ...

- Uh , thế làm nhanh lên , lát ăn cơm xong mẹ dẫn đi luôn (vẫn quen nhờ mẹ đi mua đồ , chứ không xin tiền)

7h30 tới điện thoại rung , có tin nhắn , thôi mặc kệ , đi về đọc sau, chắc lại mấy cậu rủ CF gì đó thôi mà , vứt điện thoại ở nhà đi với mẹ mua đồ . Ngắm ngắm , chọn chọn mãi , cuối cùng quyết đôi Converse vải cổ cao (fake thôi nhé) trông cũng lạ , màu sắc cũng tương đối .Về tới nhà cũng quên mất luôn vụ điện thoại , cách ...cách...cách ...cách, điện thoại rung báo tin nhắn đến , uể oải với người ra giường cầm điện thoại lên , 2 tin nhắn chưa đọc , 1 của Trọng Quang , 1 của 18001091 (tổng đài Vina) .

“ lúc chiều e MA khen m day ==)) “ để ọi người tiện theo dõi thì các tin nhắn tôi sẽ viết có dấu = tiếng Việt luôn

.... tôi nhún lại ...- “sao cơ , không hiểu , liên quan gì không thể ?”

....”dis , mày đút éo chịu đc , vậy cũng ko hiểu , có kết e này ko , tao xúc tác cho , mày cũng đang FA còn gì “.

- “Uh , rồi sao , sao tự nhiên chú lại thích giới thiệu cho ae thế , với lại quen biết gì đâu” Tôi rep lại tin nhắn mà trong lòng có 1 cảm giác khó tả , có lẽ là tuổi này thấy bạn bè có ngy , mình chưa có cũng thấy nao nao , cũng muốn có người quan tâm để ý , mà thực tâm chả hiểu là mình thích cái gì và mình cần gì...

- “Thôi được rồi , nói dài dòng , mai đi học về tao bảo”

- “Rồi , ok”

Tối đó ngồi nằm suy nghĩ miên man , lúc đó cũng chỉ nghĩ đc có ngy sẽ rất thích , nhưng thích vì cái gì thì chính tôi cũng ko , oai với bạn bè chẳng ? , hay là cảm thấy hãnh diện vì đi đàng sau có 1 em ôm eo , đc quan tâm , có người nhắn tin mỗi tối , lúc buồn có người tâm sự Nhưng liệu có em nào thích mình không ? và nếu tán thì trong bao lâu ? Ý nghĩ ngổn ngang trong đầu , rồi tôi chìm giấc ngủ lúc nào không hay

-T ơi ! dậy đi con – tiếng bố gọi , vẫn đều đều ngày nào cũng lúc 6h

Đánh răng rửa mặt , mặc quần áo rồi tà tà đạp xe đến trường , lười chưa muốn ăn sáng , thôi thì để sau tiết 2 xuống căn tin trường mua bánh mì 1 thể Vẫn 1 ngày học bình thường ở cái trường cấp 3 này , uể oải 2 tiết đầu trôi qua , thể dục giữa giờ xong , tôi lại rủ mấy thằng chiến hữu cùng lớp ra kiếm cái gì ăn , tất cả 6,7 thằng đi hùng hổ tiến vào căng tin , nhưng chắc cũng như mọi khi chỉ 1,2 thằng mua , đi đông cũng chỉ để chém gió , chém bão , rồi mua ít kẹo cao su ngồi nhai lúc buồn mồm .

“Phạch” ... 1 bàn tay lướt ngang qua , chạm vào vành tai , lệch cái gì thế , quay phắt lại xem thằng nào trêu...

- Ờ ..ờ em cũng xuống mua gì ak – hóa ra không phải mấy thằng quỷ sứ kia , e MA đứng ngay trước mặt , may chưa kịp văng ra câu nào khó cũng vẫn nụ cười mỉm đó , hôm nay e mặc áo trắng học sinh nhìn nữ tính quá , thêm buộc tóc hồng với 2 củ bóng nhỏ 2 bên rung rung sau mỗi bước đi trông càng đáng yêu...Xinh hơn hẳn hôm qua lúc gặp em ở hàng lưu niệm ...

- Hi , vâng , em chưa ăn gì , nên giờ xuống kiếm cái gì cho đỡ đói...

- ờ , a cũng thế ... Cố tỏ ra 1 nụ cười thân thiện đáp lại xong rồi tắc tị luôn , mình đúng là thằng ngu có hạng , thể là hết chuyện để nói , đành lẳng lặng nhìn theo em từ phía sau , 1 chút xao xuyến trong lòng , chỉ mới gặp e 2 lần thôi mà cảm tưởng như em là người thân thiết , chỉ muốn nói với em thêm chút nhưng cái tính nhát gái lại trỗi dậy ... chẳng biết nếu 1 thằng bạn không gọi thì tôi cứ tiếp tục cái suy nghĩ đầy tới bao giờ ...

- ê TH , vừa nói chuyện với e nào đấy ? tiếng Sơn Hảo (ở lớp tôi quen gọi là SH) vang lên kéo tôi trở về thực tại .

- à không , đứa bạn Trọng Quang ấy mà ,hôm trước gặp nhau thôi .

Nhưng dù sao thì cái cảm giác ấy cũng chỉ là thoáng qua , khá mơ hồ , tôi lại là chính mình,cũng chả bận tâm lắm với chuyện vừa rồi , lên lớp đùa nghịch với bạn bè , các tiết học cứ tuần tự trôi qua , lúc tập trung thì ngồi lăm đề , lúc chán thì lại nhìn lá rơi qua khung cửa sổ , cái tiết trời mùa thu nắng không còn quá gắt và bắt đầu có những cơn gió se se... Nếu sự việc cứ vậy mà lặng lẽ trôi qua , thì cũng chả có gì đáng nói , mọi chuyện tất cả chỉ mới bắt đầu kéo cuộc đời tôi đi theo 1 hướng khác

Cạch... cạch ...cạch..cạch vẫn tiếng rung báo tin nhắn quen thuộc “ Chiều 4h30 ở trà sữa nhé , không cao su đâu “ Trọng Quang vừa gửi , rep vội “ ok “ rồi nhanh chóng khép mí mắt lại , 5 tiết ở trường buổi sáng khá mệt + chiều không phải đi học thêm ở trường nên tôi ngủ khá thoải mái , tắm rửa sạch sẽ , đút vội quyển vở và tập đề vào cặp rồi lóc cóc đạp xe ra gặp thằng ku .

4h25' , quán trà sữa quen thuộc , sâm panh sữa chua món chuyên đời không bao giờ đổi , ngồi ngắm dòng người qua lại , chợt nhận ra đôi lúc mình cũng cảm thấy cô đơn .

- Sang bàn kia ngồi đi mày ơi ! – Trọng Quang vừa dựng xe đạp vừa nói
- Ngồi đây sao đâu ? – Hơi nhú mày , tôi đáp lại , 1 chút khó hiểu
- Sang bên kia view đẹp hơn , giờ này các em sắp đi học thêm về rồi tha hồ mà ngắm hế hế – nó nói rồi không quên kèm theo điệu cười dề cạ .
- Uh được rồi, thì sang, mà chú hện ae ra đây có việc gì nào.
- Cứ từ từ, đợi tao thở cái đã chứ, đạp xe từ nhà ra đây mỗi bỏ mẹ ... Chị ơi cho em 1 chuỗi ... -Nó quay người gọi với ra sau -. Thông thả hít 1 hơi nó quay mặt sang nhìn tôi giọng dò hỏi :
- Mày có muốn tán e MA không ? Hôm qua tao đi về cùng nó , nó khen mày hiền đấy
- Đệt , ai gặp a chả khen ngoan hiền (chém tí) có gì lạ đâu , mà sao chú lại giới thiệu cho a?
- Nói chung là tao thấy tính nó hơi giống mày , cũng có lúc trầm trầm, mà mấy thằng lớp mình , thằng nào chả có đối tượng theo đuổi rồi . Thật chứ tao thấy e MA hợp nhất với mày đấy này nhé ngoan ngoan này , cao ráo này , chú tội gì không quất đi , mà hình như chưa có ný nữa
- Nghे thấy vậy , tôi cũng muốn thử lắm , nhưng từ trước đến giờ đối với tôi nói chuyện với con gái lạ vẫn là điều gì đấy quá khó khăn , tôi không đủ tự tin là có thể kéo dài các câu chuyện , cũng không đủ tự tin vào chính bản thân mình có vẻ gì đấy hấp dẫn đc con gái hay không , mà còn hơi có phần tự ti về bản thân.
- Đùa chứ , nói thật ae cũng chưa tán em nào bao giờ , kể cũng khó ,mà gặp mặt em nó kiểu gì đây ...
- Đệt , thì bh tao mới bày nước đây , hôm qua lúc đi về tự nhiên nó nói với tao “ bạn a hiền thế “thế là mày ăn điểm rồi.....mà hôm qua , lúc tao nửa đùa nửa thật bảo định ném con máy Tàu ghẻ này đi (công nhận cái vỏ điện thoại Tàu cảm ứng của nó ghẻ thật , cứ như lôi từ đời Trần đời Lê lên vậy) thì em MA bảo tao “ a không dùng thì để em dùng hộ cho “
- Thế thì sao ... tôi hỏi , vẫn không hiểu nó định nói gì
- Mày ngu vãi đ** , thì tối nay đi học thêm về , tao vút máy cho nó , có gì mày nhắn tin với nó , tao vút cho nó cả sim của tao nữa
- Ồ , ờ Thế chú không nhắn tin hay gọi điện cho Th à (em Th này là n.y thằng Trọng Quang)
- Bọn tao đang cãi nhau , tao đếch muốn liên lạc bây giờ , có gì thì gọi điện thoại bàn hay lên yahoo cũng đc , mà tao chỉ cho nó mượn độ 3->5 ngày thôi , mày làm ntn thì làm ..
- Kể ra thì cũng thích, tội gì chứ...- tôi tự nhủ -, mình cũng có mất gì đâu
- Uh đc rồi , thế chú đưa điện thoại cho e ấy , tối nay a nhắn tin luôn thì không sợ em nó nghi là mình dàn xếp à ?
- Không sao ... cái này tao tính rồi , mày cứ giả vờ nhắn tin hỏi tao tiếng Anh (What the ****) nó khác trả lời lại là tao không cầm máy , lúc đấy mày phải tranh thủ giả vờ sốt sắng rồi hỏi thử xem nó có làm được hộ mày không , nếu không làm đc thì mày nhắn với nó vài tin nói chuyện , còn nếu làm đc thì bảo nó hôm nào đi uống nước a trả công hế hế hế ... vừa nói nó vừa kèm theo điệu cười vốn dĩ đều giả .
- Ngon đấy ... tôi không khỏi cười thầm về cái kế hoạch phải gọi là chu đáo này
- Nhưng nhớ đâu em nó có ný rồi thì làm sao, ae ko thích đánh đờn có địch đâu, mà có đánh cũng không đủ trình Tôi hỏi giọng lưỡng lự ...
- Đê mờ , cái đấy mày không phải lo , tao đi hỏi hộ cho ... tán thành công hay không là do mày nữa đây , hay còn cần tao dạy nữa .=... tán nhanh nhanh giúp tao em L nữa hề hề
- L nào lòi ra ở đây nữa đấy
- À , em L là e họ e MA ,đang ở cùng nhà với em MA , tao phải dấm e này , mặt xinh , dáng chuẩn , chỉ không trắng lắm , ngon hơn em MA của mày là cái chắc hế hế ... mày tán đc e MA xong , giúp tao , trong đánh ra ngoài đánh vào , kiểu gì chả xong , một mũi tên trúng 2 đích nhé

- Ôi đệt, cứ tưởng chú có lòng tốt ngồi suy nghĩ cả cách tán cho ae cơ .

- Uh thì , tao chỉ ăn theo mày thôi ,được hay không thì tùy , quan trọng vẫn là chuyện của mày chứ

Câu chuyện khép lại , 2 thằng lại lóc cóc 2 con xe đạp đạp về nhà. Tôi nghĩ lại kế hoạch tối nay nhắn tin cho em M.A mà bất giác cười mỉm một cái, mọi việc có vẻ hay ho rồi đây...

3. Chương 3: Kế Hoạch Cưa Cắm

Tối nay bố mẹ cùng đưa em gái về quê , ngồi ăn cơm một mình mà thấy nản , cảm thấy 1 chút cô đơn , 1 chút hồi hộp , lát nữa sẽ kéo dài câu chuyện qua tin nhắn với em MA như thế nào đây , tay mân mê chiếc điện thoại cứ mở ra rồi lại khóa bàn phím lại , haiz , thở dài 1 tiếng , mình là thằng con trai cơ mà , có gì mà phải xoắn thế nhỉ , bình tĩnh lại nào , cứ cho nó tới đâu thì tới đi , nhưng cái suy nghĩ đấy cũng chỉ giúp con người tôi quên đi nhiệm vụ với cái điện thoại trong 1 lúc .

Nhìn lên màn hình điện thoại 7h15 , giờ sớm quá , chắc nó cũng chưa đưa điện thoại cho e MA đâu, mà e MA chắc cũng chưa đi học thêm về , ngồi xem thời sự chút vậy..

..... thời gian trôi lâu , thật lâu , lại nhìn đồng hồ , 7h45 , xem nốt dự báo thời tiết với tin thể thao rồi lên học vậy, chứ cứ như thế này có đến chết non mất , hạ quyết tâm vứt cái điện thoại ra 1 góc , đặt báo thức 9 giờ để còn nhớ mà nhắn tin ‘Dự báo không khí lạnh tràn về,phía tây bắc bộ mây thay đổi.’ tiếng phát thanh viên vọng ra từ ti vi.... Bất chợt nhìn ra cửa sổ,lại 1 chút suy nghĩ thoáng qua , có lẽ nào mùa đông năm nay sẽ bớt lạnh hơn mọi năm thì sao

“Boong...boong..b..o..o..n..g “ - tiếng chuông đồng hồ điểm 9h , cũng đúng lúc ấy thì tiếng Nokia tune quen thuộc bắt đầu kéo tôi ra khỏi bàn , xoa nhẹ 2 tay vào nhau giúp tôi có thêm chút quyết tâm để thực hiện công việc

- Ôi bỏ xừ rồi

tôi tự nói với chính mình , biết hỏi cái gì về tiếng Anh đây , mấy câu trong sách giáo khoa hỏi thì tầm thường quá , cũng phải có chút sĩ diện chứ @@ , lòi đại quyền tiếng Anh nâng cao hồi lớp 7 được bà chị họ cho vốn dĩ vứt xó đã lâu , giờ đại 1 trang (không phải mục lục là được =.=). Hehe , vậy là mọi khâu chuẩn bị đã xong , giờ thì nhắn tin thôi

- Ê thằng ku , rảnh không giải hộ a mấy câu tiếng Anh ?

lại ngồi tự cười mỉm 1 mình , chắc e MA cũng chả bao giờ nghĩ là mọi việc được sắp đặt A => Z ntn . 5 phút , 10 phút , rồi 15 phút trôi qua , vẫn không có tin rep lại , lại có trục trặc gì nữa đây , 20 phút rồi .Mặt tôi dài ra như cái bơm Không thể kiên nhẫn hơn được nữa , vợ vội điện thoại bàn bấm sốTút...Tút....Tút....

- A lô!

- A lô , cháu chào bác , bác cho hỏi bạn Trọng có nhà không ạ ?!!

- Uh , Trọng hả , cháu đợi tí nhé

1’ sau có tiếng nhắc máy đầu bên kia ,

- A lô

- A lô , T đây !

- Uh , thằng đệ gọi anh có việc gì đấy , giờ này không ngồi nhắn tin với e MA đi , hay lại xảy ra cái gì rồi

- Đệch , đã nhắn được cái gì đâu nhắn gần 30’ rồi mà có thấy rep lại đâu , hay sim chú hết tiền rồi em ấy không nhắn lại được ? – Tôi hỏi mà trong lòng mong nó đừng quên cái quan trọng nhất đấy ...

- Đâu , sim tao vẫn còn hơn 20k nữa mà , mày có nhắn tin với nó tẹt cả tối , chỉ sợ không đưa đẩy được chuyện thôi ngừng lại lấy hơi nó nói tiếp Mà mày để ý làm gì , cứ kệ đi ,được thì được , không được thì mai nhắn tiếp , nhớ là đừng để cho nó biết là tao tạo điều kiện ày đấy , ok , mà cái điện thoại của tao phím ghê lở lắm , nó nhắn được 1 tin ày cũng mất 10’ hê hê Thế nhé , còn lẩn tẩn gì nữa không !

- Uh , thôi cứ thế đã , có gì ae gọi sau

Mọi việc cũng không đơn giản như mình nghĩ - tôi tự nhủ , cũng chỉ là 1 người con gái mới quen thôi mà , cũng chưa phải là bạn , mà tại sao tôi lại thấy bối rối , hồi hộp , 1 chút vui vẻ , ảm áp khi gặp em , có phải là tôi đãthích em rồi sao , cái cảm giác này mơ hồ đến mức tôi cũng chẳng biết là thật hay không.Tự nhiên ngồi cười trừ . Cái điện thoại đâu rồi nhỉ , vừa lúc này vút nó vào đồng chân , đấy rồi , 1 tin nhắn

- anh Trọng không cầm máy đâu ạ

Ồ ồ , vậy là e MA đang cầm máy và đang nhắn tin với tôi rồi , lúc đấy trong đầu tôi chẳng suy nghĩ gì , chỉ mong sao rep càng nhanh càng tốt để sớm được nhận thêm tin nhắn từ em:

- Em là em Trọng à , hay hàng xóm Trọng vậy , Trọng có ở đấy không , đưa điện thoại cho Trọng , anh nhờ nó chút việc

- Không ạ , em là bạn a Trọng thôi , em đang mượn điện thoại của a Trọng

- Uh , chết thật a đang định nhờ nó giải hộ bài này ()

- Em lại đang cầm điện thoại của a ấy , hay a gọi điện thoại bàn cho a ấy vậy

Ồi sh** , không nghĩ đến tình huống này rồi.....

- à , lúc này a gọi rồi , bố nó bảo nó ra nhà a họ nó ngủ , hay là em có biết thì làm giúp a nhé ...

- Vâng , nhưng mà em không biết nhiều tiếng Anh lắm đâu

Viết 2 câu đã chọn ra (lâu lắm rồi nên cũng không nhớ câu đấy nữa @@) , gửi tin nhắn cho em , 1 câu em làm được , 1 câu thì bảo không chắc (chắc chọn bừa đáp án)

Hỏi thêm được 2 tin nữa thì ngó đồng hồ thấy cũng đã 10h30 rồi, chẳng nghĩ ra thêm đc cái j hay ho cả, tự nhiên nhớ ra dạo này ở trường đang có 1 cuộc thi dành cho cả 3 khối là “olympic các môn học,” có vẻ khá hot; thế là nhắn luôn:

- Em có tham gia cái Olympic ở trường ko M.A?

- Sao a lại biết tên em vậy???

Tự nhiên thấy mình hơi Vì lúc nhắn tin đã xưng hô quái gì đâu...Thế là tôi nhắn lại:

-Anh gặp em 2 lần rồi đấy, chắc em không nhớ đâu , vừa này Trọng gọi cho anh rồi , nó bảo cho em mượn máy (Nhờ mồm cái mà bị vạ trọc cả mồm , may mà nhanh trí)

Đợi đến 11h, mồm cả mở .= ko thấy em nó rep, chắc nó đi ngủ rồi...Chán ko để đâu hết, t đi đánh răng.Nằm lên giường,chuẩn bị cần mồi mà ngủ vì nản thì thấy đt sáng:

-Anh tên T đúng ko, hôm nọ a Trọng có gọi tên a mà nên e chỉ biết thế thôi,bố mẹ e không cho dùng đt đâu nên h mới rep anh được, thôi a ngủ đi nha. Bb a!

Mắt tôi sáng lên, vùng dậy cố rep nốt 1 tin:

-Ừ thế cảm ơn em về tối nay nhé, em giỏi tiếng anh thật đấy!Hôm nào anh mời em đi uống nước để cảm ơn nhé

-Thôi cần gì anh, em học đốt tiếng anh lắm, :P, a ngủ ngon, g9!

Tôi cầm máy 1 lúc nữa, mặt cứ ngẩn ngơ, đêm đó mãi ko ngủ đc, cảm thấy lâng lâng khó tả..Tự nhủ rằng đây chính là ng con gái mình phải giành được

Đêm đó 2h sáng tôi mới ngủ được, trong đầu bao nhiêu tính toán, kế hoạch để có thể gặp lại em, cô gái có 1 vẻ dịu dàng khó tả...

Hôm sau, 6h30 mới dậy , tí thì đi học muộn.....

4. Chương 4: Kế Hoạch Cừa Cắm (2)

1 ngày mới khởi đầu không tốt đẹp cho lắm ,dù vậy thì ngày hôm nay tâm trạng cũng khá vui vẻ , bắt giắc lại tự cười mỉm 1 mình khi nghĩ đến hình ảnh được nắm tay em đi dạo , cái ngày đó liệu sẽ đến trong 1 hay 2 tháng nữa đây .

Hôm nay có tiết thể dục , vẫn như mọi ngày , sau màn khởi động , lũ con trai lớp tôi lại túm tụm lại 1 chỗ chém gió chém bão , bàn luận về tình hình thế giới và không quên chủ đề muôn thủa ...” gái “

- Tối qua thế nào rồi mày ? ... kéo tôi ra cách lũ bạn 1 chút , Trọng Quang hỏi .
- À , diễn ra cũng đúng như kế hoạch , nhưng mà không biết là ăn thua gì không
- Uh , kể rõ chút tao nghe xem nào , có gì còn biết đường mà tính tiếp
- Điện thoại này , chú thử đọc tin nhắn xem thế đã được chưa Vừa nói tôi vừa cầm điện thoại đưa cho Trọng Quang .
- Tốt đấy , mày nhắn tin thế là ổn rồi , nhưng mà quả chót thì vội quá , cứ từ từ thôi , không nó sợ đấy , vừa kết hợp nhắn tin , cố gắng trên đường đi học về gặp nó , nói chuyện với nhau vài lần là ổn thôi .
- Uh ... tôi đáp gọn 1 câu , chợt nhớ ra còn 1 chuyện , tôi quay lại hỏi Trọng Quang
- À , mà chú tìm hiểu xem e MA có ny chưa
- Uh , để sau tao hỏi hộ cho , lát bảo thằng Đức Kỳ nó giúp cho , chỉ sợ nó và em Y bây giờ cắt đứt liên lạc , không thì có em Y bên trong bơm cho vài câu , đảm bảo e MA của mày đổ hơn chuối Hề hề

Nói lại sơ qua 1 chút , Đức Kỳ (nó tên là Đức Anh , bố nó tên là Kỳ) cũng là 1 thằng bạn thân của tôi . Nghe nói ngày trước nó và em Y yêu nhau (Y là cái e đi cùng MA hôm đầu tiên đó) , mà em Y lại là bạn thân em MA , nói chung nó là 1 thằng chơi được , chỉ tội lớn đầu (1m83) mà tính như trẻ con + nói năng vô tội vạ , không suy nghĩ gì . Và 1 nhân vật nữa cũng có ảnh hưởng tới suy nghĩ của tôi sau này là Đức “Bép” – 1 thằng bạn ngồi cùng bàn , thằng bạn này thì hay nói thẳng mặc dù rất khó nghe , và không quên kèm vào những câu nói của nó là những câu chửi .

Sau cuộc nói chuyện , tôi và Trọng Quang lại nhập cuộc với hội ở lớp , đúng là nhất quỷ nhì ma , giờ học bóng chuyền mà mấy thằng chỉ rình ông thầy không có ở đây là bỏ bóng xuống sút thật lực , vì việc này mà không ít lần bị ăn véo tay của ông @@ . Giờ ra chơi , tôi đi xuống chỗ Đức Kỳ để tìm kiếm thêm ít thông tin và nhờ nó giúp đỡ vụ này

- Ê , Đức Kỳ dậy ae nhờ chút việc
- Gì thế , có gấp không mày ? - thằng ku vẫn úp mặt xuống bàn , nói vọng lên , vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt hao hao giống diễn viên phim cấp 3 của nó.
- Quan trọng , xong việc có hậu tạ 1 bánh mỳ 2 nem thêm 1 chai C2 được chưa? (món phổ biến ở trường cấp 3 tôi học)
- Ok , nhớ cái mồm mày đấy
- Chú chia tay em Y lâu chưa ? Tôi đi thẳng vào vấn đề
- Dis , mày hỏi chuyện này làm gì , chắc cũng tầm 2 tháng rồi .
- Chú biết em MA chứ , bạn em Y ấy
- Biết , ngày trước hồi tao tán em Y nó thỉnh thoảng hay đi cùng , mà sao thế ?
- Ờ .. ờ thì hôm nọ gặp em MA , thấy cũng được đấy , chú có còn liên lạc với em Y không , nhờ nó giúp ae vụ này được không ? ...

Tôi vừa hỏi xong bắt giắc liếm môi 1 cái , động đến vấn đề nhạy cảm , máu trong người cứ cảm giắc như đông cứng lại , nếu không phải đứng trước 1 thằng bạn cùng lớp , có lẽ chân tôi run lắm rồi . Sao thế nhỉ ,

tại sao cứ nhắc đến em là tôi lại thấy xốn xang trong lòng , lòng vẫn thầm tự nhủ phải tự tin lên chứ , mình là thằng con trai cơ mà

- Không được !...- câu nói của Đức Kì đưa tôi trở về thực tại

- Sao thế

- Nó không hợp với mày đâu , nói chung là tao cũng không thích nó , tao bảo thật đấy, nó không hay ho gì đâu , cỡ mày thừa sức tán 1 con hơn hẳn , tội gì cứ đâm đầu vào .

Nghe nó nói vậy mà tôi thấy nản quá , mẹ cái thằng đã không giúp gì thì thôi lại còn làm người ta bần lùi, thôi thì đành chịu vậy . Chẳng lẽ câu chuyện lại bị rẽ sang hướng mới sao

Ủ rũ , chán nản , lê đôi chân nặng nhọc về chỗ ngồi, suốt 3 tiết học còn lại tôi lạng thính , đầu óc mơ màng ,đôi mắt vô hồn nhìn lên bảng nhưng không có sự tập trung.

Thôi thì không nhờ được đứa này thì nhờ đứa khác vậy . Nghĩ là làm , buổi trưa về tôi gọi ngay cho thằng em hàng xóm

- A lô ,đại ca gọi em có việc gì đấy – tiếng cậu Thành “tiny” ở đầu dây bên kia vọng ra...

- Uh , Thành à , a định nhờ chú ít việc

- Ok , đại ca cứ nói đi

- Ờ , chú biết e MA cùng khối với chú không , học ở lớp A2 ấy , tìm hộ a ít thông tin về em đấy nhé , càng nhanh càng tốt

- Rồi , để chiều em hỏi mấy đứa em quen xem

- Uh , thế nhé

Ok , vậy là xong , giờ đi ngủ 1 chút , chiều 2h30 thi vòng loại Olympic “ cấp trường “ . Tại sao sáng nay Đức Kì lại nói với mình thế nhỉ , hay nó và em Y cách mặt nhau nên không muốn dây dưa vào mấy chuyện này nữa , khó hiểu thật . 1 loạt các câu hỏi xoay quanh trong đầu tôi, hừ , chẳng biết đi đến đâu nữa , mà thôi “ vạn sự khởi đầu nan “ cái gì dễ dàng có được nó thì mình sẽ thường không biết tôn trọng , cứ coi như đây là thử thách bước đầu vậy . Ngủ

Buổi chiều lê xác tới trường đi thi , thật lúc đấy lười chả muốn đi, vừa mỏi , vừa buồn ngủ , nhưng đăng kí rồi , và biết chiều nay e MA cũng đi nên đành ngậm ngùi rời xa chiếc giường ấm áp . 60 câu / 60 phút , hầu hết là các câu hỏi IQ + kiến thức xã hội , chỉ 1 số ít là trong sách giáo khoa, làm cẩn thận hết 40’ rồi ra khỏi phòng (chẳng biết đúng sai như thế nào), vội alo ấy thằng bạn ra cổng trường uống nước , mà mục đích chính ở đây là đợi 1 người. Vì tôi thừa biết em nó hôm nay cũng đi thi cái này mà..... May mắn làm sao , vừa đạp xe ra cổng trường thì thấy e MA đang đứng quay mặt vào cổng trường , chốc chốc lại quay mặt vào như đang đợi 1 ai đó. Công nhận ở đời nhiều cơ hội nó đến bất ngờ lắm, mà mình ko biết nắm bắt tận dụng thì sẽ chẳng bao h đạt đc=.=. Móc vội chiếc điện thoại ra

- Alo Trọng Quang à , ra chưa , nhanh nhanh cái!!

- Đây , tao đang lấy xe , có việc gì thế

- Đệt , ra đi đã rồi nói, a đợi chú ở gần phòng bảo vệ nhé , nhanh lên đấy

Thả chân , để chiếc xe lăn nhẹ tới gần phòng bảo vệ thì Trọng Quang cũng vừa đạp xe tới nơi , tôi nhảy mất với nó rồi cả 2 lững thững đạp xe qua cổng trường . Bóng dáng em, MA đã hiện ra trước mắt , hôm nay em mặc chiếc áo vàng nhạt trông dễ thương quá , tôi lại thấy run cầm cập

- Ê , chưa về hả người đẹp Trọng Quang mở lời trước , thằng này lúc nào miệng lưỡi cũng trơn tuột được .

- Em chưa , em đang đợi bạn , 2 anh đi về à ?

- Uh , bọn a chuẩn bị đi về , đang đợi mấy thằng bạn Vẫn là Trọng Quang nói...

Lúc này tôi tiến sát hơn đến em,em ngược mắt lên, 4 mắt chạm nhau, tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực...

5. Chương 5: Tương Tư

Tôi đi xe lướt ngang qua em , gật đầu mỉm cười nhẹ 1 cái rồi từ từ đi thẳng , thấy tôi đi như vậy Trọng Quang vội vàng đạp xe đuổi theo , khi đã cách em MA 1 quãng xa , nó mới gắt :

- Địch mợ , mày gọi tao ra chỉ để đi diễu hành trước mặt nó thôi à
- Thì biết nói gì nữa nào , có quen thân lắm đâu , mà chém qua tin nhắn còn dễ , chứ ngoài đời cũng hơi ngại ngại.
- Ô sh** , mày tán nó hay tao tán nó , ngại éo gì , cứ chém tẹt đi , hay lại còn phải để tao dạy cho nói như thế nào nữa Đùa chứ mày nhất gãi éo chịu được , thế này có đến mùa quýt cũng dẽ hện nó được 1 buổi
- Thì cứ từ từ đã nào , chú cứ phải để ae quen dần đã chứ - tôi chống chế
- Đợi mày quen được , thì thằng khác nó nể rồi , mà mày cũng đừng tỏ ra cho nó thấy là mày đang tán nó , cứ nửa đùa nửa thật ấy , để sau chẳng may thất bại còn có đường rút , hiểu không ? Tao chỉ sợ mày thích nó trước rồi thích nó quá thì khổ

Có phải chẳng , câu nói đấy đã nói trúng tâm sự của tôi , tôi thích em rồi ư ? .

8h tiếng chuông đồng hồ lại vang lên như thường lệ , lấy điện thoại ra nhắn tin với em nào : “ Chiều này em làm được không ? “ , rồi với tâm trạng thấp thỏm , tôi ngồi chờ tin nhắn rep lại ,8h30 , không có tin nhắn , thôi đợi thêm lúc nữa vậy . 9h cũng không có dấu hiệu gì mới , quyết định nhắn thêm tin nữa :

- Em bận gì à , hay là không nhận được tin nhắn , không thấy em trả lời

9h15 rồi 9h30 , cũng vẫn vậy , sao thế nhỉ , lúc này thật sự bối rối,mặt mo thực sự , nghĩ ra đủ thứ lí do , trường hợp để tự nhủ với mình vì sao em chưa rep tin nhắn , mà thấy cái nào cũng không đúng 9h40' , thêm 1 tin nhắn nữa được gửi đi “ Em giận gì anh à “ nghĩ thấy ngu và ngớ ngẩn vãi vãi thời gian cứ lằng lằng trôi , nhẹ nhàng mà dai dẳng , mỗi phút cứ như 1 tiếng lúc bình thường. 10h , lại 1 lần nữa tiếng chuông đồng hồ kêu , hết kiên nhẫn rồi , mở máy soạn 1 tin nhắn mới , được nửa chừng lại xóa hết . Tôi thở dài 1 hơi , lấy hết can đảm bấm nút gọi tới số máy em cầm

Tút...T...ú...tt.....ú....t ,

9 hồi chuông cất lên mà đầu bên kia vẫn im bất , ráng gọi thêm lần nữa mà vẫn không có ai nghe máy . Lần này thì tôi cảm thấy thật sự lo lắng , tại sao em lại không trả lời tin nhắn , thậm chí gọi điện em cũng không thèm nghe máy , tại sao chứ , có khi nào em không muốn nói chuyện với tôi(mặc dù đã là cái của nợ gì của nhau đâu) .. Thật sự lúc này tôi chả muốn suy nghĩ gì thêm nữa , đau đầu quá , cái cảm giác chờ đợi bên kia mà không có bất cứ dấu hiệu gì , đã đến lúc tưởng chừng như vô vọng thì bất chợt tiếng rung điện thoại quen thuộc báo hiệu có tin nhắn mới . Tôi như thằng chết đuối vớ đũa phao cứu sinh:

- Em không giận gì a đâu !
- Tại a thấy em không trả lời nên tưởng em giận a thôi Tôi vội vàng rep lại cho em với tốc độ 5 kí tự/ giây trên con 1202.

30' nữa trôi qua ,dài lê thê, tôi mới nhận được tin tiếp theo , lúc này cũng 10h45' rồi:

- Hôm nay em đi học thêm 9h30 mới về , dứt điện thoại trong cặp nên để ý , giờ mang ra sạc mới thấy , thế nhé a , em đi ngủ sớm đây , khi khác nói chuyện với a sau .

- Uh , em ngủ ngon – không quên chúc em 1 câu

1 buổi tối vô vị , nhắn được 2 tin , nhưng không có chuyện gì xảy ra là tốt rồi .Em sao mà lạnh lùng thế =.=. Sáng hôm sau đến lớp , vừa đọc xong tin nhắn tối qua của tôi Trọng Quang lắc đầu nhăn mặt :

- Hồng , thế này không ổn rồi mày ạ
- Sao lại không ổn
- Mày làm thế này nó nghĩ mày cần nó đấy , thế thì nó càng kiêu , nhắn 1 tin thôi , không rep lại thì thôi , bơ luôn , mà từ tối nay cũng đừng nhắn nữa

- ????????

- Thì mày không công khai tán nó , coi như anh em bình thường , lúc nào chán thì nhắn thôi , chứ tối nào cũng nhắn nó nghỉ đấy Mà tao hỏi thật mày hơi hơi thích nó rồi à

- Uh – tôi thật thà đáp lại

- Thôi thì tao cũng chỉ biết khuyên vậy thôi , tới đâu thì tùy mày vậy

Tất cả chỉ mới bắt đầu tâm trạng tôi nặng trĩu , giờ tôi mới hiểu , cái cảm giác khi mình thích 1 người mà người ta không chú ý đến mình nó khó chịu ra sao . Lúc nào trong người cũng chỉ có cảm giác nặng trĩu , chẳng muốn làm gì , chỉ khi nào thật sự có việc gì đó làm tôi vui thì cái cảm giác ấy mới tan biến tạm thời, tại sao chỉ mới gặp em 3 lần thôi , mà lúc nào trong thâm tâm tôi cũng chỉ mong em ở bên cạnh mình , được trò chuyện cùng em thật nhiều , được quan tâm chăm sóc cho em, được kẻ vuốt nhẹ mái tóc mây của em, được hôn vào đôi má em, cầm bàn tay kia,

..và sau đó...

Và sau đó....

Và sau đó...

« Rằm »

Tôi đâm vào gốc cây hoa sữa bên đường 1 nhất, đập 1 phát vào gióng xe, đau ko tả đc...

Buổi tối đi học thêm về , để chiếc xe đạp lăn nhè nhẹ trên những con phố quen thuộc , cái khí trời mùa thu dịu mát và lạnh dần về đêm làm cho đầu óc con người ta thấy nhẹ nhàng, những ánh đèn đường xuyên qua bóng cây leo lắt hắt xuống con đường , và ở trong cái ánh sáng vàng mờ ấy , 1 cái bóng cô đơn đang lăm lũi .

Vừa mới đặt chân xuống trước cửa nhà thì có điện thoại gọi , xem nào , số Trọng Quang , ngẩn người 3s suy nghĩ , sao em MA lại gọi ình nhỉ , vội vàng bắt máy ...

- Alo , tao Trọng đây (Địch mợ , sao lại là nó)

- Uh , sao chú lại cầm máy đấy

- Uh mấy hôm không cầm máy bà già tao hỏi nên phải lấy máy về , để vài hôm nữa rồi tao lại đưa máy cho em Ma mượn , thế nhé , máy tao sắp hết tiền rồi . À quên , mày gọi lại cho tao đi , tao bảo cái này , quan trọng đấy – nó nhắn mạnh

Lại tắt máy gọi lại cho ông con phát , bố khỉ , gọi ngoại mạng tốn đéch chịu được

- Alo đây rồi , chuyện gì thế

- Uh , tao sợ nói mày lại sốc đấy

- Fu** , nói nhanh dùm con bố trẻ ơi – tôi bắt đầu thấy sốt ruột

- Thế này nhé , e hèm , hôm nay tao lấy điện thoại bắt ngờ nên chắc nó chưa kịp xóa hết tin nhắn , lúc tao lấy điện thoại vào xem có ai gửi tin nhắn 3 hôm trước không , thì thấy có số lạ nhắn “ t vừa đi học về , ăn cơm xong rồi và đang ngồi nhớ MA “ .

Nói chung là đang có thằng nhảy vào đấy , tao cũng chưa biết là mối quan hệ của chúng nó hiện giờ như thế nào đâu . Thôi tao vào ăn cơm đây , có gì nói chuyện sau .

Mọi chuyện có vẻ đã bắt đầu đi theo 1 hướng khác rồi , khó khăn này chồng chéo khó khăn khác , giờ thì phương tiện liên lạc với em cũng không có , chẳng lẽ lại gọi điện thoại bàn. Giờ cũng chỉ còn cách là may rủi gặp em trên những con đường đi học thôi lại tự an ủi mình bằng câu nói quen thuộc “ Cứ kệ nó đi , ra sao thì ra “.

Điện thoại lại rung , chuyện gì nữa đây Thành “ tiny “ gọi :

- Alo đại ca à , ra cửa đi , em đang đứng ngoài rồi

Vội vàng bỏ dở bữa cơm (đi học tối về nên ăn 1 mình) ra gặp thằng đệ ...

- Em điều tra hộ đại ca rồi đây , chả biết được đúng hay sai nữa

- Uh , thế chú cứ nói đi ... tôi thấy bồn chồn lắm

- Em hỏi 5 đứa , kể cả mấy đứa lớp nó , đứa thì bảo là có ný rồi , đứa thì bảo là không , mà thằng mà bọn nó bảo là thằng ný nó thì tên giống anh (what the Fu**) , có gì để mấy hôm nữa em hỏi thêm cho vậy .

- Uh thôi thế cũng được rồi , tks chú .

Ngày lại ngày cứ trôi qua hờ hững như tâm trạng của tôi vậy , giờ đây tôi cũng chưa có cách nào tiếp cận được em , những buổi đi học về , nhìn thấy em mà cũng chỉ dám đi lùi lại phía sau quan sát em , nhìn thấy nụ cười , bóng dáng của em là đủ rồi , đã có những tối , tôi lúi túi giấy ra , thổ lộ hết tâm sự của mình vào , định gửi 1 bức thư nhỏ tới cho em , nhưng rồi đến phút chót lại xé vụn nó đi , con người tôi trở nên ù lì , không muốn tiếp xúc với ai , có lẽ niềm vui duy nhất hiện thời của tôi chỉ là em . Ở trên lớp lũ bạn thân thấy tôi như vậy cũng dò hỏi khuyên can nhưng tôi lờ đi tất cả , và cũng chả muốn nghe ai , dần dần chúng nó cũng chán , chả muốn để ý nữa .

Rồi 1 ngày cuối tháng 9 , trời lạnh dần , bọn tôi đã bắt đầu khoác áo đồng phục tới trường – nói thật mình cũng chả thích gì cái áo này , áo thì vừa mỏng , vừa rộng lại trông giống của công nhân may. Hôm nay đi học làm quả style mới khác với mọi ngày , quần bò ống côn , đi giày Converse cao cổ (fake loại 1 thôi) , đút ống quần vào trong giày , đội thêm quả mũ len mỏng (kiểu LK) trông cũng ngầu đấy chứ

Hôm nay xe xịt lốp nên lúc sáng thằng đệ nó đèo đi, về thì thằng trọng quang đèo về, thằng khốn này làm ơn ko làm cho trót mà thả tôi cách nhà 1 đoạn == Lại cuộc bộ 1 đoạn về nhà.Đang đá cái ống bơ cho nó bay ra đường thì tự nhiên có tiếng con gái nói:

- Anh mua đôi giày này ở đâu vậy?

Tôi ngửa mặt lên, 1 cô bé nhỏ nhắn với khuôn mặt bụ bẫm rất đáng yêu, đôi mắt tròn to của em tinh nghịch nhìn tôi, em nhướn miệng cười...

Đây là lần đầu tiên 1 ng con gái bắt chuyện với tôi theo cách này.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy 1 cô bé đáng yêu đến như vậy .

Tôi như thường lệ, 1 thằng nhát gái, cứng họng. đơ toàn tập, đang định mở miệng thì em nó nói tiếp:

- Anh sao vậy, e thấy đôi giày đẹp quá nên hỏi anh chỗ mua, đôi này bao nhiêu anh

- Có 80k thôi e ạ (chém gió tí , thật ra là 200k) ! Tôi chưa hồi hản...

- Anh mua ở đâu chỉ em đi !

Nói cho e nó địa chỉ mà e nó ừ ừ à ừ ừ, rồi k rõ,sau đó em nói:

-Thôi đc rồi a cho số anh đi có gì e sẽ hỏi anh sau, e sắp phải về rồi mà. Em là hàng xóm anh đấy nhưng ở phố trên chắc anh ko để ý nhỉ.

-Đây số anh đây em lưu vào nhé.

-Ok anh em về nhé, bye anh !

Tôi cũng khá ngạc, vậy nên ừ à câu đc câu mất . Bóng em chưa khuất tôi mới sực nhớ ra nói .

-Mà khoan đã em tên gì em ơi?

Em quay đầu lại, lại cười với tôi:

-Em tên Lan, hihi, có gì sau em sẽ gọi hỏi anh sau nhé!

Tôi đứng tròn chân 1 lúc, nhìn theo cô bé nhỏ nhắn này...Gió bắt đầu thổi mạnh,tôi vội thoát khỏi suy nghĩ
mông lung và rảo bước về nhà

6. Chương 6: Bánh Xèo

Cuộc gặp gỡ với em Lan quá ngắn ngủi và bất ngờ , tôi cũng không có ấn tượng gì sau lần nói chuyện đó,tôi
nhớ là tôi có biết em Lan , có thể coi em là hàng xóm của tôi (nhà không cách xa lắm , tầm 100m),nhưng
bản tính trước đây của tôi là vậy , tôi vốn rất ít nói chuyện với con gái , trừ mấy đứa cùng lớp hoặc mấy bà
chị họ, do vậy mà gần nhà nhau thì cũng chỉ nhìn thấy nhau chứ chưa tiếp xúc bao giờ , em Lan xinh thật
đấy , đáng yêu thật đấy nhưng lúc này tôi chỉ xem em giống như 1 đứa trẻ con thôi . Lúc này mọi tâm trí
của tôi vẫn dành cả cho em MA , và có lẽ vì vậy , nên gương mặt của tôi lúc nào cũng phảng phất nỗi buồn ,
chỉ là những cái nhú mày , hay nhăn trán nhẹ nhưng ẩn chứa trong nó là cả 1 sự hy vọng lớn lao mà cái cơ
hội để hy vọng đó thành hiện thực lại vô cùng nhỏ bé , cuộc đời đâu phải lúc nào cũng như ta mong muốn .
Có những cái người ta muốn nó chết đi được thì nó lại không xảy ra , nhưng có những cái ta không muốn
nó xảy ra thì nó lại cứ hiển hiện ra trước mắt . Đúng là đời là bể khổ , qua được bể khổ thì qua đời=

Ngày lại ngày cứ trôi , vô vị và nhạt nhẽo , trưa nay lại ăn cơm 1 mình , không còn gì buồn hơn , không có
mẹ ăn cùng (bố tôi ăn trưa ở cơ quan) không có người nói chuyện , và nhất là không có món gì ăn , uể oải
cố gắng nhai 2 bát cơm cho xong bữa , cạch cạch...cạch cạch, tin nhắn gì nữa đây , xem nào Đức Kỳ nhắn :

- Mày có thực sự thích em MA không đấy , hay hôm nọ là đùa tao ?
- Đùa làm đek gì – tôi nhắn lại , giọng điệu có chút bực bội vì nó không tin mình
- Tao hỏi vậy thôi , thôi được rồi , nếu cần tao sẽ giúp , có gì chiều nói chuyện tiếp
- Uh , tks ku

Cũng chẳng quan tâm lắm với lời đề nghị của Đức Kỳ , tôi cố gắng ngủ 1 giấc cho cái mệt mỗi tiêu tan đi ,
suy nghĩ quẩn nhiều lắm rồi , mà cũng có đi đến đâu đâu , mà cũng đã có gì đâu mà đi tiếp2 tiếng học
thêm buổi chiều trôi qua nhanh chóng, lại lang thang 1 tiếng ngoài đường đợi 5h30 học tiếp vậy , lúc nào
cũng bận rộn thì tốt , thế thì đầu óc mình mới không có thời gian nghĩ đến em MA , và như vậy thì đỡ phải
buồn . Vào ngồi chơi điện tử với mấy thằng ở lớp cho đỡ chán , chứ 1 tiếng nữa mới học biết đi đâu bây giờ
. Lại ngồi chơi đột kích 1 mình , trong khi mấy cở hó cùng lớp chơi Dota (tôi không biết chơi Dota) , điện
thoại rung... kệ đã , bây giờ mà móc ra chắc mất 1 mạng C4 mất , 5' sau mới rảnh tay được chút , xem nào
Đức Kỳ à, gọi lại cho nó phát .

- Alo , con hàng gọi gì thế
- Mày ra quán bà Đinh đi (quán nước hồi cấp 3 bọn ở lớp hay ngồi)
- Uh , đợi 5' nhé

Vừa ngồi chưa nóng chỗ đã lại phải phi xe ra , 2 thằng ra ngồi 1 bàn ở góc sân , vẫn lại là những thứ quen
thuộc nước sấu + cắt đã điều (chả biết nó làm bằng cái gì , ăn dai dai cay cay , hình tròn tròn nên mấy
thằng gọi tên như thế) .

- Hôm nọ Trọng Quang cũng nói với tao rồi – Đức Kỳ bắt đầu đề cập câu chuyện
- Ngày trước tao yêu em Y nên cũng quen mấy thằng đệ ở lớp đấy , tao hỏi rồi , có 1 thằng đang tán em
MA , tên là T , bọn nó gọi là TT (T nữa là tên bố nó) vì ở lớp nó có 3 thằng T cơ .
- Uh , thế còn gì nữa không ?
- Tao cũng chưa hỏi thêm , có gì mày mà rủ mấy em đấy đi uống nước hay đi chơi ấy , cần thì tao giúp cho
, tao nói chuyện rồi kéo em Y ra chỗ khác , ày với em Ma tâm sự, em Ma chắc chắn sẽ rủ em Y đi cùng ,
ngày xưa tao tán em Y , em Ma toàn đi cùng , nhiều lúc ghét vl ra ấy .
- Ờ , thế cũng được

- Mà tao nói thật không tán được thì thôi ,đời còn dài , gái đầy ra , việc gì mà cứ suốt ngày ủ rũ thế , chỗ anh em với nhau tao nói thật đấy .

- Ủ - tôi đáp gọn , đôi mắt lại nhìn xa xăm ra đường ,lòng thầm nghĩ Đức Kì không hiểu cái cảm giác này đâu , nhất là cái thằng đã và đang thích 1 người con gái đơn phương lần đầu như tôi .

Lại tiếp tục những ngày nữa trôi qua , sự việc có vẻ tiến triển hơn ,đi học về đã có những lần tôi nói chuyện cùng em , nhưng cũng toàn do mấy thằng bạn cố gắng tạo điều kiện , chúng nó cũng quá mệt mỏi với kiểu này . Đã có những buổi anh em đi ăn uống giữa 2 ca học thêm với nhau , nhưng chưa lần nào mà chỉ có 2 đứa , những lần như vậy tôi chỉ biết nhìn trộm em , rồi cố gắng tạo ra 1 câu chuyện nào đó cho em mỉm cười .

Hôm nay trời lạnh quá , cũng giữa tháng 10 rồi còn gì ,ngó nhìn đồng hồ , mới 7h10 tối , hôm nay ông thầy cho về sớm để đi đám cưới lát lại phải học thêm ca 8h tới 10h , không còn cái gì chán hơn , đói + rét cứ phải đi ngoài đường trong khi bọn nó bắt đầu về nhà , nản quá , chẳng lẽ lại bùng buổi học Giờ về nhà ăn được bát cơm thì công đập xe cũng chẳng bỏ , lại lang thang trên những con đường quen thuộc ,ánh sáng vàng vàng của đèn cao áp không làm cho cái lạnh bớt đi phần nào, 1 cơn gió nhẹ thoảng qua lại khiến những chiếc lá vàng bay lá tả

- Anh T đi đâu đấy – 1 giọng nói bất chợt vang lên

Mất 2 giây để tôi kịp nhìn lướt sang bên trái , rồi mỉm cười

- Ô MA ak , a đang đợi đến giờ đi học ca 8h , em đi đâu đấy

- Em đang định đi ăn cái gì để lát đi học

Cơ hội đây rồi , hôm nay em đi có 1 mình , mà mình cũng đang muốn kiếm cái gì đó bỏ vào bụng , dạ dày biểu tình ghê quá rồi...

- Thế à , thế đi ăn cùng anh nhé , anh cũng đang định đi ăn cái gì đó – tôi đáp lại giọng nói cố gắng tự nhiên nhất có thể , khuôn mặt vẫn rất thản nhiên .

- Vâng , thế ăn đi ăn bánh xèo cho nhanh nhé anh , 7h45 là em học rồi

- Uh , thế cũng được - Thôi bỏ xừ rồi, chưa ăn bánh xèo bao giờ , tôi cảm thấy hơi lo lắng

Hôm nay nhìn em vẫn dịu dàng như mọi ngày , buộc tóc hồng , quần jean đen , kéo cáo cổ áo khoác đồng phục lên rồi rút cổ vào cho đỡ lạnh , nhìn em trông đáng yêu quá , trong lúc đợi bánh , 2 tay em không ngừng xoa vào nhau rồi lại miệng thở 1 hơi , sau đó lại đút 2 tay vào túi áo .

- Em lạnh à – tôi hỏi giọng quan tâm

- Vâng , trời hôm nay rét quá

Tôi đã chợt đưa tay ra rồi lại gấp vào để xuống bàn , thật sự lúc đấy tôi chỉ muốn cầm tay em , giúp em phần nào xua tan đi cái lạnh giá , nhưng..... có lẽ bây giờ thì chưa được , ví tôi cũng chỉ đơn thuần là 1 người bạn của em .

- Anh ăn đi không nguội đấy – em cất tiếng nói kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ , va cũng không quên mỉm cười với tôi , nụ cười tinh nghịch

- Ô ờ , mà cái này ăn như thế nào nhỉ , anh mới ăn lần đầu – ngại quá khi nói với em như vậy

- Đây của anh này – em vừa cười , vừa đưa một miếng bánh xèo đã quấn cho tôi

Lần đầu ăn , cũng chẳng thấy ngon gì , lại còn thấy nhiều mỡ nữa chứ , nhưng thôi , mấy khi được ngồi với em như thế này , lại được quấn cho nữa chứ , dù có là gì thì cũng cố nhét vào mồm vậy , mặc dù khá ghét ăn rau sống Chợt tự nhủ giá như... ngày nào cũng như thế này

7. Chương 7: Những Dòng Tin Nhắn Đầu Tiên

Nhưng sự đời lại trở trêu là vậy, cái sung sướng vui vẻ chả được bao nhiêu, mà cái điều ngược lại tràn về gấp mấy lần. Ngay ngày hôm sau, vẫn là việc dõi theo hình bóng của em lúc tan học về, nhưng hôm nay, em ngồi sau xe của 1 thằng con trai, có thể là thằng bạn cùng lớp, hay cũng có thể là bất kì 1 người con trai nào khác mà em quen. Từ khoảng cách không xa lắm, tôi có thể nhận ra hình dáng của thằng con trai kèm em trên chiếc xe đạp hao hao với lại những gì mà tôi đã điều tra và tìm hiểu thông tin về cái thằng cũng đang tán em

Cái đặc điểm nổi bật nhất, quả đầu dính 1 phân và cái mắt him híp của nó không lẫn đi đâu được. Chợt cảm thấy lòng nhói đau, lòng tự nhủ rằng tại sao vị trí ấy không phải là của mình, tự an ủi rằng, bạn bè cùng lớp thì cho nhau đi nhờ xe là chuyện quá bình thường thôi mà !!! Thôi không nhìn nữa, càng nhìn càng chỉ thêm khó chịu và buồn bực vào người, hơi – lại thở dài 1 hơi, lăm lăm đạp xe về, trời hôm nay không nắng nhưng oi bức quá, cái đầu như muốn nổ tung ra rồi

- Anh cũng đi về đường này à – 1 giọng nói bất ngờ vang lên, tôi nhớ là nó rất quen, quay đầu sang 2 bên xem ai đang hỏi mình nào

- À, Y à ? – Hóa ra là em Y (bạn thân em MA) thảo nào nghe quen quen ,

- Uh, ngày nào a chả đi về đường này, sao không gặp em nhỉ - tôi nói tiếp

- Vâng, em cũng mới gặp anh đây, thế mới lạ hihi

- Ồ, chắc lúc trước anh không biết em nên có khi gặp rồi cũng không nhớ ấy – vừa nói vừa không quên kèm nụ cười thân thiện

- Vâng, có khi thế hihi, à mà anh T quan tâm MA bạn em hơi kĩ đấy nhé, lại còn nhắn tin rồi hay rủ đi ăn nữa nhé .

Ọc ọc, chợt dạ mất 10s, để lấy lại bình tĩnh trả lời, chắc em MA cũng kể hết với em Y là mình nhắn tin ntn rồi, khỏi dấu diếm chuyện này

- Uh, thì anh thấy quý thì anh nói chuyện thôi mà – cố tỏ ra bình tĩnh, nói giọng thật nhất có thể Anh là thích nói chuyện với mấy em trông hiền hiền (chém thế) . Thích thì hôm nào anh mời em đi ăn 1 bữa đơn giản ấy mà

Hehe, rủ được em Y đi ăn cái gì đó, rồi nhờ nó rủ hộ em MA, không thì nhờ nó làm tay trong hộ, tự nhủ mình cũng không đến nỗi gà lắm Tôi vội lảng sang chủ đề khác, không nhắc tới MA nữa để em Y không nghi ngờ, tại sao không phải người mình thích nói chuyện dễ thế, chém gió giật cấp 9 cấp 10 còn được, vậy mà sao cứ đứng trước em là lại thấy đóng băng

Câu chuyện với em Y trở nên rôm rả hơn, 2 anh em cũng cảm giác thân thiết hơn, cảm giác quãng đường về nhà đỡ mệt mỏi và ngắn lại, tạm thời quên đi chuyện ức chế vừa này, trước khi rẽ vào sân nhà không quên 1 câu “ Anh về nhé “ kèm theo cái vẫy tay nhẹ .

Vừa về đến nhà, ăn vội ăn vàng đc bát cơm thì tự nhiên có tin nhắn, mở inbox ra thấy +8412625... ; số lạ ; ko biết đứa nào nhắn. mở ra thì dòng tin nhắn ập vào mắt :

-Hihi

Bỏ mẹ thằng điên nào rảnh vậy =.= ; nhưng thôi giọng điệu này chắc là gái, đành thử rep lại mặc dù tốn 250k ngoại mạng rồi :sogood :

- Ai đấy ???? – tôi rep

- Vừa hôm nọ gặp em, mà không nhớ à – số lạ rep lại, vẫn rất mờ mịt, khó hiểu

- Em nào thế, nhiều em quá, không nhớ hết – tự cười khẩy về cách nhắn tin của mình, nghe có vẻ sành điệu phết

- Ghê quá à, em Lan đây, nhớ chưa

Giật mình nhớ lại buổi chiều giá rét hôm trước, cô bé đã dừng lại hỏi chuyện mình về đôi giày đây chứ đâu. Cô bé có nét bụ bẫm đáng yêu đã khiến mình bồn chồn mất vài giây. Chắc hẳn nhận tin hỏi chỗ mua giày ấy mà. Thế là tôi rep :

-Em tìm đc đôi giày giống của anh chưa ?

-Em chưa, hjxhix, hay chiều mai e nhờ a dẫn e đi mua nhé, a rồi ko anh ?

-Chiều mai bận đá bóng với mấy thằng cùng lớp, tôi rep luôn mà ko chút lưỡng lự :

-chiều mai a đi đá bóng rồi, để khi khác đi em

-trời, chán vậy, mà anh học lớp 12 đúng ko, 12 nào anh nhỉ ?

-ừ, anh 12a1. Em học lớp nào

-em học lớp 10a4, đằng trước của có 1 bồn hoa đó anh

.....

Ngồi rồi ko có gì làm nhắn tin với gái cũng sướng, nhưng nếu em mà là M.A có phải tốt ko – tôi vẫn thần thờ - Tôi ko ngờ giờ mình đã bị ám ảnh bởi bóng dáng người con gái kia, người con gái đã cho tôi biết thế nào là những rung cảm đầu đời. Phải nhận xét khách quan, rằng em ko quá xinh đâu, chỉ ưa nhìn mà thôi... và đáng em mảnh mai cao ráo.. Em không quá nổi bật nhưng mỗi khi được thấy em trong tầm mắt - hay chỉ là trong hình dung thôi – tôi cũng cảm nhận được 1 cái gì đó khiến cho tâm hồn nhẹ nhàng sáng khoái. Em có 1 chút gì đó ngu ngơ, 1 chút gì đó lạnh lùng, điều đó càng khiến tôi phải suy nghĩ về em nhiều hơn, nụ cười mỉm của em có 1 sức ám ảnh kinh khủng mà giờ tôi vẫn không thoát khỏi đc nó, có lẽ tôi đã bị nó lấy mất tâm hồn ngay từ hôm đầu tiên ấy, hôm mà tôi đã gặp em.

-Anh đi đâu rồi, mãi ko rep, kiêu thế nhỉ >:P

Tôi giật mình, mãi suy nghĩ mông lung mà tôi quên mất nhắn tin với Lan, đối với cô bé này tôi vẫn chỉ thấy có chút gì đó trẻ con tinh nghịch mà thôi, mặc dù em cũng xinh, xinh hơn MA đấy, nhưng thấp hơn khá nhiều Tôi đành rep lại:

-Anh xuống dưới nhà uống nước, thế em không học à? Học đi

-Thế ngày kia anh đưa em đi mua giày nhé, sau e sẽ ko làm phiền a nữa đâu, e thích đôi ấy lắm :(

-Ok. Ngày kia anh sẽ đưa em đi. Tôi rep lại...

-Cảm ơn anh nhiều! chúc a 1 buổi tối vui vẻ nha!

Tôi nhìn dòng tin nhắn, chợt mỉm cười, ngày kia có vẻ thú vị đây...

8. Chương 8: Thi Olympic Ở Trường

Sáng hôm sau đến lớp đã thấy 1 lũ học sinh đang châu đầu vào cái gì đó ở bảng tin của trường.... Có gì HOT , vốn sẵn tính tò mò ,chống chân xe đạp xong tôi liền chạy ra chỗ bọn nó . 5-7 tờ giấy A4 là tâm điểm từ nãy giờ , cố gắng nhìn qua thì thấy chỉ chút tên người có cả ghi chú , cái gì đây nhỉ , chắc điểm thi thử đại học , đằng nào cũng tính ra điểm của mình rồi ngay sau hôm thi rồi, cũng chả cần phải xem , mà lát nữa xem cũng không muộn , nghĩ vậy nên tôi đạp xe ra nhà xe rồi lên thẳng lớp .

Vừa đi dọc hành lang vừa huýt sáo , trời buổi sáng vừa trong lành lại mát , dễ chịu thật , chưa vào đến cửa lớp mà tôi đã nhận ra tiếng hò hét , đùa nhau của chúng nó , vẫn giữ phong thái thần nhiên, tôi đi lướt qua cửa lớp , tiến vào các dãy bàn và vào chỗ ngồi ... Nhưng sao lạ quá , không gian im lặng 1 cách kì lạ , đến nỗi tôi còn tưởng mình đi vào nhầm lớp , cái sự im lặng đó kéo dài có đến 10s , khi mà tôi vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì bất thình lình cái áo khoác đồng phục từ đâu chụp thẳng vào đầu , kèm theo đó là chục phát đấm (phải gọi là cho đã tay thì thôi =.=) .

- Địch , sáng nay chưa ăn sáng nên mấy thằng mày ngộ à ? – tôi hét to giọng có chút bức bối , mặc dù trò này ở lớp diễn ra thường xuyên .

- Con hàng may vải đái , chuẩn bị khảo đi – thằng Sơn vừa vỗ vai tôi vừa cười
- May cái đêch gì , ăn đấm độ vài lần như thế này thiếu năng cmnr..... Mà khảo cái gì ? – tôi hỏi nó
- May chưa xem bảng tin à ? – Đức Bép đá sang
- Chưa , có gì thế , tưởng điểm thi thử ĐH ? – tôi hỏi lại nó , trong đầu cũng đang tự hỏi không biết nó đang đề cập cái gì .
- Đệt , điểm chác gì đâu , kết quả thi Olympic lần trước ấy , lớp mình có mỗi may vào thôi, d.m tao thiếu mỗi 1 câu – nó vừa đáp vừa cầu nhàu .
- Ờ ,chắc may mắn ấy mà , mà tính điểm như thế nào ? – tôi lại hỏi nó , lòng không khỏi mừng thầm khi nghe tin vừa rồi.
- Ủ thì đấy , thi 60 câu , nó lấy những người trên 45 câu , có tất cả 16 đứa vào vòng 2 Mỗi lần thi 4 đứa ... sau đó lại chọn 4 đứa nhất của vòng 2 vào vòng 3 . Mà tao xem lịch lúc nãy rồi , mai may thi luôn đấy .
- WTF , sao nhanh thế
- Tao biết được đấy , xem lịch thì biết thế thôi

Tôi cũng không ngờ kết quả thi của mình lại khả quan như vậy , nhưng mà mai biết làm sao đây , tôi vốn không tự tin khi đứng trước đám đông , phải nói là rất run, biết làm sao được , đành cố gắng thôi , dù gì mình cũng 17 tuổi đầu rồi chứ bé bỏng gì nữa đâu , chỉ ngại đi thi đứng bết thôi @@ . Chợt một ý nghĩ thoáng qua : thế nào mai thi vòng 2 chẳng tập trung học sinh cả trường theo dõi ... biết đâu tôi lại gây chút ấn tượng gì với em Ma thì sao , lại tự cười thầm với cái suy nghĩ của mình , nghĩ vậy tôi cũng cảm thấy có chút tự tin và quyết tâm hơn vào ngày mai

Buổi chiều, sau khi tan học ở trường lúc 4h30 , mấy thằng chúng tôi đi đá bóng như đã hẹn .1 hàng xe đạp thẳng hướng sân bóng. Tôi đi sau cùng với Đức Kì , vừa chém gió vừa chấm điểm gái bên đường .

- Anh T ơi! ... 1 tiếng gọi thành linh cắt đứt câu chuyện của 2 thằng

Dáo dác nhìn sang bên kia đường thì bắt gặp một bóng người – đó chính là em Lan đang đi ngược chiều , em nhìn tôi cười và vẫy tay . Vẫn chiếc xe đạp màu hồng nhạt ,vẫn cô bé với khuôn mặt đáng yêu trẻ con ấy , tóc em vẫn xõa như lần đầu tôi gặp em . Hôm nay em mặc chiếc áo kẻ nhạt, chắc e đi chợ hoặc đâu đó qua đây.Quay sang gật đầu nhẹ với em 1 cái rồi tiếp tục đạp xe theo sau mấy thằng bạn, chắc em cũng hiểu tôi đã nhìn thấy và đáp lại câu gọi của em (tôi tự nhủ)Mấy thằng bạn cũng hỏi con bé nào thế, trông cũng ngon mắt đấy, tôi trả lời ậm ừ cho qua vì tôi không muốn những em mà tôi quen bị đem thành chủ đề chẳng hay ho gì cho bọn này

Buổi tối về cũng gần 8h, quá quen với việc ăn cơm một mình , từ hồi say nắng em MA , tâm trạng cũng thất thường , cứ lúc nào nghĩ đến em là lại không thấy vui , những lúc ở một mình như thế này tôi thấy cô đơn và chỉ mong có ai đó trò chuyện với mình để mình đỡ phải ngồi suy nghĩ linh tinh . Tầm một cái cho tỉnh thần nó thoải mái hơn vậy ...” hắt xì.. hắt xì” , không ổn rồi , lại có dấu hiệu ớn , thời tiết cứ chuẩn bị chuyển mùa là y như rằng lại mệt mỏi , nhẹ thì lại sụt sịt , nặng thì lại bệt giường . Thôi hôm nay đi ngủ sớm vậy , đằng nào mai cũng không có môn gì kiểm tra, mà sáng mai lại còn cái chương trình kia nữa , đến mệt , lòi chiếc điện thoại ra xem có gì không , tranh thủ hẹn giờ luôn , 2 tin nhắn , 1 tin của Nhài (lớp phó lớp tôi) “ Nhắc bọn con trai trong tổ ông chiều ngày kia chuẩn bị mũ cối + giày để tập quân sự “; tôi bỏ qua. xem nốt tin nhắn kia nào , số lạ , +84126.... “ Chiều nay kiêu thế , không thêm chào người ta nhé “

Ồ thì ra tôi đăng trí quá chưa cả lưu số Lan, lưu tạm vào danh bạ “ Lan em “ rồi rep lại

- Kiêu gì cơ , anh chào lại em rồi còn gì
- Xì , gật đầu một cái mà kêu là chào lại >:P
- Ờ , thì bọn anh vẫn chào nhau như thế mà – tôi chống chế
- Eo , chỉ có bọn con trai bọn anh mới bắt lịch sự như vậy thôi.
- Ờ , thế người bắt lịch sự không dám nói chuyện với người lịch sự nữa

- Hôm nay đá bóng thắng chứ anh
- Thua 1-0 em ạ, chắc tại anh gặt đầu với e 1 cái nên thua 1 quả
- Xí !! , mà chiều mai nhớ đi cùng em vụ đôi giày nhé ...
- Ủ , nhớ rồi , khổ quá , mà a ngủ trước đây , chào em nhé – thật sự lúc này mắt tôi díp vào và cũng không hứng thú nhắn tin lắm.
- Vâng , g9 a nhé ..
- À khoan , bọn con gái cứ nói g9 là cái gì thế ? – nán lại thêm chút , lúc đấy tôi cũng không hiểu ý nghĩa của kí hiệu g9, hồi đó cái này mới thịnh hành, chứ ko như giờ.
- Hi , đấy là good night đấy a ...
- Ủ , thế nhé , g9 người lịch sự
- Anh là đồ hâmmmm!!!!

Xem nào, mai nhiều việc phải làm đây.Sáng mai tôi sẽ đi thi Olympic ở trường, chắc chắn M.A sẽ nhìn thấy tôi! Tôi sẽ phải thể hiện sao cho thật xuất sắc! Chiều nếu tâm trạng tốt thì sẽ đi mua giày == Chỉ còn khoảng 7 tiếng nữa thôi, qua đêm nay mong mọi chuyện sẽ có bước ngoặt lớn – tôi tự nhủ và cố nhắm mắt lại ngủ!

9. Chương 9: Đi Mua Giày

Thế là cái ngày mai cũng đến, đóng bộ dạng hoàng, quần bò áo sơ mi , sơ vin ,đi giày, chẹp , không còn gì hoàn hảo hơn . Vẫn hồi hộp , lo lắng , nhưng khi tôi được gọi đến tên để lên tham gia phần thi , 1 tràng pháo tay của lớp cũng giúp tôi bình tĩnh được phần nào .

Nói sơ qua 1 chút ọi ng dễ hình dung , cái cuộc thi này cũng y hệt như olympia trên TV, nó chỉ khác ở vòng 3 (tăng tốc thì phải) ,và vòng 4 (về đích) chỉ trả lời một câu hỏi bất kì . Vòng 3 thì thí sinh tham gia sẽ được mời một người lên thi cùng , người mình mời lên sẽ xem các bức ảnh , 2 người quay lưng vào nhau, sau đó gợi ý để mình đoán nội dung bức ảnh đó ...

Cái phần đầu của cuộc thi cũng chả có gì đặc biệt Vẫn lại chào các thầy cô và các bạn ..bla...blaVòng 1 và vòng 2 diễn ra không có gì đặc biệt , tâm lí của tôi khá là thoải mái nên ghi điểm cũng được kha khá , lúc đấy cũng tự nhủ chắc em MA cũng đang theo dõi mình đây . Vòng 3 ,vì đã tìm hiểu từ trước nên tôi cũng đã nhờ 1 thằng bạn làm người thi cùng , đến lượt tôi rồi , 2 thằng đập tay với nhau 1 cái thể hiện quyết tâm , hít 1 hơi lấy lại bình tĩnh tôi quay mặt lại phía sau , lúc này trước mặt tôi là toàn thể học sinh ở trường.

Không mất quá nhiều thời gian để tôi đánh mắt về phía lớp em MA vì lớp em xếp hàng ở khu vực giữa , đảo mắt 2 cái , đã nhìn thấy em ngồi ở bao nhiêu độ vĩ bắc và bấy nhiêu độ kinh đông . Và đến cái lúc ấy, tôi cũng không tin vào mắt mình nữa , tràn trề thất vọng , chút tủi thân , chút tức tối ,cái điều đen tối nhất mà có lẽ tôi tưởng tượng cũng không thể ra . Em MA không những không thèm để ý đến phần thi của tôi mà em còn đang trò chuyện vui vẻ với thằng bạn em - cái thằng mà đang tán em đó, vẫn cái đầu đinh,vẫn cái mắt 1 mí ấy ko lặn vào đâu được. Nhìn 2 đứa rúc đầu thì thầm nói chuyện rồi cười cười... Có lẽ nếu thằng bạn không đập đập lên vai tôi và nói “ Bắt đầu nào , sao thế??? “ thì tôi chắc đứng chết lạng trên bục chào cờ .

90s của phần thi trôi qua , tôi trả lời 4/6 , cũng là kết quả khả quan . Tổng kết cả 4 phần thi, tôi về thứ nhì , cũng chả lấy làm tiếc , vì nghĩ như vậy là mình đã may mắn và làm hết khả năng rồi , dù gì không bết là được rồi . Tạm thời quên đi chuyện không vui ban nãy, cả buổi sáng hôm đấy chia vui giải nhí với bọn bạn và thầy chủ nhiệm, chiều lại hẹn bọn nó đi trà đá không thì không yên với bọn này (trong khi giải thưởng có 30k)

Buổi trưa, vẫn lại 2 mẹ con ăn cơm với nhau, mẹ hỏi han tôi về tình hình học tập và lại ca thán vài bài như thường lệ.Điện thoại rung , tôi vừa nhai cơm mà không thấy một mùi vị gì cả, vừa đọc tin nhắn:

- Hi , hôm nay anh thi tốt ghê

À , hóa ra là em Lan , tự cười một mình , hóa ra trên đời này vẫn còn có người quan tâm đến mình, tôi cười khở, một lúc sau lại tự cười lần nữa .

- Ghê , cậu cả nhà mình dạo này bận rộn quá , nhắn cho cô nào mà cứ tùm tùm thế , nhớ học đi đấy – mẹ tôi trêu

Thôi kệ, lát ăn cơm xong thì rep lại em cũng không muộn.

- Ủ ,cũng may mắn ấy mà , thế người lịch sự cũng xem cơ à ? – tôi hỏi

- Đây , cứ trêu người ta thế nhỉ , có chứ em xem từ đầu đến cuối luôn

- Hêhê , thế mà không mang hoa lên tặng à – tôi trêu tiếp

- Hừm , anh khôn thế , thế chiều mấy giờ anh đi được ạ ?

- Tầm 4h e nhé

- Vâng, hì , cảm ơn anh trước nhé .

Không quên gửi tin ấy thẳng bạn, hẹn chúng nó 5h trà đá rồi nhờ bọn nó nhắn tin luôn cho những đứa khác Thế là sắp xếp xong, hẹn 3h30 dậy rồi ngủ thôi . ZzzzzzzZzzzz

Tiếng Nokia tune báo thức lại vang lên , uể oải rời khỏi chiếc giường , ngoáp 1 cái rờ dãi cho thoải mái , tôi tắm qua 1 cái cho thoải mái ,tắm là thói quen ưa thích của tôi. 3h55' điện thoại rung“ Lan em is calling”....

- Alo gì thế em ?

- Alo , anh T à , anh chuẩn bị xong hết chưa , bây giờ em qua nhà anh gọi a nhé

- Uh, em qua luôn nhé.

5' sau đã thấy em Lan đứng trước cửa nhà tôi, chắc là em ngại nên không dám bấm chuông hay gọi cửa.

- Vào nhà nước đã chứ hay đi luôn nào – tôi mở cửa ra và nói .

- Đi luôn nhé anh , lát em mời anh uống nước nhé .

- Ủ , thế thì cứ thế đi

Mỗi đứa 1 chiếc xe đạp bắt đầu lăn bánh đi, tôi và em nói chuyện trên suốt đường đi , nhưng chủ yếu là chuyện ở trường , ở lớp , em hỏi tôi về các lớp học thêm . Để ý qua thì thấy em vẫn để mái tóc xõa ra như mọi ngày , hơi che mắt nửa bên mắt trái , nên thỉnh thoảng em lại đưa tay vén những lọn tóc đó ra sau tai , dáng người nhỏ nhắn vẫn đều đặn đạp chiếc xe , chiếc quần ngắn đen và áo phông xám làm nổi bật làn da trắng muốt của em . Mấy lần quay sang nói chuyện với em tôi mới để ý thấy mặt em xinh đấy chứ, lại có nét trẻ con , 1 chút nghịch ngợm .

Tôi đưa em qua những con phố cũ kĩ với những cây bàng già 2 bên.Phải vòng vèo mãi mới đến được cái cửa hàng mà tôi mua đôi giày lần trước.Chiều hôm nay khá mát mẻ, và tôi để ý thấy mái tóc em thỉnh thoảng tung lên nhẹ nhẹ, mùi hương nhẹ nhàng khiến tôi cảm thấy khá dễ chịu...

Cái gu thẩm mỹ của tôi cũng không tốt lắm, mà tôi cũng khá ngại cái khoản đợi con gái chọn một món đồ gì, nên hầu như việc mua giày là em làm từ A->Z . May cho tôi là em chỉ mất 10' đã xong.

- Sao , chọn được đúng ý không em ? – tôi hỏi

- Được anh ạ , hì , may mà hỏi được anh chỗ mua đấy . Mà bây giờ anh thích uống gì em khao nào.

Liếc qua đồng hồ , mới có 4h30 , cứ đi cái đã , giờ chẳng lẽ lại về rồi 5h đi tiếp

- Ồ, được em khao thế thì đi luôn , tội gì , ra trà sữa nhé !

- Vâng!

Vẫn lại là món trà sữa sâm-panh quen thuộc của tôi mỗi lần uống ở đây , còn em gọi 1 cốc măng cầu .

- Đi chơi như thế này không sợ mẹ mắng à ? – tôi hỏi trêu em

- Mẹ em tối muộn mới về cơ , em ngày không đi học thêm chả ở nhà một mình tới hơn 6h tối mà

- Ồ , cũng giống anh , bố anh trưa chả mấy khi ăn cơm nhà , cũng chỉ có 2 mẹ con thôi , rồi tối cả nhà mới đủ

Em im lặng trước câu nói của tôi 5s, đôi mắt tròn đen láy cú thấp xuống

- Bố em làm ở Hải Phòng cơ , cuối tuần mới về , bình thường chỉ có 2 mẹ con thôi

- Ủ , thế ở nhà một mình thích thế còn gì , tha hồ nghịch ngợm nhé – tôi vừa cười với em vừa nói .

- Chán lắm anh ạ , ngày nào cũng chỉ mình em lủi thủi trong nhà , đến tối mẹ em về , ăn xong thì mẹ em lại đi ngủ luôn, có khi cả ngày 2 mẹ con chỉ nói chuyện với nhau dăm ba câuNhiều lúc em chỉ muốn đi đâu 1 chút cho khuây khỏa .

- Ủ , thế sao em không đi chơi với bạn cho nó vui , như anh này , lát lại phải đi khao bọn bạn trà đá vì vụ sáng nay thi đấy...

- Em sống ở quê nội ở Hải Phòng , đến năm em lớp 8 , mẹ em chuyển cơ quan em mới chuyển đến đây , nên em cũng không có nhiều bạn lắm – trên đôi mắt em tôi đã thấy long lanh , mũi hơi đỏ , có lẽ nói đúng tâm sự nên em thấy tủi thân . Có lẽ nếu đề cập thêm nữa thì em nó sứt sứt mất.

Tôi đọc được sự cô đơn của một cô bé 16 tuổi trên đôi mắt em. Giờ tôi mới để ý sự thánh thiện toát ra từ đó, em trong sáng như 1 thiên thần.

- Ồ , ngày kia 20/10 rồi , em có mua quà gì tặng mẹ em không ? – tôi lảng sang chuyện khác

- Hi, có chứ anh , thế anh có mua không – giờ đã thấy mặt em tươi hơn một chút

- Anh thì tất nhiên rồi , con ngoan trò giỏi mà , hehe

- Khiếp , còn lâu em mới tin , hi , mà ngày đấy không phải chỉ có của mẹ đâu nhé , còn có của các chị các em đấy – lại thấy toe toét cười rồi

- À , ý là gợi ý anh phải tặng các em ấy gì

- Xi , ai thèm quà của anh – em Lan nói kèm theo cái lè lưỡi trêu tôi

- Nhớ nhé , mà anh phải đi ra với mấy đứa bạn đấy . Khi khác gặp em sau nhé. Có cần a đưa e về nhà ko?

- Oai thôi anh ạ, em tự đạp về đc mà,hi, cảm ơn người bắt lịch sự lần nữa nhé . Em về đây.

Tôi nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của em khuất dần trong ánh nắng chiều, lòng tự nhiên thấy vui vui, và tự hỏi “có phải em ấy hơi thích mình không nhỉ”

10. Chương 10: Ôm

Một ngày có thể nói là cũng khá vui vẻ và có ý nghĩa, nếu quên đi cái sự cố ban sáng . Khi mà những cái làm tôi vui đã trôi qua thì cũng là lúc nỗi buồn bắt đầu kéo tới như một cơn giông giữa trời nắng hè , không dấu hiệu , bất chợt và dữ dội . Tôi lại cảm thấy buồn , nỗi buồn sâu lắng mà không hiểu vì sao , nỗi buồn từ tận đáy lòng mà không ai chia sẻ , cũng không biết nó bắt đầu từ đâu . Chỉ biết rằng , khi mà cái tình cảm đơn phương mà tôi dành cho em MA chưa được bộc lộ chưa được em thấu hiểu và đáp lại thì cái tình trạng này cứ đeo bám tôi . Tôi đã nghĩ , nghĩ thật nhiều , đầu óc căng thẳng quá , có lẽ tôi nên đi nghỉ một chút , mệt mỏi cả ngày rồi . Tôi thiếp đi lúc nào không hay , khi tỉnh dậy thì đã là 9h , đầu tôi nóng ran , bên trên là chiếc khăn mặt để chườm , môi khô lưỡi đắng , chân tay uể oải , có lẽ tôi bị sốt rồi .

Cố gắng bò ra khỏi giường , chắc mấy hôm thay đổi thời tiết + uống nhiều đồ lạnh + tắm đêm nên giờ bệnh tật bắt đầu kéo đến == , chóng mặt thật . Nghe thấy tiếng động mẹ liền gọi tôi :

- T à , đỡ mỗi chưa , xuống lấy thuốc hạ sốt uống rồi ăn cháo gà đi , mẹ để trong cặp lồng ấy .

- Vâng – tôi đáp lại , giọng uể oải và mệt mỏi .

Tạt qua phòng mẹ lấy 2 viên thuốc con nhộng , mẹ sờ trán tôi rồi nhủu mày :

- Thôi xuống ăn rồi đi ngủ sớm đi

Mọi khi 1 bát to cháo gà chắc chỉ trong 5,7 phút là hết , vậy mà hôm nay ăn tôi chả thấy có vị gì , mọi thứ nhạt thêch dù đã cho thêm chút nước mắm + chút hạt tiêu. Cố gắng ăn thêm vài thìa , nhạt hết thịt gà ăn , tôi lại lê cái thân nặng nhọc lên tầng 2 để nằm . Và rồi tôi lại chìm vào giấc ngủ , cơn sốt cứ hành hạ tôi 2,3 lần cho tới sáng , có lúc nửa tỉnh nửa mơ , lúc thì thấy tôi đang trò chuyện với em MA , có lúc lại thấy em quay mặt lại nói thẳng với tôi “ đừng đi theo em nữa “

Ngày hôm sau trôi qua hững hờ , chậm chạp , 5 tiết học buổi sáng , buổi chiều tập quân sự 4 tiếng với lượng stamina = 0 . Cứ 2-3 tiếng cơn sốt lại kéo đến một lần , biết thế nghỉ quách ở nhà cho nhẹ người . Vì buổi chiều tập quân sự đến 5h30 nên khi đi học thêm ca 2 thì các thầy cô giáo đều cho nghỉ buổi học thêm lúc 5h30 , gọi là cho các em nghỉ ngơi , thế nhưng ở đời học sinh, mấy khi chúng nó bỏ qua những cơ hội nghỉ học “ hợp pháp “ như vậy . Các đồng chí trong lớp liên lập 1 team đi chơi điện tử , tổng cộng cũng được chục mạng , ngay cả tôi , dù đang rất mệt nhưng nghe đi chơi cùng các đồng chí thì cũng cảm thấy khỏe hơn hẳn , tham gia thôi , sao phải xoắn . Trở trêu là không thắng nào lường trước tình huống này , nên có thắng mang tiền , có thắng không , 10 thắng mà góp nhặt lại được có 50k @@ . Thế là những chiếc xe đạp lại lần bánh dạo quanh những con phố quen thuộc , cả bọn cứ đi , không mục đích , không lộ trình , vừa đi vừa nói chuyện rôm rả cả quãng đường . Đi mãi cũng chán , mà lượn lờ ngoài đường nhiều còn có nguy cơ gặp phụ huynh là rất cao , cả lũ dừng lại hội ý và quyết định dùng tiền mua bánh mì , sữa đặc và trà C2 rồi lên công viên HQV ăn , rồi ngồi đó đợi đến 7h30 đi về , đúng giờ như những đứa học sinh chăm chỉ .

Nói qua một chút về công viên này cho các thím , vì nó sẽ xuất hiện nhiều sau này , trong các buổi hẹn hò và đi chơi . Công viên mới xây dựng không lâu , được bảo vệ và chăm sóc kĩ lưỡng nên cũng khá sạch sẽ , không có bọn lang thang và nhất là nghiện như mấy công viên khác . Công viên được xây trên một nửa quả đồi , nửa quả đồi còn lại là một doanh trại của lũ đoàn công binh , công viên có không gian khá thoáng đãng , vì nằm trên vị trí cao nên có nhiều gió , 2 mặt giáp với doanh trại quân đội , 1 mặt giáp với nhà dân , và một mặt là đường quốc lộ . vì công viên vẫn còn một vài hạng mục nhỏ chưa hoàn thiện nên có nhiều đoạn đường không được sáng cho lắm .

10 trẻ trâu kéo nhau lên vị trí cao nhất, bằng phẳng và thoáng mát bắt đầu giải quyết đồng đồ ăn . Lúc đấy cũng phải tầm hơn 6h30 , trời đã tối , chỉ có ánh đèn cao áp hắt le lói xuống chỗ chúng tôi , đèn từ 5 con 1200 , 1202 được huy động cho bữa tiệc . Trong khi ăn , thỉnh thoảng có mấy bà đi bộ qua chỗ chúng tôi , anh em thắng nào cũng áo sẫm màu , balo , mũ cối lại tranh nhau ăn bánh mì , thật chả khác gì hội đi bụi , đã thế mấy bố trẻ cứ nhè lúc mấy bà đi qua lại chen thêm mấy câu vào

- Mẹ , tao đi 3 hôm rồi chắc bố mẹ đang tìm ghê lắm....

- Tối nay không biết ngủ ở đâu đây , ra gầm cầu lạnh lắm .

Làm ấy bà đi qua chỉ biết lắc đầu ngao ngán , đã thế mấy thắng ăn xong , hết bánh mì nhưng không hết sữa đặc , đem chỗ sữa đặc còn lại đổ lên mặt ghế đá ở những góc tối . Giờ đi họp lớp nhắc lại chuyện này , mấy cờ hó lại bò lăn ra cười .

- À , nghe Trọng Quang nói TH đang tán con nào à ?...- đột nhiên Nam Xoài hỏi

Tôi im lặng , không phải để phủ nhận mà là vì không biết nói như thế nào .

- Ủ nó đang tán công , nhưng mà cũng đang có thắng cạnh tranh rồi – Trọng Quang trả lời thay tôi .

- Thế thắng kia như thế nào , liệu TH ăn được không ? ... Tuấn sóc hỏi (thật ra là Tuấn xóc lọ , nhưng nó tự biến thành sóc)

- Đệt , thừa sức , chỉ tội nó nhất gái quá , mà éo nghe lời tao nữa – Trọng Quang nói

Nghe chúng nó bàn luận về chuyện của mình mà tôi chỉ muốn chui xuống đất , nghĩ cũng thấy xấu hổ , mà công nhậ mình gà thật .

- Thế mai 20/10 mày định tặng gì cho nó không – lần này là Đức Bép chất vấn
- Cũng chưa biết được ... tôi đáp , ngừng 1 chút tôi nói tiếp
- Cũng đang muốn rủ em ấy mai đi chơi , nhưng mà không biết rủ kiểu gì , em MA không có điện thoại
- Yên tâm đê , tao biết chỗ nó học thêm , lát anh em qua đấy rủ trực tiếp luôn – lại là Trọng Quang
- Thế lát nữa tất cả anh em qua rủ em MA để giúp TH đê...ê...ê – Tâm Tuyên hét lên
- Thôi , thế thì ngại lắm , 2,3 đứa thôi – tôi đáp
- Địch , mày lo cái gì , bọn tao đứng ngoài thôi , mày mới là nhân vật chính mà , có gì thằng ôn kia mà ở đấy ý kiến ý cò gì thì bọn tao xử luôn – Nam Xoài đáp giọng chắc nịch , gì chứ thằng này thì chủ nghĩa bạo lực có thừa .

Tôi định nói thêm vài câu nhưng lại thôi , mình có nói thêm gì thì 9 cái miệng kia nó cũng phản bác lại thôi . 7h15 , 10 thanh niên lại hành quân tới nơi em MA học thêm , dẫn đường là Trọng Quang , trong tôi lúc này vừa cảm thấy hồi hộp ngại ngùng nhưng lại thích thú

11. Chương 11: Ngày 20/10

10' sau tất cả đã có mặt ở trước lớp học thêm của em MA, phía trước lớp học là một công viên nhỏ, thằng thì dựng chân chống ngồi trên xe , thằng thì ngồi xồm ở vỉa hè, trông cả lũ cứ như một bọn đang đợi đánh hội đồng thằng nào chứ không phải là đi hẹn hò nữa . Tuy nhiên thì chỉ có tôi và Trọng Quang đứng gần lớp học nhất , vì dù gì trong bọn cũng chỉ có 2 thằng là quen thân nhất với em MA . Giờ cảm xúc thật là hỗn độn , vừa muốn gặp mặt em nhưng lại xấu hổ , ngại ngùng , chỉ muốn như người vô hình đứng dõi theo những hành động , nụ cười của em mà em không biết , thế là đủ rồi. Đã có những tiếng động bàn ghế vang lên ,tiếng nói cười cũng to dần , vậy là hết giờ học , học sinh đang ra về . Tim tôi đập nhanh hơn , cảm giác hồi hộp càng tăng lên

- Ngại vãi mày ạ :sweat : – tôi nói với Trọng Quang
- Ngại ẹo gì, tán gái thì phải chai mặt , thằng nào cũng ngại như mày thì gái nó ế hết à , hay lại bắt bọn nó phải chủ động bắt chuyện với mày Nó chỉ trích
- Mặc dù không gian hơi tối nhưng tôi có thể lơ mờ nhận ra bóng dáng em MA , em đang đang rút xe đạp ra nhà để xe . Có lẽ chỗ bọn tôi đứng có nhiều cây che bớt ánh sáng , nên em không nhận ra tưởng là học sinh đang đợi học ca tiếp theo . Khi em Ma bắt đầu đạp xe cách xa chỗ bọn tôi đứng khoảng 30m thì Trọng Quang vẫy tay vào không khí , ra dấu hiệu cho tôi bám theo . Bọn bạn ở phía sau cũng bắt đầu đi lên nhập cuộc , trông cả lũ cứ như vừa đi học thêm về rồi tình cờ gặp nhau trên đường ấy . Mắt tôi không rời khỏi cái dáng đạp xe của em , vẫn giữ khoảng cách kha khá , tôi có thể lơ mờ nhận thấy em đang đi song song với một người bạn , chính xác là một thằng bạn , không phải như vậy chứ , chả lẽ lúc nào mình cũng chạm chân hơn thằng kia một bước , với cái suy nghĩ ấy , tôi bắt đầu quên hết cái ngại ngùng , hồi hộp , tăng tốc chiếc xe cào cào tiến dần lên phía em .
- Em mới đi học về à ? – tôi mở đầu trước , kèm theo nụ cười thân thiện hết mức có thể
- Ồ! Vâng , anh T cũng mới đi học về à , mà hôm nay anh đi đường này ạ ?
- À , lát nữa anh phải đi học thêm ca nữa (chém thế) nên đang đi dạo , đợi vào lớp
- Chết , đi cùng bạn trai , bắt sống nhé ... Trọng Quang từ đâu chui lên chen vào
- Không phải mà anh , đây là bạn cùng lớp em thôi Em MA phân bua , chắc nếu trời không tối , có lẽ tôi đã nhìn thấy mặt em đỏ lên

Lúc nói chuyện với em tôi cũng đã kịp liếc sang nhìn kĩ , thằng bạn này của em là thằng khác , không phải đối tượng có khả năng đang cạnh tranh với mình . Đằng sau lưng tôi vẫn nghe loáng thoáng giọng của mấy thằng đang hỏi Đức Bép

- Có phải thằng ôn kia không ??.

Hic , em MA mà nghe thấy chắc không có lỗi nào mà chui xuống đất mất .

- À , mai 20/10 mấy đứa rảnh không , sau khi học thêm ở trường ấy... Trọng Quang tiếp tục

- Em rảnh ạ , có việc gì thế anh? – Em MA vẫn ngây thơ hỏi lại , không biết rằng sắp bị nó đưa vào bẫy

- Không có gì , mai anh định mua hoa với lại quà gì nhỏ nhỏ ẹ anh ấy mà , định nhờ mấy đứa đi tư vấn , rồi mặc cả hộ luôn, rủ cả em Y đi nữa , cố gắng giúp anh nhé ... Trọng Quang nói , nó không quên quay mặt sang tôi nháy mắt 1 cái .

- Vâng , cũng được ạ , nhưng mà em chỉ được lâu không hả anh , mà mai 20/10 ,có quà cho em không thế

-

Từ nãy đến giờ tôi không nói câu gì , mà cũng chẳng biết nói gì , nghe đến đây , tôi chỉ biết cười thầm trong bụng.

- Ôi đơn giản ấy mà , mai anh với thằng T mời 2 đứa em uống nước được chưa, mà có gì rủ cả em họ em nữa nhé . Thời gian thì không thành vấn đề , bọn em thích đi đến mấy giờ cũng được, nhưng đừng muộn quá không bố mẹ anh lại nghĩ anh bị em bắt cóc ...hè hè

- Khiếp , ai thèm bắt cóc anh mà ,thế hẹn ở đâu hả anh ?

Trọng Quang ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ địa điểm , nhưng thật ra lúc đấy nó đang kín đáo quay sang nháy mắt với tôi lần nữa . Hiểu được ý thằng bạn tôi liền nói ,cũng là trả lời thay luôn cho Trọng Quang câu hỏi của em MA

- Thì cứ lúc nào lớp em tan học luôn ra thằng trà sữa nhé . Thế nhé , bọn anh đi vào lớp đây .

Tôi vội đẩy ghi đông xe Trọng Quang sang bên phải , 2 thằng rẽ vào ngõ nhà thầy chủ nhiệm , thế là ổn rồi , nói thêm tí nữa chắc đi đến tận nhà em MA mất , thế thì lòi đuôi là đến tận lớp học thêm của em để đợi .

Bây giờ cũng đã đến giờ về rồi , cả lũ chia tay nhau rồi thằng nào lại về nhà nấy .

...Miệng lưỡi vẫn đắng ngắt ,ăn thịt nhọt toẹt , đầu vẫn hơi ảm , cố gắng nhai hết bát cơm để uống thuốc , tôi lại lê những bước chân nặng nhọc lên phòng . Bỗng trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng, vội gọi điện ngay cho thằng bạn cũng khá thân ở lớp .

- Alo

- Alo Nam à

- Ủ , T à , gọi cho tớ có việc gì đấy ?

- Cậu còn tiền không ?

- Cậu cần khoảng bao nhiêu ?

- 200k đi , tớ đang có tí việc

- Ủ , thế bao giờ cần để tớ đưa ?

- Mai luôn nhé được không ? – tôi hỏi

- Ủ , thế cũng được , mà có vụ gì đấy, bắt mí bạn bè xem nào – Nam nói

- Hê hê , thì tất nhiên là gái thôi , mà thôi , có gì xong thì tớ kể cho ,cảm ơn cho tớ vay nhé

- Ủ , không có gì , bye .

Mọi việc như vậy là khá ổn rồi, đã có hẹn , tiền tổng cộng cũng có 500k rồi, có lẽ nếu mai có điều kiện thuận lợi thì làm quả last hit thôi . Tôi dự định mình sẽ mua bất cứ quà gì em thích (trong giới hạn tiền) và sẽ thổ lộ tình cảm với em.Tôi muốn nhanh chóng dứt điểm vụ này cho rồi .

20/10, trời se lạnh.

ngoài phố và cổng trường tràn ngập hoa là hoa, ở lớp tôi bọn con trai ở lớp đã chuẩn bị sẵn 32 bông hoa dành cho từng đứa con gái trong lớp (mặc dù đa phần là Lacoste) và các cô giáo dạy các môn ở lớp .

Buổi chiều trước khi đi học không quên bôi một chút sáp vào tóc , thời gian trôi chậm , rất chậm , tôi ngồi mong ngóng sao cho đến 4h30 thật nhanh .

- Ê T , em Y hỏi số mày , có cho không ? – Đức Kì đập vai tôi gọi

- Thì chú cứ gửi cho nó đi , chắc để tiện liên lạc thôi ấy mà .

Tôi đoán vậy mà trúng phóc , 5' sau điện thoại rung , có số lạ nhắn tin tới :

- Anh T à , lát nữa có đi nữa không , MA bạn không đi được .

WTF , tôi bị stun có đến 2' , thế này thì làm thế nào bây giờ , đen éo chịu nổi , bcm . Đã đang định nhắn tin hủy buổi gặp , nhưng trong lúc đấy trong đầu tôi lại nghĩ , thôi kệ mịa nó , cứ đi xừ đi , dù gì mình cũng chơi cùng em Y nữa , nếu giờ hủy không đi nữa , khéo nó lại nghĩ mình chỉ vì MA nên mới mời nó , nó tự ái thì cũng không ổn , lấy ai giúp mình nữa . Nghĩ vậy tôi liền rep lại

- Cứ đi bình thường nhé em , học xong ra thẳng trà sữa nhé .

- Ok anh, tan học em sẽ ra luôn,thế nhé anh.

12. Chương 12: Trong Công Viên

Chiều nay tôi đã nhờ Đức Bép và Trọng Quang đi cùng, thằng đức bép cứ lải nhải việc tôi đang ốm mà cứ phải cố gắng gái, coi gái hơn cả mạng sống à

Một thằng nói:

- Qua tao đưa cho viên hạ sốt với lấy cái áo khoác mặc vào , mẹ với cái kiểu của mày đi đến tầm tối tối gió nó lùa vào bọn tao éo đưa mày về được đâu .

Nghe nó nói vậy , tôi cũng cố gượng cười một cái, tan học là 3 thằng tức tốc phóng xe qua nhà Đức Bép , thằng ku lấy cho tôi cái áo khoác mỏng với 1 viên Rhumenol D500, xong đó nó cất luôn xe đạp ở nhà và đi chung xe với Trọng QuangRa đến điểm hẹn , đảo mắt 1 vòng , em Y chưa đến , 3 thằng đi vào chọn chỗ ngồi, tôi vội lấy máy ra bấm số em Y gọi , đến tiếng chuông thứ 5 thì em Y bắt máy

- Alo , a ra đây chưa ạ

- Anh ra rồi , em chuẩn bị đến nơi chưa ?

- 2' nữa nhé , em gần đến nơi rồi .

- Ok

Quay ra ngồi chém tiếp với 2 thằng bạn , được một lúc , nghe thấy tiếng dưng xe đạp đoán là em Y đến tôi ngoảnh mặt ra nhìn , và cái tôi không ngờ nhất lại xảy ra , đột ngột và đầy nghi vấn , đi cùng em Y là em MA và 1 đứa con gái nữa , trông trẻ con hơn , có lẽ là em L – em em MA - mà Trọng Quang vẫn hay nhắc . Phải nói lúc đấy tôi khá bất ngờ , nhưng thôi cũng chả thắc mắc nhiều làm gì , thế càng hay . Lúc em Y đi ngang qua tôi hất hàm lên 1 cái , ngụ ý hỏi nó sao dám nhắn tin bảo MA không đi , đáp lại hành động của tôi em Y chỉ cười cười chứ không có cử chỉ gì khác , nghĩ lại thì thấy mình cũng nhát gái và ngu chứ thật sự lúc đấy cũng chả biết làm gì . Vẫn lại như mọi khi mặc cho 2 thằng bạn tức nổ mắt , chúng nó nháy mắt , khề đá chân các kiểu con đà điểu nhưng tôi cũng chả biết nói gì với em MA , chỉ có những câu chuyện chung thì góp vài câu vào

.- Sao anh T lại mặc áo khoác thế ? ... em Y quay sang hỏi tôi

- Ờ , a thấy hơi lạnh Tôi không muốn đề cập nhiều , muốn lảng sang chuyện khác.

- Vẫn hơi sốt này , lạnh là phải rồi , anh uống thuốc chưa ?.... Vừa nói em Y vừa đưa tay sờ lên trán tôi .

- À , anh bị nhẹ ấy mà , không sao đâu , – tôi đáp lại

Cuộc nói chuyện kéo dài thêm khoảng 15' nữa , vấn đề chính cũng chưa có gì đã động tới , bởi vì nhân vật chính vẫn im thin thít . Bọn tôi rủ các em đi linh tinh một lúc , lúc này thì chỉ còn 5 người , em gái em MA xin phép về trước để đi học thêm . Cả bọn lại kéo nhau lên công viên HQV chơi , Trọng Quang cũng dẫn trước 2 em lát về nhớ giúp nó mua quà . Trời càng về chiều muộn càng lạnh hơn , may mà mượn được Đức Bép cái áo khoác , không chắc giờ này bỏ cuộc giữa chừng mất . Trên đường đi , Trọng Quang kéo tôi lùi lại đằng sau một chút

- Ê , mạnh dạn lên mày , bắt chuyện với nó đi , tao với Đức Bép lo em Y cho
- Uh , được rồi , sẽ cố gắng – tôi đáp lại cũng cảm thấy không tự tin cho lắm
- Uh , nhanh đấy , ày 30' đến 45' , còn để mấy em đấy về nữa chứ , hơn 5h rồi.

Công viên vẫn im lặng như mọi ngày , thi thoảng có những người dân xung quanh đi bộ lên xuống ở các bậc thang , không thì công nhân chăm sóc cây xanh bắt đầu ra về .Cả bọn tập trung ở gần bồn phun nước giữa công viên ,tôi cố gắng bắt chuyện với em MA , thật sự cũng thấy run run , quay mặt lại nháy mắt với 2 thằng bạn . Chả hiểu chúng nó dần xếp gì , mà 2 thằng cùng em Y liền đi ra chỗ khác , chỉ còn lại tôi và em MA ngồi đây ,lúc này các mạch máu cứ như đông cứng lại , tim đập nhanh hơn , chân tay cứ rung rung , cố lấy lại bình tĩnh , tôi mở lời trước :

- Em có hay lên trên này không ?
- Em ạ, hồi bé thì mấy anh chị họ em hay dẫn em lên trên cao kia kìa , nhưng lớn rồi thì lâu lắm em chưa đi .
- Ủ , thế lên đấy chứ , thử xem nó có khác gì so với lúc em bé không Thêm một nụ cười mỉm kèm theo câu nói .

2 đứa liền thả những bước chậm và nhẹ lững thững theo những con đường xoắn ốc để lên đỉnh công viên , bên trên có một bức tượng lớn ở trung tâm. Vừa đi tôi vừa thích thú khi thấy bước chân 2 đứa khá đều nhau , 2 đứa đi song song giữa những bức tường đá ở công viên , bất giác tôi lại tự mỉm cười với chính mình . Mặc dù 2 đứa hãy còn ngại nhau nên nói chuyện không nhiều và không tự nhiên cho lắm nhưng được như vậy là tôi thấy sung sướng lắm rồi. Lên đến nơi thì thấy 2 thằng bạn tôi và em Y đã đứng ở trên đấy từ bao giờ .

- 2 người này làm gì mà giờ này mới lên –em Y trêu em MA
 - Cái gì thế , ai bỏ bọn tôi ở bên dưới đấy , anh T nhỉ – vừa đáp em MA vừa quay mặt sang tôi
- Cái từ “ bọn tôi “ sao nghe thấy thân thiết thế .
- Chắc tại trên này tối quá , có năng sợ ma nên không dám lên phải nhờ anh T đưa lên ấy mà :>em Y vẫn tiếp tục trêu MA
 - Còn lâu nhé , ai có từ sợ ở đây thếem MA phản đối lại
 - Sợ hay không thử thì biết thôi , em thử đi 1 vòng qua góc kia của công viên xem , chấp em dẫn theo cả thằng T đấyĐức Bép đá thêm vào , tới đây thì tôi cũng tưởng tượng được phần nào kế hoạch của bọn nó .
 - Thôi không sao , sợ thì ai chả có mà đúng không ?... đến lượt Trọng Quang nữa

Có lẽ bị khích bác nên em MA cũng thấy hơi khó chịu

- Thế em đi một vòng thì mọi người mất gì nào ?

Nghe em nói cứng vậy thôi , chứ tôi cũng thấy em run lắm , thật ra mà nói cái góc đấy của công viên cũng tối thật , đến thì không có , đường đi thì nhỏ , cây cối lại rậm rạp, đến tôi cũng còn thấy hơi ớn ớn nói gì đến con gái...

- 2 gói bim bim O' Star chịu chưa , mà biết được bà có đi hay lại ngồi ở kia 1 lúc rồi quay lại bảo đi rồi .
- Thế cho anh T đi theo tôi làm chứng vậy .

Từ này giờ có mỗi tôi không tham gia vào cuộc tranh luận và có lẽ , em MA cũng không đủ tự tin để đi một mình . Cuộc tranh luận kết thúc , kết quả là 2 đứa lại đi song song tiến tới con đường tối tăm nhất của công viên này , bỏ lại 1 bọn đứng ở xa ra sức kích thêm vào Công bằng mà nói nhìn từ xa hay đi buổi sáng thì khu vực này thấy bình thường , chứ buổi tối , tôi cũng cảm thấy hơi lạnh gáy chứ nói gì con gái, con đường bé nhỏ , với những bậc thang đi dần dần xuống , một bên là cây cỏ dại cao ngang ngực người bình thường , bên kia là rặng phi lao ngăn cách với doanh trại quân đội . Quan trọng nhất là cái ánh sáng ở đây gần như không có ,thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua là lá cây lại xào xạc, cũng khá lạnh , đèn pin con 1202 dường như quá yếu , cũng bị bóng tối nuốt gọn. Tim tôi đập mạnh, quay sang nhìn em, thấy em dường như cũng đang toát mồ hôi hột...

Những ánh đèn cao áp le lói cuối cùng đã bị bỏ lại phía sau , một bóng tối đang bao trùm khu vực này , tôi quay lại thấy bọn bạn đã ở khá xa, và tiếng nói của tụi nó bé dần, chỉ có tiếng giày đập nhẹ vào bậc đá sau mỗi bước đi, gió lại nổi lên

Một bàn tay bầu chắt vào sườn áo tôi...

13. Chương 13: Món Quà Bất Ngờ

Ma quỷ thì chẳng biết nó có hay không, nhưng bóng tối bao trùm như thế này thật khiến người ta sởn gai ốc. Mãi suy nghĩ trấn an mình mà tôi quên mất em MA, từ này tới giờ em vẫn nắm tay vào sườn áo khoác của tôi .

- Ở đây tối quá anh T nhỉ ? – em MA nói với tôi trước, tôi có thể cảm thấy em thở mạnh

- Uh , công nhận cũng tối thật , em cũng gan phết nhỉ Tôi nói vậy thôi , chứ tôi biết thật ra em cũng run lắm .

- Hic , em cũng thấy sợ , nhưng lỡ mồm nói rồi nên đành phải làm thôi , may mà có anh đi cùng nên cũng thấy đỡ sợ hơn , hì . –Em quay sang nhìn tôi cười.

Loạt xoạt, loạt xoạt... tiếng động nhỏ phát ra từ lùm cây bên phải cắt đứt câu chuyện của 2 đứa, tiếng động nhanh chóng biến mất , nhưng trong cái không gian này nó cũng đủ để làm người ta nổi da gà .Và lúc này đây thì 2 tay em MA đã ôm chặt lấy cánh tay tôi , có lẽ em sợ , tôi cũng thông cảm với em phần nào trong cái hoàn cảnh này . Một tay tôi đang cầm con 1202 , một tay thì bị em bám cứng , lúc này cảm giác sung sướng lan tỏa trong người tôi, tôi nguyện được che chở cho em mãi như thế này, móng tay bấm vào áo cũng thấy hơi đau đau , nhưng mà lại có cảm giác thích thú khó tả . Đi hết những bậc thang , giờ 2 đứa rẽ sang một con đường nhỏ để vòng ra phía đầu kia của công viên . con đường cũng hẹp như ban này , lại có vẻ gì đó âm u hơn bởi những tán cây trướng cá và bằng lăng , chỉ cần giờ cao tay lên là có thể chạm vào bất kì cành cây nào đó .

Sự việc nếu cứ diễn ra như vậy thì cũng chẳng có gì đáng nói , khi mà còn khoảng 30m nữa là đi hết con đường thì gió nổi lên , mạnh hơn , lá khô rơi xào xạc và bị cuốn bay lên từng đám một . Ở phía trước , chiếc áo mưa dùng một lần của ai đó bị gió thổi bay mắc trên cành cây , nếu không tình cờ thì chắc giờ cơ hàn tôi cứng lại rồi , gió thổi là cái áo mưa lại phát ra những tiếng phành phạch , cái màu sáng của cái áo mưa tương phản với màu cây cối , càng làm nó nổi bật giữa bóng tối.

Em MA giờ đi lùi lại một chút , nép sau vai tôi, 2 tay em vẫn bám lấy cánh tay tôi , còn đầu thì hơi cúi xuống , mắt nhắm tịt vào . Chẳng hiểu sau lúc đấy tôi lại gỡ tay trái em ra rồi cầm lấy, xiết nhẹ như muốn truyền một chút can đảm cho em , những ngón tay thon khẽ đan nhẹ vào kẽ tay tôi , ngón cái tay tôi đặt nhẹ lên mu bàn tay mềm mại ấy. Đó là lần đầu tiên tôi được cầm vào tay con gái, nhất là bàn tay của người mà tôi thích...

Em không nói gì , bàn tay cũng nắm lại tay phải của tôi , giá như cứ như thế này mãi thì thích biết bao (tôi tự nhủ) . Nhưng con đường sáng dần lên bởi ánh đèn và tôi cũng phải trở lại với thực tại là mình sẽ không được nắm vào bàn tay mềm mại và ấm áp đó nữa , lòng tiếc hùi hụi , nhưng thấy em không có biểu hiện gì là muốn gỡ tay ra nên tôi cũng cứ để kệ như vậy .

Quay lại chỗ cả lũ đứng ban nãy , vẫn thấy Trọng Quang , Đức Bép và em Yến ngồi đấy nói chuyện , thấy tôi và em MA quay lại cả 3 đều đưa đầu tiến lại gần,em bắt chợt gỡ tay ra, cúi đầu, trong cái vẻ ngại ngùng ấy của em có cái gì đó thực sự đáng yêu , bọn kia cười nói với nhau một hồi,sau khi nháy mắt với tôi Trọng Quang đề nghị :

- Cũng muộn rồi , đi mua quà luôn đi , còn cho các em ấy về nữa .

Tất nhiên là cả lũ tán thành với ý kiến của Trọng Quang .Em khẽ liếc mắt nhìn tôi một cái. Tất cả hành động đó không qua khỏi mắt tôi , vì từ này đến giờ , tôi cũng chỉ chú ý đến em , khi 4 ánh mắt chạm nhau thì không hẹn mà cùng ngoảnh mặt lại vì xấu hổ .

4 chiếc xe đạp lại lần bánh trên con đường tiến tới hàng quà lưu niệm , lần này không cần chúng nó phải nhắc , tôi chủ động đi sau cùng em MA và bắt chuyện cùng em , và khi nói chuyện , tôi thấy em mỉm cười nhiều lắm , nhìn em dễ thương vô cùng , càng nghĩ vậy tôi càng hạ quyết tâm lát nữa sẽ tặng em một món quà và thổ lộ tình cảm với em .

- Cảm ơn anh nhé ... bỗng em MA nói nhỏ khi đi gần tôi

- Sao lại cảm ơn anh ? – tôi hỏi lại

- Hi, thì việc đi cùng em ấy mà ... em MA nói xong quay mặt đi chỗ khác , chắc em vẫn ngại chuyện 2 đứa nắm tay

- Có gì đâu , giúp em có một tí thôi mà .

Lúc này tôi bắt đầu thực sự thấy sợ , một nỗi sợ mơ hồ ,sợ là em không nhận món quà mà tôi tặng , mà biết em thích gì đây mà tặng ? Chẳng lẽ lại hỏi em thích gì ?.... Trong đầu tôi cứ xoay vòng những câu hỏi như vậy . Cứ suy nghĩ quẩn quanh như vậy , tôi lại thấy nhụt chí với kế hoạch mà mình đã vạch ra , thôi thì 20/10 cứ mua đại bó hoa tặng em vậy , không lộ liễu quá mà cũng thể hiện được phần nào . Trong lúc chờ Trọng Quang vào chọn quà cùng 2 em , tôi ra hàng hoa gần đó mua 1 bó ,buổi tối rồi nên chọn hoa cũng khó , ánh sáng thì không đủ , mà hoa đẹp thì có người chọn hết trong ngày rồi . Lựa chọn mãi tôi cũng lấy được một bó hoa ưng ý , vài bông hoa hồng với hoa đồng tiền , chả biết con gái thấy như thế nào , chứ tôi thấy bó hoa cũng khá tươi , màu sắc sáng sủa , cách cắm và giấy bọc cũng khá hài hòa .

Lúc này chắc cũng 6h hơn 1 chút rồi , mọi việc cũng đã xong , và cũng đến giờ phải chia tay với 2 em , tôi liền tỏ ra ga lăng đưa em MA về , Trọng Quang biết ý nên mặc dù nhà nó gần nhà em MA , nhưng nó viện 1 số lí do , nên đi sang con đường khác , để cho 2 đứa có không gian riêng. Nhìn thấy tôi cầm theo bó hoa em MA cũng không thắc mắc gì , có lẽ em tưởng tôi cũng mua về tặng mẹ như Trọng Quang .Lại một lần nữa trong cả buổi chiều hôm nay , 2 đứa im lặng đi cạnh nhau .

- MA này Tôi thốt ra một câu nói đầy khó khăn

- Gì thế anh ?

- Anh muốn tặng em bó hoa : (ngày xưa gà không biết nói gì hơn)

- Sao tự nhiên lại tặng em thế ?

Em quay mặt sang cười và nhìn thẳng vào mắt tôi , càng làm tôi thấy ngại hơn

- Thì hôm nay 20/10 , anh muốn tặng em thôi Tôi nói

- Hi, em có bắt anh phải tặng đâu mà

- À thì anh em chơi với nhau , quý em thì tặng em , em nhận bó hoa này nhé .

- O , anh mua bó hoa này tặng mẹ anh mà

- Không , anh mua tặng em mà – chả hiểu sao lúc đấy tôi lại nói vậy

- Khi khác có dịp tặng em cũng được mà , bây giờ em không dám nhận đâu...

Khi nghe em nói vậy thật sự tôi cũng chả biết nói gì hơn , có thể coi như em từ chối rồi , chẳng lẽ lại nài nỉ thêm để em nhận bó hoa này . Thế là suốt quãng đường còn lại về nhà em không khí càng trở nên nặng

nè hơn,2 đứa vẫn đi song song , không một câu nói , tôi cứ lầm lũi đạp xe và kết thúc vẫn là câu nói quen thuộc .

- Em về nhé !

“ Ừ “ đại một câu và gật đầu một cái với em , Xong!..Một cái kết không ngờ, chán nản , tôi lại lững thững đạp xe ra về , lòng nặng trĩu,em từ chối khéo tình cảm của tôi rồi! , chẳng lẽ giờ lại vứt cái bó hoa này đi , càng nghĩ càng thấy khó hiểu , bực bội . Tạt qua khu bán hoa mua ẹ một bó hoa khác , chẳng lẽ lại lấy bó hoa gái không nhận mang về tặng mẹ , mua thêm một tấm thiệp , viết vài dòng ẹ ,xong xuôi tôi cũng thấy nhẹ lòng hơn một chút . Còn bó hoa này thì giải quyết như thế nào đây , ném đi thì phí , mà tặng thì biết tặng ai ,tôi giở danh bạ điện thoại ra 1 cách bất giác... 1 cái tên ập vào mắt tôi.

-Lát nếu đi học về qua nhà anh thì gọi anh nhé , anh bảo cái này

Rồi send cho “ em Lan “ , lại tự mỉm cười , thấy mình cũng hài thật .

7h35 , điện thoại rung ...” em Lan “ gọi , tắt máy rồi phóng luôn ra cửa ,thấy em Lan đang đứng lấp ló sau cây trướng cá .

- Làm gì mà đứng xa thế , đi dịch vào đây anh bảo cái này

- Có việc gì thế anh ? Em cười thật tươi

- Hôm nay 20/10 được nhiều quà chứ em ?

- Ôi dào, bọn con trai lớp em có tổ chức, nhưng chán lắm anh ạ Em nói xong lại đưa tay lên vén tóc che bên mắt trái.

- Anh định nhờ em 1 việc. Việc này quan trọng lắm , không biết em có gánh vác được không ấy Tôi vừa nói vừa nhăn trán , ra điều khó khăn lắm.

- Ờo , thì nếu em giúp được thì em giúp , anh cứ thử nói em nghe xem nào

Tôi liền quay vào cầm bó hoa để sẵn ở phòng khách mang ra đưa cho em

- Đây, việc của em là nhận nó cho anh , 20/10 vui vẻ nhé .

Em thực sự bất ngờ trc món quà này,mắt em mở to, từ kinh ngạc, chuyển sang hiền hòa, rồi đôi má em khẽ đỏ lên:

- Em cảm ơn nhé , hôm trước em đùa anh anh mà anh lại tặng em thật à.. .

- Ừ , thì em nói thế chả nhẽ lại không tặng , hehe , mà thôi , đi học về không la cà nữa , về sớm đi không mẹ lại mong đấy .

- Thế em về nhé người bất lịch sự Em nói rồi quay lại lè lưỡi với tôi một cái , trông trẻ con và đáng yêu vô cùng .

Tự nhiên tôi thấy mình hơi khốn nạn

14. Chương 14: ” Nuôi ” Hy Vọng

Lại chợt nhớ đến vụ tỏ tình bất thành(gọi là thế , chứ đã có gì đâu), càng nghĩ lại càng thấy khó hiểu . Tại sao lúc ở công viên em thân thiết với mình như vậy mà khi đi về lại tỏ ra lạnh lùng thế , hay là mình đã nhầm tưởng cái nắm tay đó chỉ do nhất thời còn sự thực thì trong em MA , tôi vẫn không hề có chỗ đứng .Thôi thì gọi điện hỏi “ quân sư “ Trọng Quang vậy , dù gì kinh nghiệm tình trường của tôi cũng kém nó khá nhiều .

- Alo , Trọng Quang à ? ... nôn nóng tìm hiểu nguyên nhân , tôi gọi ngay cho nó.

- Ừ , tao đây con hàng , review lại vụ tối nay xem nào .

- Tạch rồi ... tôi đáp

- Tạch cái gì ? Nó từ chối mày à ? ... nó hỏi liên tiếp 2 câu
- Đại loại là như vậy , chưa nói gì , nhưng mà nó ko nhận hoa
- Ủ , thế thì không sao ,tao nghĩ là nó ngại ngại thôi,chứ thích bỏ mẹ ra ấy chứ ! Làm giá thôi! Chú cũng mới quen nó được một thời gian thôi mà , lại ít gặp nhau nữa, con gái đứa nào chẳng tỏ ra kiêu kiêu một chút .
- Ủ , chắc vậy ...tôi đáp cụt lủn
- Mà hôm nay nhìn bọn mày cầm tay nhau , cứ như một đôi rồi ấy
- Ủ ...tôi vẫn đáp nhát gừng
- Thật chứ , lúc mày đứng cạnh em MA trông hợp phết đấy , thế đã nhé , có gì mai đến lớp kể tiếp .
- Ủ

Nghe mấy lời nói vừa rồi tôi cũng thấy thêm một chút hy vọng , ừ , có thể tại mình tấn công sớm quá nên em nó sợ , thế thì coi như mọi việc hôm nay vẫn tiến theo chiều hướng cũ đi. Nghĩ vậy tôi cũng không bận tâm với chuyện ban chiều nữa , lại châu đầu vào giải mấy đề khối A các năm trước .

Tiếng chuông đồng hồ quen thuộc lại vang lênbong...bong...bong , 9 tiếng đều đặn , cũng lúc ấy , điện thoại lại rung lên báo hiệu tin nhắn , tôi cũng không quan tâm lắm , chắc lại mấy đứa ở lớp nhắn , lúc này đầu óc đang tập trung, không muốn rời khỏi cái bàn để nhào người ra với cái điện thoại , 20' sau điện thoại lại rung lên lần nữa, vẫn giữ thái độ thờ ơ , tôi tiếp tục vào công việc của mình . Và cho đến khi đồng hồ điểm chuông 10 tiếng thì tôi mới chợt nhớ ra là mình chưa đọc tin nhắn . Có gì hay ho nào , 2 tin nhắn của Đức Bép và em Lan . Thôi thì ưu tiên con gái trước; đọc tin nhắn của em trước vậy :

- Hi , hôm nay cảm ơn anh nhiều nhé ^^

Tự cười thầm , bọn con gái nhắn tin lúc nào cũng hi với hi, lại còn chèn kí hiệu lằng nhằng nữa , vội rep lại cho em, vẫn theo phong cách riêng của tôi:

- Có gì đâu mà , cảm ơn nhiều quá lần sau không tặng nữa nhé .
 - Hi, em có bảo không nhận đâu nào , bắt ngờ vì được anh tặng thôi
 - À , ra thế, thế lần sau tặng thì anh báo trước cho không bắt ngờ nhé
 - O , không nói chuyện với anh nữa nhé , cứ bắt bẻ người ta nhỉ , mà bó hoa anh mua tặng em đẹp lắm đấy
- Thật sự lúc này tôi càng thấy ân hận vì mình đã trót lừa một cô gái ngây thơ , em đâu có biết rằng cái bó hoa đó thật tâm không phải mua tặng em , mà có thể gọi nó là một tàn dư của thất bại được đẩy đi . Tôi muốn thú thật với em cho lương tâm cảm thấy thoải mái , nhưng lại lo sợ mình làm vậy thì sẽ làm tổn thương tới một cô bé mới lớn. Để rồi tôi đã quyết định , để niềm vui cho em trọn vẹn , tôi sẽ giữ kín bí mật này , chính cái niềm vui của em khi nhận được bó hoa, nụ cười rạng rỡ đó làm tôi không thể nào quên , và tôi không muốn dập tắt nó , tôi tự nhủ , mình có chút không phải , nhưng mình cũng đã làm cho em có chút niềm vui , dù gì thì cũng dăm ba hôm nữa bó hoa cũng héo thôi – cũng chẳng để được lâu đâu ấy mà. Sau này tôi mới biết rằng có những thứ giá trị của nó không chỉ được biểu hiện bằng thời gian nó tồn tại trên cõi đời này...
- Đẹp thật à ? , thế cũng không phí công anh đi chọn
 - Oài , anh đi chọn thật à ?
 - Theo em thì anh đi chọn giả à?
 - Thế ạ , hi, anh có mất thẩm mỹ phết nhỉ , mà hôm nay em đi học mỏi quá , em đi ngủ trước đây , g9 anh nhé .
 - Ủ , g9 em .

Sau đó định đi ngủ thì nhớ ra còn ông Đức Bép =.=, nhắn cho nó vài tin vậy:

- Ê mày , lúc này như thế nào rồi ?...nó hỏi tôi
- Tạch rồi , em nó không nhận hoa
- Ủ , thế là tốt đấy
- WTF ? , chú nói gì thế , thế mà tốt à ?tôi hỏi lại , lòng thấy vô cùng ngạc nhiên , thằng này hôm nay uống nhầm thuốc à .
- Tốt thật đấy , đùa mày làm éo gì , tao thấy nó chả coi trọng mày tí nào .
- Không hiểu Tôi vẫn thấy mập mờ với những câu nói của nó
- Mẹ mày , ồm lòi ra nó hỏi thăm mày được câu nào không , hay nó bơ luôn , con bạn nó còn biết hỏi mày mà nó chẳng lẽ không được một câu .
- Có thể do em MA không khéo tôi chống chế
- Tùy mày thôi , nói chung là tao không có thiện cảm với nó rồi . Ngày trước tao cũng nói mãi rồi mà mày dèk nghe .
- Ủ , thôi được rồi , chú cứ để một thời gian nữa anh em tìm hiểu thêm .

Lòng chợt lại thấy man mác buồn , hết Đức Kỳ rồi Đức Bép , mấy thằng bạn thân đều không thích em MA là sao , mà cái kết quả chiều nay sao tệ hại thế . Thôi thì còn tí hy vọng nào thì cứ tiếp tục hy vọng vậy , giờ cứ nghĩ mãi cũng có giải quyết được gì đâu , chỉ tổ thêm đau đầu. Mà mình thích em MA chứ chúng nó thích đâu mà lo , cứ kệ bọn nó vậy , nói chán rồi bọn nó lại thôi ấy mà

15. Chương 15: Hy Vọng Bị Dập Tắt

Những ngày tháng sau đó cứ trôi qua đều đặn , tôi cũng ít gặp em MA hơn , mà những lần gặp thì cũng chỉ nói với nhau dăm ba câu , cái kết thúc bất ngờ của hôm 20/10 làm tôi hụt chí hoàn toàn , sau hôm đấy , tôi đã từng nghĩ rằng mình đã quá ảo tưởng , cái tình cảm mà em dành cho tôi chắc vẫn chỉ là con số 0 . Tình yêu không thể gượng ép , cũng không thể xuất phát từ một phía , nó chỉ được lớn lên khi con tim 2 người có chung nhịp đập mỗi khi họ nghĩ về nhau , nhưng đối với tôi , điều đó dường như quá xa xỉ và cũng vẫn chỉ là tôi yêu đơn phương em MA mà thôi. Thôi thì cứ đành làm một người bạn của em , sẵn sàng giúp đỡ em mỗi khi em cần , dõi theo hình bóng của em, mỉm cười với em mỗi khi trò chuyện thế là đủ rồi , còn cái thứ bắt đầu từ con tim kia , đành dùng lí trí mà chôn chặt nó lại .

Trong những ngày tháng đó , tôi tự hỏi niềm vui của mình là đâu , con người tôi đã hoàn toàn khác xưa rồi , không còn vui vẻ hoạt bát , không còn vô tư nữa . Khuôn mặt lúc nào cũng đượm vẻ u buồn , đôi mắt mệt mỏi vô thần , đầu óc ít tập trung vào một việc , tôi thích ở một mình nơi yên tĩnh để có không gian suy nghĩ về chính mình.

Buổi tối thảnh thơi cũng nhắn tin với em Lan cho đỡ chán, được bắt nạt một đứa con gái mang đặc phong cách trẻ con cũng thấy vui vui . Chọc cho em giận rồi lại pha trò cười cho em vui , không thì lại làm hòa xin lỗi 1,2 câu , đôi khi tâm sự với nhau những truyện ngốc nghếch ở lớp .Ban ngày thì những lần đi học về cùng đường với em Y , anh em vừa đi vừa nói chuyện , chém gió nhiều và cũng dần thân nhau hơn, tuyệt nhiên trong các câu chuyện mà 2 đứa đề cập thì đều không nhắc tới cái tên MA , nếu chẳng may có thì tôi cũng cố gắng lảng đi , chuyển sang chủ đề khác .

Tuy vậy , không phải tâm lí hay tính tình con người ta lúc nào cũng ổn định , có đôi lần tôi gặp em MA vào buổi tối sau những ca học thêm , đi bên cạnh em và nói chuyện . Lúc đấy nhiệt huyết dâng trào , ở bên cạnh người mà mình , có không gian riêng mà không được bộc lộ tình cảm của mình thì khó chịu biết bao. Lúc đó tôi chỉ muốn quay sang em thốt ra một câu “ Làm bạn gái anh nhé “ rồi im lặng chờ sự phản xét của em . Nhưng rồi những suy nghĩ khác lại ngay lập tức xuất hiện làm tôi hụt chí , tôi sợ , thật sự sợ nếu như em từ chối mình thì liệu tôi còn dám gặp mặt em nữa không ? Và liệu sau đấy thì tôi và em còn được nói chuyện vô tư như bây giờ không? Rồi em có tránh mặt tôi không ? Thôi thì cứ làm bạn bè ngày nào thì vẫn được hy vọng ngày đấy , rồi nào đó em hiểu ra tình cảm của tôi và đáp lại.

Một ngày giữa tháng 11 , mùa đông đã bắt đầu đến , trời lạnh hơn , u ám hơn , tối nhanh hơn và quan trọng là với cảnh vật trên thì lòng người cũng buồn hơn. Buổi chiều nay đi sinh nhật Đức Bép , vẫn là quán trà sữa quen thuộc , lâu lâu mới có dịp bạn bè cùng lớp ngồi uống nước với nhau và nói cười thoải mái như thế này (cũng được nữa lớp). Cũng vẫn như mọi khi , sau khi xong việc chung giờ đến việc riêng , mấy thằng bạn thân với nhau lại tiếp tục tăng 2 , nói là như vậy cho oai chứ mấy thằng cũng chỉ lượn lờ dạo phố là chính , trà đá , sang hơn thì bánh mì. Thành linh , một cảnh tượng đập vào mắt tôi , có lẽ cả trong mơ tôi cũng chưa nghĩ đến là nó xảy ra nhanh và bất thành linh như vậy. Ở bên kia đường , cách nơi tôi và đám bạn đang đi chừng 20m, một chiếc xe đạp đi ngược chiều và đang dần ngang qua chúng tôi, trên xe một đôi nam nữ tỏ vẻ khá thân mật với nhau , nam thì một tay cầm ghi đông xe một tay đưa thông ra để cầm tay người con gái , còn nữ thì một tay cầm tay người con trai , tay còn lại ôm ngang eo. Đau đớn làm sao khi người ngồi sau xe lại chính là người con gái tôi đang thầm thương trộm nhớ , đó là em MA , và nghiệt ngã hơn , cái người em ôm lại chính là cái mà tôi lo nhất trong những ngày tháng đơn phương một tình yêu , vẫn là thằng bạn của em , đầu đinh , mắt híp , không lần đi đâu được. Em không nhìn thấy tôi , có lẽ do bên này đèn đường bị che khuất bởi những tán cây, hay là em đang bận trò chuyện và cảm nhận cái ấm áp của tình yêu do người kia của em đang làm cho em nên quên hết đi những thứ xung quanh . Còn ở đầu bên kia , một con người cô độc cố quay mặt đi và đạp thật nhanh để không phải chứng kiến thêm một giây nào nữa , tôi giờ đây chẳng biết nên buồn hay nên vui nữa , buồn vì cái người mà tôi dành trọn tình cảm bấy lâu nay đã có người khác đem hạnh phúc đến cho em . Và liệu tôi có vui khi giờ đây những câu hỏi khó hiểu trong đầu tôi đã có đáp án , những thứ tôi muốn biết đã phơi bày ra trước mắt rõ ràng rành rànhKhông, không ,không , tôi không cam tâm .

Đi bên cạnh tôi , có lẽ Đức Kì cũng đã chứng kiến sự việc vừa rồi , nó quay sang nói nhỏ :

- D.m anh em mình mà không đi giờ này thì không biết bao giờ mới biết chuyện này đây (lúc này khoảng gần 6h30 tối)

Tôi ậm ừ không nói câu gì, mắt nhìn dăm dăm về phía trước

- Mẹ , nhìn mặt thằng ôn vừa rồi ghét vcd, mày có thích không , tao gọi một bọn đập chết mịa nó đi , dám KS à Nó lại quay sang nói tiếp

Đến lúc này thì tôi cũng không thể im lặng được nữa, vừa tủi thân, chán nản vì chuyện vừa nãy , vừa buồn cười lại cảm động vì câu nói của thằng bạn và cái tính trẻ con của nó .

- Có gì đâu mà đánh , ở đời mạnh được yếu thua thôi mà , cả 2 cùng cạnh tranh công bằng còn gì , nó cũng có làm gì mình đâu . Mà nếu chú gọi hội đánh nó , em MA mà biết khéo còn cách mặt anh em ấy , hehe

Cố gắng thêm một nụ cười để cho nó thấy rằng ta đây không lụy vì gái đâu .==

- Ủ , mà nếu lúc nào mày đổi ý muốn cho nó nghỉ dưỡng trong viện đôi ba ngày cứ bảo tao.

- À , mà chú đừng nói chuyện vừa rồi ấy thằng biết nhé ... tôi quay sang nhắc nó

- Rồi , mày cứ yên tâm.

Buổi tối , đúng 10h30 thì sự kiên nhẫn của tôi đã hết , không biết giờ này em Y ngủ chưa , mai gặp nói chuyện cũng được nhưng mà đêm nay ngủ như thế nào đây, khi trong đầu vẫn còn in rõ những hình ảnh lúc chiều , và lòng vẫn cảm thấy thắc mắc. Thôi thì cứ gọi vậy , chuông ở đầu dây kia bắt đầu đổ , có đến 20s mới có người bắt máy.

- Alo , gọi cho em có việc gì vậy anh ?.... em Y hỏi ,, nghe giọng em hãy còn tỉnh táo lắm , chắc là chưa ngủ .

- Ủ , làm phiền em quá , gọi em lúc muộn như thế này , anh định hỏi em mấy thứ có được không?

- Ôi dào , anh khách sáo quá , có việc gì anh cứ hỏi đi.

- MA có ny rồi đúng không em ? – tôi nghĩ giờ cũng chẳng có gì phải giấu nên đi thẳng vào vấn đề

- Vâng , đúng rồi , nó yêu thằng TT lớp em chắc cũng 2 tháng rồi .

2 tháng trước , vậy cũng là lúc tôi mới quen em .

- Mà anh thích MA có đúng không ? – em Y hỏi lại

- Ủ , cũng được một thời gian rồi ...không hiểu sao khi nói ra như vậy tôi thấy thoải mái hơn đôi chút.
- Em biết ngay mà , từ cái hồi anh Trọng cho MA mượn điện thoại em đã nghi ngờ rồi.
- Ủ , anh chỉ hỏi vậy thôi , cảm ơn em nhé ...tôi đã đang định cúp máy thì em Y nói
- À , em bảo cái này
- Em cứ nói đi
- Cái hồi MA nó quyết định yêu TT nó bảo với em chỉ coi đây là tình yêu tuổi học trò thôi .
- Anh không hiểu lắm ? ...tôi hỏi
- Tức là ý nó là tình cảm này chỉ là của thời học sinh thôi , không sâu đậm đâu ,sẽ dễ quên thôi mà , nếu sau này anh còn thích nó thì cứ tiếp tục.
- Sau này là 1 hay 2 năm nữa ? ...tôi hỏi giọng chán nản
- Em chịu , hi, cía đây còn tùy vào bọn nó . Mà cũng tại anh không nói sớm với em – em Y nói với tôi giọng trách móc.
- Nói với em làm gì , lộ hết bí mật.
- Thế mới ngộ , nói với em sớm thì em vun vào cho 2 người , chứ anh hơn đứt thằng TT , MA đổ là cái chắc hihi
- Ờ , biết thế đã tốt, giá như quen em sớm hơn tôi đáp giọng tiếc nuối
- Thế còn vấn đề gì muốn hỏi em nữa không nào ?
- À , chắc là hết rồi , phiền em qua , vì việc riêng mà gọi lúc muộn như thế này .
- Khách sáo quá đấy , em đi ngủ đây , bye anh
- Ủ , chào em

16. Chương 16: Bát Cháo Ấm Cho Mùa Đông

Tất cả những gì khúc mắc giờ đây không còn gì rõ ràng hơn . Hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Sẽ phải cố quên thôi , dù sao tôi và em cũng chưa có gì mà , tôi đã định gọi điện cho bất kì một thằng bạn nào đó để nói chuyện cho vơi đi nỗi buồn , nhưng rồi khi cầm chiếc điện thoại lên , tôi lại ném nó vào góc giường .Nhẹ nhàng đóng cửa phòng , tắt điện , tôi ngồi im một mình trong bóng tối, tiếng kim đồng hồ vẫn đều đặn kêu ,có lẽ đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được ban đêm lại dài như vậy , ngồi dựa lưng vào thành giường suốt trong một khoảng thời gian dài , cũng không rõ là bao lâu nữa ,rồi tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào mà không hay ,lúc đó vẫn còn nghe mang máng tiếng bát thìa va vào nhau loảng xoảng từ nhà bán phở đối diện.

Những ngày sau đó diễn ra lại càng tẻ nhạt, tôi dần trở nên xa lánh mọi người, không biết vì cái gì mà tôi cảm thấy rất sợ khi nói chuyện với những thằng bạn của mình, chả hiểu sao tôi thấy xấu hổ với bọn nó khi thất bại trong việc chiếm được em M.A...

Hôm nay thứ bảy rồi , vậy là sáng mai lại được ngủ dậy muộn rồi, tôi cảm thấy thoải mái với suy nghĩ đó , đang chuẩn bị đặt lưng để chìm vào giấc ngủ trưa thì điện thoại rung ,em Lan nhắn tin:

- Hi anh, ăn cơm chưa ?
 - Hỏi thừa thật, bây giờ mà chưa ăn chắc không còn sức rep lại cho em đâu...(không hiểu sao tôi rất thích trêu em mỗi khi 2 đứa nói chuyện)
 - Thế chắc là ăn rồi nhỉ, tối nay anh có rảnh không? tầm 7h30 ấy .
- Tôi nhủ mày suy nghĩ đôi chút trước khi rep lại em, không biết lại có việc gì đây.

- Cũng không rảnh lắm , nhưng mà người hẹn là em thì sẽ cố gắng
- Oai , thế em vinh dự quá thật đấy hì , tầm 7h30 a ra hàng cháo vịt nhé .
- Ủ , nhưng có việc gì lại mời anh thế , hôm nay phở à
- Không có gì đâu anh ,anh rảnh thì ra nhé , nếu có gì thay đổi thì trước 5h nhắn lại cho em
- Hehe , hay lại bắt anh ra giả tiền hộ , gì chứ bọn con gái bọn em là tham ăn lắm.
- Xì , không thêm nói chuyện với anh nữa , có anh tham ăn thì có. >:P
- Ủ , thôi được rồi , cứ biết thế đã , anh ngủ đây , bye em

Bất giác tôi lại tự mỉm cười khi nghĩ đến khuôn mặt tức tối của em Lan , không hiểu sao tôi lại thích trêu em đến thế , cứ mỗi lần bắt nạt được em là lại thấy vui hơn một chút, dù sao thì những lần gặp em Lan cũng chưa bao giờ cảm thấy khó chịu.

Mùa đông cũng là mùa mà tôi thích nhất trong năm (mặc dù sinh ra vào mùa hè) cái khí trời ẩm đậm , có những hôm trời se se ,có những hôm trời lạnh buốt thổi ra khói ,đôi lúc có những cơn mưa phùn nhẹ cuối đông , đặc trưng của thời tiết miền Bắc. Trời lúc này có lẽ chuyển hẳn sang mùa đông , tuy không lạnh lắm nhưng mới hơn 4h30 đã nhập nhoạng rồi ,thả nhẹ bàn đạp chiếc xe ngắm nhìn phố xá , xe cộ cây cối vào thời điểm thành phố sắp sửa lên đèn, dòng người hối hả ngược xuôi..... “Bộp” , thỉnh thoảng một bàn tay đập khê vào lưng tôi:

- Tối qua ngủ được không anh ?...em Y xuất hiện từ phía sau một cách đột ngột
- Tối qua à , anh cũng thấy hơi khó ngủcó đến 1’ sau , tôi mới nhớ ra là nó đang hỏi xoáy mình
- À ,à vụ anh thích MA có ai ở lớp anh nhiều người biết không ?
- Cũng có một số Tôi đáp giọng tỏ vẻ không thích khi em Y đề cập tới
- Mà sao em lại hỏi anh thế?tôi nói tiếp
- Tại hôm nay anh Đức Kì như hôm ấy
- Sao mà như hôm chứ ?..... tôi cười thầm, giờ nó mới biết Đức Kì hôm à
- Chắc anh ấy biết vụ anh với MA hay sao ấy, tự nhiên chiều nay nhắn tin cho em bảo là “ Này em đừng có để bạn em bắt nạt bạn anh thế đi “

Chết cười với thằng này, thảo nào ở lớp hay bị gọi là “ thiếu năng” nó cứ làm như tôi bị em MA chèn ép ghê lắm ấy.

- Tính nó vốn thế mà , kệ đi em, cũng là muốn tốt cho anh thôi
- Em cũng biết thế chứ , không thì em đã nói lại vào mặt rồi , nói với MA không nói lại đi nói với em.
- Hehe , a tưởng ngày xưa em làm nỳ nó còn lạ gì tính nó nữa Vừa nói tôi vừa nở nụ cười bí hiểm.
- Thì em cứ tưởng sau đây anh ấy phải khác chứ
- Vẫn thế thôi @@ , mà thôi anh về nhớ.

Tối nay cuối tuần ,cũng là dịp cả nhà quây quần bên mâm cơm tối , mặc dù mẹ nấu rất nhiều món ngon nhưng tôi phải cố kiềm chế không ăn quá no để lát còn đi ăn theo lời mời của em Lan . Bữa cơm kết thúc , nhìn lên đồng hồ chỉ còn 20’ nữa là đến giờ hẹn rồi , vội vàng cho chó mèo ăn, rửa bát, mặc quần jean vào ,nói với bố mẹ một câu rồi phóng ra ngoài đường. Đến nơi vừa kịp 7h30, em Lan chưa đến ,vào ngồi trước một bàn cho đỡ lạnh vậy, chứ cứ đứng ngoài đường như thế này đến bao giờ. Trong lúc chờ đợi tôi lúi độn lướt web một lúc đọc tin tức , bất chợt tôi thấy mắt mình tối sầm, một ai đó đang dùng tay bịt mắt tôi lại, tôi có thể cảm nhận được những ngón tay mềm mại đặt nhẹ gần má mình. Khi mà tôi định xoay người lại thì đôi bàn tay đó rời khỏi mắt tôi, kèm theo đó là tiếng cười nhẹ.

- Anh làm gì chăm chú thế , em đứng đằng sau mà không biết nè

Em Lan đang đứng ngay bên cạnh tôi , nở một nụ cười nhẹ trong sáng và hồn nhiên, mái tóc em vẫn xõa như mọi khi ,do em đứng gần nên một vài lọn tóc khẽ cọ nhẹ lên má tôi, chiếc áo khoác nỉ màu đen càng làm nổi bật làn da trắng của em.

- Thì đợi em lâu quá , đang ngồi nghiên cứu tình hình thế giới chút thì em phá hỏng Vừa đáp tôi vừa chép miệng

- Hihi, lại trêu em rồi , mà anh đói chưa , em gọi cháo luôn nhé

- Ủ , mà sao hôm nay lại mời anh thế , có việc gì à ?

- Hi, không có gì đâu anh, tối nay mẹ em 9h mới về , ăn cơm ở nhà một mình mãi cũng chán nên rủ anh đi cho vui .

- Ủ , thế không về nhà nấu cơm ẹ tối về ăn nữa à , mà ăn vặt như thế này thì no thế nào được..... tôi ngừng đưa thìa cháo lên để nói

- Mẹ em đi ăn tối rồi, với lại em cũng quen rồi mà , tuần đôi lần như thế này là chuyện bình thường, ra ngoài ăn còn thấy vui chứ cứ ở mãi trong nhà chán lắm anh ạ...

Lần thứ 2 nghe một cô gái bé nhỏ bộc bạch về sự cô đơn, tôi cũng thấy tủi lòng , tự nhủ lòng thấy mình may mắn hơn em rất nhiều , khi ngày nào cũng được bố mẹ quan tâm, trong khi đôi lúc mình lại thấy khó chịu vì điều đó.

- Ủ, sao em không rủ bạn đi ăn cùng cho đỡ chán? ... không hiểu sao lúc đấy tôi lại hỏi một câu vô duyên như vậy...

Khuôn mặt em hơi cúi xuống , em đáp lại tôi

- Nói chuyện với anh em thấy vui hơn bọn nó, ít ra tí nữa lại còn có người đưa về miễn phí nữa chứ .

- Chỉ thế là giỏi thôi, mà ăn nhiều vào không tí về đói lại rủ anh đi ăn nữa là mẹ anh không cho đi đâu đấy.

- Đây , lúc nào cũng chỉ rình bắt lỗi người ta là thế nào nhỉ.

- Ủ , thế thôi người ta không dám trêu nữa Tôi vừa nói vừa cúi đầu xuống ăn tiếp

2 đứa ngồi nói chuyện với nhau thêm một lúc , ngó đồng hồ lúc này cũng 8h rồi , tôi và em bắt đầu ra về , trên đường đi , tôi suy nghĩ miên man về câu chuyện ban nãy. Dù sau em cũng là người tôi thấy thoải mái nhất khi nói chuyện tính trong những ngày tháng này, lòng hào hiệp ở đâu trỗi dậy,cũng một phần vì chán đời chuyện em MA hôm trước, tôi quay sang em và nói :

- Lan này, em ở hay ở nhà một mình thế chán lắm đúng không?

- Vâng, sao thế anhem đáp lại tôi bằng giọng nhỏ nhẹ

- Tầm 2 hôm nữa anh tặng em cái này , chắc là em sẽ thấy bớt cô đơn hơn một chút

- Gì vậy anh? em quay sang hỏi tôi, đôi mắt đen lầy mỡ to

- Bí mật !

Tôi quay sang em nháy mắt một cái, ngụ ý bảo em cứ chờ rồi sẽ biết...

Tối lạnh khô khốc với những cơn gió đầu đông, 2 đứa áo khoác dày đạp xe trông đứa nào cũng như một con gấu bông vậy...Về đến trước cửa nhà tôi không quên giơ tay chào em một cái, em quay lại cười rồi khuất hẳn nơi cuối con đường...

17. Chương 17: Giao Trúng Cho Ác

Hơn 9h30 , đang ngồi chơi Call Of Duty II thì điện thoại lại rung...Đức bép gọi...

- Alo , gì thế ? Tôi hỏi trước

- Mai đi đá bóng đấy ,8h sáng mai ở sân đấy

- Ủ được rồi, sẽ cố gắng ,mà đá với bọn nào
 - Bọn A3 ,giao lưu thôi, trả tiền sân + nước, nhớ đi đấy , không thì thiếu người , mà bọn lớp mình thể lực yếu không chạy được cả trận đâu nó dặn thêm
 - Rồi . đã nhớ
 - À, định bảo mày cái này nữa, chỗ anh em với nhau thì tao nói thôi
 - Ủ , thì cứ nói đi ...
 - Hôm nay tao gắng hỏi mãi Đức Kỳ nó mới nói...
 - Ủ , rồi saotôi đáp giọng không thích
 - Từ ngày xưa tao đã éo thích em MA của mày rồi, chả hiểu mày nghĩ cái gì mà cứ đâm đầu vào nó.... Nó bắt đầu trách móc
 - Thì mỗi người một sở thích thôi.....tôi đáp lại
 - Đệt , éo hiểu mày dựa vào cơ sở gì mà thích nó được, nhìn mày ở lớp xem, từ hồi thích nó đến giờ mày như thế nào, mày tán nó mà trong khi mày không hiểu tí gì về nó , để bây giờ như thế này.....nó nói 1 tràng dài
 - /tôi im lặng để nghe nó nói tiếp/
 - Mày định tán nó mà thậm chí mày còn không biết rõ nó như thế nào: tính cách không, mối quan hệ không,... nói chung là tất cả mọi thứ.
 - Ủ ... tôi đáp lại , cũng không phản bác vì lời nó nói là đúng
 - Tao thì lúc đầu cũng không ghét nó, nhưng thấy nó chả hiểu là vô ý hay cố tình, nhìn thấy mày đối xử với nó như thế chẳng lẽ lại không biết mày thích nó hay sao. Rồi còn cái hôm 20/10 nữa, mày ôm như thế mà nó để ý cái gì đâu
 - Ủ , thì bây giờ mọi việc cũng xong rồi còn gì nữa ... tôi đáp giọng ỉu xìu
 - Đây là tao nói để ày thấy thôi, mày thấy mày tốn công sức, thời gian , tiền bạc thì không nói làm gì, rồi lại hăm hăm dờ dờ ở lớp thể liệu có đáng không. Thôi tao cũng chỉ nói như vậy thôi, suy nghĩ hay hiểu như thế nào là do mày, mà muốn nói nữa cũng không được , hết mẹ tiền điện thoại của tao rồi. Thế nhé
 - Ủ..... vẫn là câu quen thuộc của tôi từ đầu cuộc nói chuyện.
- Thật sự bây giờ tôi cũng không biết nên làm gì , quá mệt mỏi về chuyện này rồi ,giá như quay lại 2 tháng trước đây để tôi không quen em MA thì có lẽ bây giờ tôi không phải suy nghĩ nhiều như thế này.Đằng nào thì tất cả mọi việc cũng xong rồi. Mà tất cả cũng chỉ là do tôi tự làm khổ mình chứ có ai bắt tội đâu, tại sao tôi vẫn không thể nào làm mờ đi cái hình ảnh của em, vừa bực mình vì bị chiếm mất em, lại vừa thấy buồn vì không được em đáp lại tình cảm.
- Ngồi trên bàn mân mê con dao dọc giấy trên tay,khẽ bặt nhẹ một đoạn lưỡi dao, dùng mũi dao tôi vạch lên cách tay mình gần 20 đường , những vết xước đỏ ửng lên rồi rướm máu nhưng sau đau đơn về thể xác lại không giúp lòng bớt đau đi phần nào. Tuy vậy nó cũng giúp tôi hiểu được một sự thật phũ phàng rằng , mình có hủy hoại bản thân như thế nào thì cũng chẳng ai biết mà thương mình đâu. Đi tắm cái cho thoải mái vậy, những dòng nước ấm từ vòi sen chảy xuống vết thương ở tay cũng khá rát nhưng lại giúp tôi thấy thoải mái hơn.Cơn buồn ngủ kéo đến , lặn vào đồng chấn dày, không cả kịp đợi khô đầu , tôi nhanh chóng nhắm mắt mình lại...
- 7h30 , bị đánh thức dậy bởi tiếng chuông báo thức điện thoại, tôi nhận thấy một tin nhắn chưa đọc , chắc là ai đó gửi lúc mình ngủ rồi.
- Cảm ơn anh hôm nay đi cùng em nhé (._.*)
- Hóa ra là của em Lan,gửi lúc 12h,không mất nhiều thời gian tôi nhắn lại
- Lúc em nhắn anh ngủ rồi , đã được mời đi ăn lại được cảm ơn nữa à @@

Trời lạnh sun tờ-rym mà mấy thằng rủ đi đá bóng, bên trên có áo khoác còn đỡ ,bên dưới chỉ có chiếc quần tuyền Ý mỏng manh, mỗi lần gió lùa vào là Yomost phải biết. Khởi động với chạy một hồi thì cũng thấy người nóng lên, vẫn là vị trí tiền vệ trái quen thuộc, chỉ tội trời này chạy nhiều hít không khí lạnh cứ thấy cổ họng hơi rất. Quần thảo chán chê 50' của hai hiệp tỉ số vẫn là 3-3, cửa đôi tiền sân nước xong mấy thằng ở lớp rủ nhau đi ăn xôi. Đang đi trên đường Trọng Quang hích nhẹ vào vai tôi nói:

- Ê mày , dạo này mày với em MA sao rồi ?
- Đệt, tạch cũng được 2 tuần rồi , từ cái hôm sinh nhật Đức Bép ấy
- Vãi đái chú , sao mà tạch thế ?....nó ngạc nhiên hỏi tôi
- Thông tin từ chú như shit ấy , em nó có ný rồi tôi nói giọng trách móc
- Tao cũng có biết đâu, tao mà biết nó có ný rồi thì giới thiệu ày làm gì, lại còn mất công cho nó mượn điện thoại nữa chứ.
- Ủ , thôi đằng nào cũng tạch rồi , kệ đi.

Ngồi bên bát xôi nóng, ngồi suy tư ngắm nhìn phố phường, tôi mơ tưởng có khi nào một ngày cuối tuần như thế này , tôi được kèm người mình yêu đi dạo phố không.

- D.m lại ngồi nhớ nó à?...Đức Bép hỏi tôi
- Không , đang mỗi thôi.....tôi chống chế

Chợt nhớ tới lời hứa tối qua với em Lan, thôi bỏ xừ rồi. Nhai tạm vài miếng xôi, tôi liền cáo lỗi với mấy thằng bạn rồi phi thẳng ra chợ , bây giờ cũng hơn 9h rồi không nhanh thì người ta về hết,ngoặt qua vài lối đi ngang dọc tôi đã tìm được hàng bán chó mèo con. Mình ầu quá chưa cả hỏi xem nó có thích nuôi con gì không, mà không biết nên mua con gì nhỉ, sau một hồi đắn đo tôi quyết định mua cho em một con mèo con, dù sao thì mèo nuôi đỡ tốn công hơn, ăn ít hơn, và cũng sạch sẽ hơn chó. Một con mèo tam thể nhỏ lông bụng toàn màu trắng, các đệm thịt đều màu hồng, trông cũng bụ sữa, hy vọng là em nó thích. Hải lòng với những việc mình làm từ sáng tới giờ ,tôi đạp xe về nhà trong tâm trạng thoải mái , vừa đi vừa huýt sáo nhẹ.

Về đến nhà chưa được 15' thì điện thoại rung, có tin nhắn, xem nào Trọng Quang à:

- Hôm đi đá bóng buổi chiều lần trước ấy,sau đi ăn bánh mỳ ý, nhớ không ?....nó nhắn

Chả hiểu đầu cua tai nheo gì , không biết nó muốn nói cái gì đây, tôi liền rep lại:

- Nhớ , nhưng sao ?
- Thì có em nào chào chú ấy , lúc chú đi cùng Đức Kì ấy
- Ủ,em đấy ở gần nhà, rồi sao nữa ... tôi vẫn chưa hiểu nó định nói gì
- Nhìn xinh phết , nét phết, em đấy có ný chưa , giới thiệu tao đề.... Nó gạ gẫm
- Ủ , chắc là chưa có , mà chú có ný rồi còn gì nữa
- Bọn tao chia tay rồi, mà nó đá tao trước ==
- Anh em cho chú số thì được thôi, còn gặp mặt hay hẹn hò thì chú tự túc nhé, nhưng mà đừng có nói gì linh tinh nhớ sau nó lại ghét anh, nó trẻ con lắm đấy..... tôi cảm thấy lưỡng lự, không biết có giao trứng cho ác không đây
- Ủ , được rồi mày yên tâm, tao thề là nhắn tin hản hoi, đá số đây nào Nó giục
- Đây bố trẻ 012625*****
- Ok

Và thế là một cách trực tiếp, tôi đã cho thằng Trọng Quang số của em Lan

18. Chương 18: Mèo Con

Chiều hôm sau đi học về, như đã hẹn với em Lan từ trước, tôi liền mang “món quà “ sang cho em . Nhà em cũng không xa nhà tôi là bao, chỉ tầm hơn 200m.Đứng trước ngôi nhà 4 tầng tôi tự nhủ :“ kể ra một đứa con gái học lớp 10 ở nhà một mình như thế này cũng chán thật “.

2 tiếng chuông vang lên ...bính boong...bính...boong..., khoảng 30s sau thì thấy em chạy xuống mở cửa ,. Vẫn nụ cười hồn nhiên đó , mái tóc lúc nào cũng thấy để xõa , chắc là do thói quen, bộ quần áo đồng phục vẫn hiện diện trên người

- Anh vào nhà đi , trời lạnh đấy,mà tặng em cái gì thế ,hihi

- Lát nữa em sẽ biết , em cứ đi kiếm hộ anh một cái áo cũ , một cái giẻ lau bàn bỏ đi, thêm một cái thùng mỳ hết rồi càng tốt.....tôi khóa chiếc xe đạp vào và nói

- Thế anh đợi em một tẹo nhé ...em vừa nói với tôi rồi nhanh nhẹn chạy lên trên tầng

Ngồi một mình dưới phòng khách , tôi ngắm sơ qua về không gian trong nhà em,trong cùng là bếp , ngăn cách giữa bếp và phòng khách là một nhà vệ sinh ở giữa nhà.

5' sau em xuất hiện với đầy đủ những thứ tôi cần trên tay, tôi đưa cho em chiếc giỏ nhỏ trên tay và nói:

- Tặng em này , mong là em thích nó...

Em nhận lấy chiếc giỏ từ tay tôi, cẩn thận mở nó ra nhìn, đầu em cúi xuống ngó vào chiếc giỏ, tôi đứng yên chờ đợi những hành động tiếp theo từ em. 1' rồi 2' trôi qua em vẫn nhìn đắm đắm vào trong giỏ , trong khi con mèo tôi mua tặng em vẫn không ngớt kêu ..meo..meo mấy tiếng khi nhìn thấy người.

-Em sao vậy, không thích thì cứ bảo anh , không sao đâu,anh chưa hỏi em trước nên cũng không biết em thích nuôi mèo khôngtôi nói tiếp

Em vẫn giữ nguyên trạng thái cũ , có đến hơn 10s sau, em mới ngoảnh mặt lên, đôi mắt em hơi đỏ ,2 bên má hơi hồng lên. Em khẽ đưa ống tay áo quệt nhẹ lên 2 bên mắt , từ nãy đến giờ em vẫn không nói câu nào càng làm tôi thấy bối rối .

- Anh xin lỗi , chắc em sợ mèo à ?tôi hỏi nhẹ

- Không ạ , em thích lắmbây giờ thì em đã đáp lại tôi

- Ủ , anh đã hứa tặng em rồi còn gì , không thì giờ này anh mang sang cho em làm gì , hỏi lạ thật

- Hix, hóa ra là bắt em lấy mấy thứ xuống để chuẩn bị ón quà này à vừa khóc xong giờ đã thấy em khẽ cười...

- thế anh buộc nó ra chỗ gần cửa bếp nhé!

Tôi và em cùng bắt tay vào công việc , trong lúc tôi tìm chỗ buộc sợi dây và lót ổ nằm cho con mèo con thì em đang chơi đùa với nó , vậy là tôi đã lo xa rồi ,tôi thấy em chả có vẻ gì là sợ hay không thích mèo ,trái lại còn thích thú khi ôm ấp nó ,vuốt ve nó, nhìn thấy vậy tôi cũng thấy được an ủi phần nào ,ít ra thì món quà của mình cũng không đến mức vô nghĩa.Tôi nhận con mèo nhỏ từ tay em, lồng nhẹ sợi dây vải qua một bên chân nó rồi luồn qua cổ ,trong khi làm để cho đỡ vướng tôi liền xắn ống tay áo lên.

- Tay anh bị làm sao vậy ?.... đột nhiên em Lan hỏi tôi

- Ủ , không có gì, vớ vẩn ấy mà....tôi đáp cho qua chuyện

- Vớ vẩn mà xước nhiều thế kia à Em tròn mắt nhìn lại tôi, có vẻ ngạc nhiên lắm

- Ủtôi đáp lại

- Anh lại trêu em đúng không ?

- Ai thêm điều em nào , anh bắt con mèo cho em nên bị mèo mẹ nó cào đấytôi nghĩ đại ra một lí do

- Thật ạ, thế anh còn đau không , để em lên lấy thuốc bôi nhé

Đánh lừa một cô bé ngây thơ tôi cũng thấy hơi có lỗi , nhưng cũng không khỏi nhin cười , phải cố quay mặt đi để em khỏi nhìn thấy.

- Không sao đâu, anh gần khỏi rồi. Mà sao lúc này ai làm gì mà khóc nhè thế ?

..... Em im lặng

- Sao lúc này em khóc thế ? tôi hỏi lại vì nghĩ em không nghe thấy

- Tại anh nên em khóc đấy...

Em cúi mặt xuống nói lí nhí , phải cố gắng lắm tôi mới nghe thấy

- Tại anh ?, a có làm gì em đâu.... Tôi ngạc nhiên vô cùng

- Tại anh tặng em quà....

Những câu trả lời quá ngắn và mơ hồ hết sức nên tôi cũng chưa hiểu vì sao.

- Em bảo thích quà mà , sao giờ lại đổ cho anh là vì anh tặng quà nên em khóc.

- Tại vì.... Vì từ trước đến giờ chả ai quan tâm đến em cả , chả ai để ý đến em xem em có vui không. Bố mẹ em cũng chỉ biết hỏi em xem em cần gì rồi đáp ứng chứ không hiểu em nghĩ gì...

- Thì bố mẹ em phải đi làm mà nuôi em chứ , không thì lấy cái gì mà ăn....Mà em phải giữ gìn và chăm sóc quà của anh cẩn thận đấy , nó mà bị làm sao là anh bắt đền đấy..... tôi cố nói sang chuyện khác cho em bớt buồn.

- O , đây là quà của em mà ,sao anh lại bắt đền em được

- Ủ thì quà tặng không chính thức , coi như gửi tạm em

- Xi , lúc nào cũng chỉ trêu người ta là giỏi .

Tôi ngồi nói chuyện với em thêm 10' nữa rồi bắt đầu ra về

10 ngày nữa trôi qua, những ngày đầu tháng 12 bắt đầu lạnh dần hơn, những cơn gió thổi qua mang theo cái buốt giá, bầu trời lúc nào cũng nặng một màu xám xịt mù cho dù giữa ban ngày. Có những lúc, tôi cảm thấy buồn mà không hiểu lí do, lòng chợt nhói lên khi nghĩ về người con gái kia, lòng tự hỏi bao giờ em mới thôi không xuất hiện và bớt làm nhức nhối con tim tôi. Sau cái hôm nhìn thấy em đi cùng ný tôi tránh mặt em nhiều , vì tôi biết giờ gặp em càng làm tôi đau khổ hơn , những lúc chạm trán với em thì cũng chỉ âm ỉ cho qua câu chuyện, nhưng vẫn không khỏi thôi liếc trộm em mấy lần. Tôi cũng không gặp em Lan từ cái hôm tôi tặng con mèo con cho em, buổi tối thì cũng chỉ nhắn một vài tin cứ đều đặn 2 ngày một lần như một người bạn , cũng không thấy em đã động gì về vụ Trọng Quang nhắn tin cho em. Mà tôi cũng chẳng quan tâm lắm, nó nhắn hay không thì tôi cũng chẳng giúp được gì, bảo tôi tư vấn nhắn tin cho nó thì đúng là chuyện người đời.

Lúc nghỉ giải lao giờ thể dục, Trọng Quang đi qua tôi hích nhẹ

- Ê ,tao bảo!

- Ủ ,gì thì cứ nói.....tôi đáp lại chân vẫn đang sút quả bóng chuyền

- Em Lan mày quen ấy.Nhắn tin với nó chán bỏ mẹ

- Đã bảo nó trẻ con rồi mà....tôi vẫn vừa đáp vừa quay lưng lại với nó, chơi đá bóng với mấy thằng bạn ở lớp.

- Không phải , ý tao là nó nói chuyện thỉnh thoảng cứ hỏi mấy cái liên quan đến mày, nản vãinó ca thán

- Ủ , thế thì sao ?

- Đê mờ còn sao nữa , chắc nó cũng hơi thích mày rồi

- Làm gì có chuyện đấy...Gật mình, tôi trợn tròn mắt quay lại nhìn nó

- Tao điều mày làm gì, tao thì còn lạ gì mấy kiểu này nữa ... nó vừa nói vừa cười đều

- Chắc không phải đâu Tôi đính chính lại

- Mẹ, có cơ hội này , mày tán mẹ nó luôn đi , đơn giản mà đỡ phức tạp hơn em MA.Xinh hơn là cái chắc, chỉ tội hơi thấp bé thôi

Lòng lại chợt nổi lên hàng đồng suy nghĩ , đúng như nó nói,Lan xinh hơn, lại có gì đó trẻ con và đang yêu hơn, trắng hơn . Nhưng đến em MA mà tôi còn chưa tán được thì em Lan bao giờ tôi dám mơ tới , và trong đầu tôi từ khi tôi quen em Lan cũng chưa bao giờ có ý niệm là mình sẽ làm nỳ em dù chỉ là trong thoáng chốc.

- Em MA còn không ăn thua thì em Lan tán kiểu gì ? ...tôi lưỡng lự quay lại hỏi Trọng Quang

- Mẹ, em MA là do mày ngu thôi, chưa gì đã thích nó trước rồi, để sau nó kiêu, với lại mày không có thiên thời địa lợi nhân hòa được như thằng kia hiểu chưa . Chứ nếu không có thằng kia mày thừa sức ,mặt mũi ồ ạt rồi này , nhà cũng khá giả , lại được cái tiếng ngoan hiền, tự ti thế có cút mà tán được gái.

- Ủ . cứ biết thế đã tôi đáp lại

- Vụ này mày cứ để tao đạo diễn đi,tao sẽ mồi bằng được để xem nó có thích mày đến đâu, việc của mày bây giờ là cứ làm bạn với nó bình thường thôi, nhớ thân thiết hơn tí , bao giờ có kết quả khả quan tao báo cho,ok.

- Ủ, tùy chú , nhưng mà đừng nhấn linh tinh quá đấy

- Mày cứ yên tâm, vụ này chắc ăn 80% Nó vừa nói vừa giơ bàn tay bật ngón tay cái lên

19. Chương 19: Hẹn Hò

Lại những ngày sau đó tiếp tục trôi qua, cái đề nghị của Trọng Quang cũng biến mất nhanh chóng trong đầu tôi, về tâm lí chung thì tất nhiên ai chả thích nỳ mình xinh hay nổi bật so với những đứa con gái khác. Nhưng với tôi lúc này thì khác, tôi vẫn chưa thể quên được em MA, hơn nữa thất bại trọng vụ tấn công em MA làm tôi nhụt chí hoàn toàn, về một mặt nào đó tôi chỉ coi em Lan như một người bạn , thật sự mà nói thì tôi thấy nói chuyện với em rất vui, còn mặt khác thì tôi nghĩ chắc ở mức độ của mình thì không bao giờ nên hy vọng với tay quá cao để em trở thành thành nỳ mình. Chính cái tâm lí đó vô hình chung đã giúp tôi rất nhiều trong những lần nói chuyện với em Lan sau này , nhờ nó mà tôi lúc nào cũng nói chuyện rất vô tư, tự nhiên với em, không mấy may có một suy nghĩ toan tính cá nhân.

Vẫn như mọi lần giờ học thêm toán ở nhà thầy chủ nhiệm bao giờ cũng về sớm hơn 15', chưa vội về ngay tôi đi dắt xe đạp đi dạo một vài vòng quanh công viên , không khí thật là dễ chịu, khác hẳn cái oi bức của mùa hè, thi thoảng lại có một cơn gió Bắc thổi qua lại khiến người ta rùng mình vì rét, đi bộ như vậy tôi cũng thấy quên đi cái áp lực và mệt mỏi sau một ngày đến trường. Đang thả những bước chân đều đặn thì bất chợt dây giày tuột, dừng chân chống xe dưới chân một cột đèn tôi cúi xuống buộc lại dây giày , như chợt nhớ ra một điều gì đó tôi vội rút điện thoại gọi cho em Lan ...tút...tút....tút...t..ú..t ..

- Alo , anh gọi em ạ ?

- Ủ , không gọi em thì gọi vào số đứa nào đây hả ?.... tôi vặn lại

- Hihi, tại tự nhiên thấy anh gọi thì em hỏi thôi

- Hôm nay em có đi học không ?.... tôi hỏi

- Em có , em vừa mới tan xong

- Ủ , thế bây giờ em có rảnh không ?... tôi hỏi tiếp

- Em rảnh , có việc gì hả anh

- Ủ , tất nhiên là có việc rồi ,em ra hàng kem ly luôn nhé.

- Vâng , thế anh đợi em mấy phút

Chả hiểu sao lúc đấy tôi lại có hứng rủ em đi ăn kem, có lẽ cũng lâu rồi chưa nói chuyện cùng em, mà không hiểu sao cứ lúc nào nói chuyện cùng là tôi lại muốn trêu em, cứ bắt nạt được em là tôi lại thấy vui vui. Vào quán ngồi trước đợi em đến, tôi đưa tay lên vuốt lại tóc cho vào nếp, lại tự cười một mình không hiểu mình bắt đầu điệu lên từ bao giờ.

- Lâu lâu, có người tự cười một mình kìa

Tiếng nói thình lình vang lên, dù biết đó là tiếng em Lan nhưng vì bất ngờ nên tôi cũng không khỏi giật mình.

- Cười cũng không được à Tôi nhăn mặt đáp lại

- Ô, thấy anh cười bất bình thường thì em nói thôi, chắc lại đang nhắn tin với em nào nên cười hả?... em vừa nói vừa kéo chiếc ghế rồi ngồi xuống đối diện tôi

- Làm gì có em nào mà nhắn chứ.... Tôi đáp lại

- Anh điều, em không tin.... Em nói xong rồi chống 2 tay lên cằm nhìn tôi

- Không tin thì thôi, này cầm thử điện thoại anh mà xem

- Hihi, không cần đâu, em đùa thôi mà, chưa gì đã dối rồi.

Lúc đấy nhìn mặt em đáng yêu vô cùng, chả khác gì một đứa trẻ con hơn hở sắp chuẩn bị được đi chơi, càng nhìn em tôi càng chỉ muốn véo má em một cái.

- Ai thêm dối em, mà em ăn đi không kem chảy đấy

- Anh gọi em ra đây có việc gì thế ạ?... em quay sang hỏi tôi

- Đây việc đây

- Đây ạ...

- Đây, rủ em ra ăn kem không phải là việc à

- Hihi, lại trêu em rồi, mà đợi em chút.

Em nói rồi, chạy ra lấy thêm một gói bim bim cay bóc ra rồi chia một miếng cho tôi

- Anh ăn không nào, không em ăn hết đấy.

Tôi lắc đầu, rồi cười thầm, bọn con gái đúng là chúa ăn vặt. Tôi cứ nghĩ em ăn bim bim xong rồi sẽ ăn kem, hay là ăn kem xong rồi ăn bim bim, ai ngờ em dùng những miếng bim bim để xúc kem lên rồi ăn cả 2.

- Khiếp ghê quá đấy, ăn thế không sợ tới về đau bụng à... tôi nói

- Hi, em ăn thế này quen rồi, anh thử không, ngon lắm

- Thôi, anh vãi cả 2 tay, anh là người bình thường làm sao ăn được.

- Trêu em này ...

Vừa nói em vừa bôi một ít kem lên mũi tôi, rồi cười. Không chịu kém cạnh tôi cũng bôi kem ra tay rồi trát lên mặt em, 2 đứa cứ rình rình bôi kem lên mặt nhau, khi em đang định quệt một ít kem lên vành tai tôi thì bị tôi tóm bàn tay, ngón tay em vẫn cố nhào người ra để chạm vào mặt tôi, khi khoảng cách giữa khuôn mặt 2 đứa chỉ là 25cm, 4 mắt nhìn nhau, cả 2 cùng im lặng, có đến 10s sau em mới ngồi xuống, mặt hơi cúi sang bên, chắc do ngại, nhưng bàn tay nhỏ bé của em vẫn nằm gọn trong lòng bàn tay tôi. Thêm một khoảng thời gian nữa trôi qua trong im lặng, nhẹ nhàng rút tay khỏi bàn tay em, tôi nói

- Đi về thôi nào, cũng muộn rồi đấy.

- Vâng... em nhẹ nhàng đáp lại tôi

2 chiếc xe đi song song nhau, tôi và em cùng im lặng, cả 2 cùng theo đuổi những suy nghĩ riêng, nhưng chắc chắn là đều có chung một vài suy nghĩ về hành động vừa xảy ra ban nãy

Những ngày tiếp theo, em Lan nhắn tin với tôi thường xuyên hơn, tôi cũng bắt đầu hỏi em những câu thân thiết hơn “ Em ăn cơm chưa ? “ hay “ Hôm nay em đi học thêm không ? “ điều mà từ trước đến giờ không bao giờ xảy ra ở tôi.

Hôm nay phải học thêm 2 ca , đến 9h30 mới tan, khi mà cái bụng đói thì con người ta cũng chẳng thể tập trung làm một việc gì , ngồi nuốt nước bọt cầm hơi, tôi mong sao buổi học thêm Sinh này nhanh chóng trôi qua. Lớp thì đông , cô giáo lại nói bé , đã thế hôm nay đến lớp thì chỉ còn chỗ ngồi cuối lớp, tôi gục đầu xuống bàn nhắm mắt lại Cách ...cách....cách...cách , điện thoại rung báo tin nhắn làm tôi tỉnh giấc.

- Tối nay anh học xong cho em đi nhờ được không ạ

- Ủ Uể oải tôi nhắn lại, rồi tắt máy, lại gục đầu xuống bàn tiếp tục giấc ngủ, cũng không cả thêm nhớ xem ai vừa nhắn ỉnh.

Cuối cùng thì buổi học cũng kết thúc , đói lắm rồi , tôi vội lấy xe đạp rồi nhanh chóng phóng về nhà , chợt nhớ ra cái điện thoại mình vẫn tắt từ nãy giờ. 2 tin nhắn chưa đọc hiện lên sau khi tôi bật máy.

- Em đợi anh ở hàng kem hôm nọ nhé

- Anh bắt đầu về chưa ạ

Hóa ra là em Lan, bây giờ cũng hơn 9h30 một chút rồi, không nhận được tin nhắn lại từ tôi, không biết em đã về chưa.

- Alo, em đang ở đâu rồitôi bật máy gọi luôn cho em

- Em đang đứng ở trước ở trước hàng kem rồi , sắp ra chưa ạ

- Đợi anh chút nhé , anh đang ra rồi.

Phóng hết tốc lực đến nơi em hẹn, gió thổi bạt vào mặt lạnh và rát cũng không làm đôi chân tôi chậm lại. Chưa đầy 5' sau tôi đã đến con đường quen thuộc đó, nhận ra bóng dáng em tôi thả nhẹ chân để cho chiếc xe đạp tự trôi.

- Có định về không nào cô nương , hay ở là đứng đây ngắm phố phường tiếp dừng xe trước mặt em tôi nói

- Hihi, đợi anh em ngắm chán rồi

- Ủ ,lúc này trong giờ anh tắt điện thoại cho nó tập trung, không ngờ em lại nhắn tin sau đấy (quả này chém hơi quá), may mà lúc về nhớ ra bật điện thoại lên @@

- Eo, tí nữa thì em đi bộ về mất..... em nhắm mắt

- Thì càng khỏe chân chứ sao , mà đi thôi, không thì 10h chưa về đến nhà mất

Em ngồi lên phía sau xe tôi, chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh , đi được một đoạn thì bỗng nhiên có 4,5 đứa con gái từ sau phóng lên nhìn tôi với em Lan cười và nói

- Chết nhớ , bắt quả tang nhờ anh yêu kèm về

- Anh ơi, tối rồi nhớ đưa bạn em về cẩn thận nhé

- Hôm nào ra mắt đi Lan.....

20. Chương 20: Hẹn Hò

Lại những ngày sau đó tiếp tục trôi qua, cái đề nghị của Trọng Quang cũng biến mất nhanh chóng trong đầu tôi, về tâm lý chung thì tất nhiên ai chẳng thích ny mình xinh hay nổi bật so với những đứa con gái khác. Nhưng với tôi lúc này thì khác, tôi vẫn chưa thể quên được em MA, hơn nữa thất bại trọng vụ tấn công em MA làm tôi nhụt chí hoàn toàn, về một mặt nào đó tôi chỉ coi em Lan như một người bạn , thật sự mà nói thì tôi thấy nói chuyện với em rất vui, còn mặt khác thì tôi nghĩ chắc ở mức độ của mình thì không bao giờ nên hy vọng với tay quá cao để em trở thành thành ny mình. Chính cái tâm lý đó vô hình chung đã giúp

tôi rất nhiều trong những lần nói chuyện với em Lan sau này , nhờ nó mà tôi lúc nào cũng nói chuyện rất vô tư, tự nhiên với em, không mấy may có một suy nghĩ toan tính cá nhân.

Vẫn như mọi lần giờ học thêm toán ở nhà thầy chủ nhiệm bao giờ cũng về sớm hơn 15', chưa vội về ngay tôi đi dắt xe đạp đi dạo một vài vòng quanh công viên , không khí thật là dễ chịu, khác hẳn cái oi bức của mùa hè, thì thoảng lại có một cơn gió Bắc thổi qua lại khiến người ta rùng mình vì rét, đi bộ như vậy tôi cũng thấy quên đi cái áp lực và mệt mỏi sau một ngày đến trường. Đang thả những bước chân đều đặn thì bất chợt dây giày tuột, dừng chân chống xe dưới chân một cột đèn tôi cúi xuống buộc lại dây giày , như chợt nhớ ra một điều gì đó tôi vội rút điện thoại gọi cho em Lan ...tút...tút....tút...tút...tút ..

- Alo , anh gọi em ạ ?
- Ủ , không gọi em thì gọi vào số đứa nào đây hả ?.... tôi vẫn lại
- Hihi, tại tự nhiên thấy anh gọi thì em hỏi thôi
- Hôm nay em có đi học không ?.... tôi hỏi
- Em có , em vừa mới tan xong
- Ủ , thế bây giờ em có rảnh không ?... tôi hỏi tiếp
- Em rảnh , có việc gì hả anh
- Ủ , tất nhiên là có việc rồi ,em ra hàng kem ly luôn nhé.
- Vâng , thế anh đợi em mấy phút

Chả hiểu sao lúc đấy tôi lại có hứng rủ em đi ăn kem, có lẽ cũng lâu rồi chưa nói chuyện cùng em, mà không hiểu sao cứ lúc nào nói chuyện cùng là tôi lại muốn trêu em, cứ bắt nạt được em là tôi lại thấy vui vui .Vào quán ngồi trước đợi em đến , tôi đưa tay lên vuốt lại tóc cho vào nếp ,lại tự cười một mình không hiểu mình bắt đầu điệu lên từ bao giờ.

- Lâu lâu , có người tự cười một mình kìa

Tiếng nói thành linh vang lên, dù biết đó là tiếng em Lan nhưng vì bất ngờ nên tôi cũng không khỏi giật mình .

- Cười cũng không được à Tôi nhăn mặt đáp lại
- O , thấy anh cười bất bình thường thì em nói thôi, chắc lại đang nhắn tin với em nào nên cười hả ?.... em vừa nói vừa kéo chiếc ghế rồi ngồi xuống đối diện tôi
- Làm gì có em nào mà nhắn chứ.... Tôi đáp lại
- Anh điều, em không tin.... Em nói xong rồi chống 2 tay lên cằm nhìn tôi
- Không tin thì thôi, này cầm thử điện thoại anh mà xem
- Hihi, không cần đâu, em đùa thôi mà , chưa gì đã dối rồi.

Lúc đấy nhìn mặt em đáng yêu vô cùng , chả khác gì một đứa trẻ con hơn hở sắp chuẩn bị được đi chơi, càng nhìn em tôi càng chỉ muốn véo má em một cái.

- Ai thèm dối em, mà em ăn đi không kem chảy đấy
- Anh gọi em ra đây có việc gì thế ạ ?... em quay sang hỏi tôi
- Đây việc đây
- Đây ạ...
- Đây, rủ em ra ăn kem không phải là việc à
- Hihi, lại trêu em rồi , mà đợi em chút.

Em nói rồi , chạy ra lấy thêm một gói bim bim cay bóc ra rồi chìa một miếng cho tôi

- Anh ăn không nào, không em ăn hết đây.

Tôi lắc đầu ,rồi cười thầm , bọn con gái đúng là chúa ăn vặt. Tôi cứ nghĩ em ăn bím bím xong rồi sẽ ăn kem, hay là ăn kem xong rồi ăn bím bím , ai ngờ em dùng những miếng bím bím để xúc kem lên rồi ăn cả 2.

- Khiếp ghê quá đây , ăn thế không sợ tôi về đau bụng à... tôi nói

- Hi, em ăn thế này quen rồi, anh thử không , ngon lắm

- Thôi, anh vái cả 2 tay, anh là người bình thường làm sao ăn được.

- Trêu em này ...

Vừa nói em vừa bôi một ít kem lên mũi tôi, rồi cười . Không chịu kém cạnh tôi cũng bôi kem ra tay rồi trát lên mặt em, 2 đứa cứ rình rình bôi kem lên mặt nhau, khi em đang định quẹt một ít kem lên vành tai tôi thì bị tôi tóm bàn tay, ngón tay em vẫn cố nhào người ra để chạm vào mặt tôi,khi khoảng cách giữa khuôn mặt 2 đứa chỉ là 25cm, 4 mắt nhìn nhau, cả 2 cùng im lặng , có đến 10s sau em mới ngồi xuống , mặt hơi cúi sang bên , chắc do ngại, nhưng bàn tay nhỏ bé của em vẫn nằm gọn trong lòng bàn tay tôi. Thêm một khoảng thời gian nữa trôi qua trong im lặng, nhẹ nhàng rút tay khỏi bàn tay em, tôi nói

- Đi về thôi nào , cũng muộn rồi đây.

- Vâng... em nhẹ nhàng đáp lại tôi

2 chiếc xe đi song song nhau,tôi và em cùng im lặng, cả 2 cùng theo đuổi những suy nghĩ riêng , nhưng chắc chắn là đều có chung một vài suy nghĩ về hành động vừa xảy ra ban nãy

Những ngày tiếp theo, em Lan nhắn tin với tôi thường xuyên hơn, tôi cũng bắt đầu hỏi em những câu thân thiết hơn “ Em ăn cơm chưa ? “ hay “ Hôm nay em đi học thêm không ? “ điều mà từ trước đến giờ không bao giờ xảy ra ở tôi.

Hôm nay phải học thêm 2 ca , đến 9h30 mới tan, khi mà cái bụng đói thì con người ta cũng chẳng thể tập trung làm một việc gì , ngồi nuốt nước bọt cầm hơi, tôi mong sao buổi học thêm Sinh này nhanh chóng trôi qua. Lớp thì đông , cô giáo lại nói bé , đã thế hôm nay đến lớp thì chỉ còn chỗ ngồi cuối lớp, tôi gục đầu xuống bàn nhắm mắt lại Cách ...cách....cách...cách , điện thoại rung báo tin nhắn làm tôi tỉnh giấc.

- Tối nay anh học xong cho em đi nhờ được không ạ

- Ủ Uể oải tôi nhắn lại, rồi tắt máy, lại gục đầu xuống bàn tiếp tục giấc ngủ, cũng không cả thèm nhớ xem ai vừa nhắn ỉnh.

Cuối cùng thì buổi học cũng kết thúc , đói lắm rồi , tôi vội lấy xe đạp rồi nhanh chóng phóng về nhà , chợt nhớ ra cái điện thoại mình vẫn tắt từ nãy giờ. 2 tin nhắn chưa đọc hiện lên sau khi tôi bật máy.

- Em đợi anh ở hàng kem hôm nọ nhé

- Anh bắt đầu về chưa ạ

Hóa ra là em Lan, bây giờ cũng hơn 9h30 một chút rồi, không nhận được tin nhắn lại từ tôi, không biết em đã về chưa.

- Alo, em đang ở đâu rồitôi bật máy gọi luôn cho em

- Em đang đứng ở trước ở trước hàng kem rồi , sắp ra chưa ạ

- Đợi anh chút nhé , anh đang ra rồi.

Phóng hết tốc lực đến nơi em hẹn, gió thổi bạt vào mặt lạnh và rát cũng không làm đôi chân tôi chậm lại. Chưa đầy 5' sau tôi đã đến con đường quen thuộc đó, nhận ra bóng dáng em tôi thả nhẹ chân để cho chiếc xe đạp tự trôi.

- Có định về không nào cô nương , hay ở là đứng đây ngắm phố phường tiếp dừng xe trước mặt em tôi nói

- Hihi, đợi anh em ngắm chán rồi

- Ủ ,lúc này trong giờ anh tắt điện thoại cho nó tập trung, không ngờ em lại nhắn tin sau đấy (quả này chém hơi quá), may mà lúc về nhớ ra bật điện thoại lên @@

- Eo, tí nữa thì em đi bộ về mất..... em nhẩn mặt

- Thì càng khỏe chân chứ sao , mà đi thôi, không thì 10h chưa về đến nhà mất

Em ngồi lên phía sau xe tôi, chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh , đi được một đoạn thì bỗng nhiên có 4,5 đứa con gái từ sau phóng lên nhìn tôi với em Lan cười và nói

- Chết nhớ , bắt quả tang nhờ anh yêu kèm về

- Anh ơi, tối rồi nhớ đưa bạn em về cẩn thận nhé

- Hôm nào ra mắt đi Lan.....

Chap 20 - Ấm áp.

Trong hoàn cảnh này thì tôi cũng không biết nói câu gì, cứ lằm lũi đạp xe, vừa thấy ngại lại vừa tức vì bị mấy đứa con gái trêu, cũng có một chút thích thú, bọn này chắc là bạn cùng lớp với em Lan. Còn em Lan cũng không khá hơn tôi, dù rằng có nói lại , nhưng cũng chỉ là những phản ứng yếu ớt trước một lũ to mồm kia .Cũng may cho cả 2 đứa khi đến ngã 4 tiếp theo thì cả lũ kia rẽ sang hướng khác ,tôi quay lại hỏi em

- Bạn cùng lớp em à ?

- Vâng..... mà bọn nó trêu thế anh có khó chịu không ạ ?

- Không , anh không chấp trẻ con mà . Thế em thì sao ?

- Em không ạ, sao lại khó chịu ạ

- Thì bọn nó trêu thế , nhờ đâu bọn nó lại tưởng tôi ngập ngừng nói

- Hi, em mà được như chúng nó nói đã tốt.....

Một lần nữa , cả 2 cùng em lặng, như cảm thấy mình nói gì đó hơi quá giới hạn em Lan liền nói một câu cho đỡ ngại

- Tại bọn nó không có người đưa về như em nên trêu đấy @@

- Ủ , mà sao hôm nay tự nhiên lại không đi xe thế

- Xe em hỏng ,từ chiều phải đi nhờ mấy đứa bạn ,may mà tối nhờ được anh

- Ủ , may cho em là hôm nay anh đi học thêm muộn nhớ

- Hi, em biết là anh cũng đi học về giờ này nên mới nhờ chứ

- Sao em biết thế

- Em không nói đấy, hihi

- Ủ , vậy thì thôi, anh cũng không muốn biết đấy ,hehe

Chiếc xe vẫn tiếp tục lăn bánh đi, phố xá vắng tanh, giờ này tất cả mọi người đều đóng cửa ở trong nhà, thì thoảng có một vài chiếc xe máy hay ô tô phóng vụt qua xé tan cái không gian tĩnh mịch, nhưng rồi sau đó tiếng động cơ cứ xa dần xa dần và mất hút, chỉ còn lại tiếng bàn đạp xe khê kêu cọt kẹt vì khô dầu.

- Lạnh ghê ...

Em Lan nói rồi xoa hai tay vào nhau, tuy em nói nhỏ , có lẽ là em đang tự nói với chính mình nhưng cũng đủ để lọt vào tai tôi.

- Em lạnh à ? tôi hỏi

- Vâng, cũng hơi lạnh anh ạ, chắc tại muộn rồi nên trời lạnh hơn.

- Thế anh ượn áo nhé tôi đề nghị

- Thôi, thế thì anh chết rét à, em ngồi sau mà còn thấy rét cơ mà.

Kít....k...í....t, tôi bóp phanh chiếc xe , với tay ra đằng sau tháo chiếc mũ áo khoác, dựng chân chống xe cách một cái ,tôi quay lại nhìn em. Khi mà em vẫn còn ngạc nhiên với những hành động bất ngờ đó thì tôi nhẹ nhàng đội chiếc mũ lên đầu em, dùng 2 tay chỉnh cho chiếc mũ ngay ngắn, tôi mỉm cười nhìn em hỏi.

- Thế này thì có đỡ lạnh không ?

Em không đáp lại chỉ đưa tay lên vuốt nhẹ vào chiếc mũ.

- Chắc hơi rộng một chút , em chịu khó dùng tay giữ cho gió khỏi lùa vào nhé

- Vâng, không sao đâu anh.

Đôi chân tôi lại đều đặn từng nhịp đạp đưa chiếc xe chuyển động trên phố, 2 đứa đang nói chuyện vui vẻ với nhau thì bất chợt em dựa đầu vào lưng tôi. Cái chạm ấy rất nhẹ thôi lại qua 3 lớp áo nhưng sao tôi thấy có một cảm xúc lạ kì ,nó rất mơ hồ và tôi cũng chưa từng cảm nhận thấy nó từ trước đến giờ, chợt cảm thấy luống cuống trong những hành động của mình , vì sao vậy nhỉ ? ... Chính điều đó làm cho tôi không còn được tự nhiên như ít phút trước đây, ngồi thẳng lưng đạp xe ,nhìn đường thật kĩ tránh ổ gà để đầu em khỏi va đập vào lưng tôi. Tại sao tôi lại phải cố gắng làm như vậy ?.... tôi tự hỏi chính bản thân mình, trong khi cái đầu còn bần khoăn với những câu hỏi do mình đặt ra thì cái mồm đang cố gắng nói chuyện với em.

- Anh chợt em nói , âm lượng có to hơn bình thường

- Sao cơ ? ...tôi hỏi lại

Im lặng..... 5s giây sau em mới đáp lại

- Dạ không có gì

Tôi cũng chẳng buồn thắc mắc vì sao em lại định nói ra điều gì đó sau lại thôi, vì cũng đến trước cửa nhà em rồi.

- Anh cúi thấp xuống một tí nào.... Khi mà tôi vừa dừng xe thì em nói

Em bước xuống xe , tiến đến gần tôi, tháo chiếc mũ ra khỏi đầu , đôi chân nhỏ hơi kiễng lên rồi cẩn thận kéo phéc mơ tuya dính chiếc mũ vào áo khoác hộ tôi. Em nhìn tôi mỉm cười, những lọn tóc che một bên mắt không làm giảm bớt đi cái nét xinh xắn và đáng yêu.

- Anh về cẩn thận nhé

- Ủ , thế anh về đấy

Tôi quay xe đạp thẳng về hướng nhà mình, khi đi được tầm 15m tôi ngoái đầu lại nhìn vẫn thấy em đứng ở cửa ngược nhìn , đôi tay bé nhỏ giơ ra vẫy tôi. Ăn cơm , tắm rửa xong thì cũng đã 10h30 rồi , đang tính đi ngủ sớm bù đắp năng lượng ột ngày thì điện thoại lại báo tin nhắn.

- Cảm ơn anh vì hôm nay nhé

- Ủ ,có gì đâu... tôi khiêm tốn nhắn lại

- Anh này , em hỏi một câu được không ạ ?

- Ủ , thì em cứ nói

- Sao anh lại tốt với em vậy ạ ? Em hỏi thế thôi, anh đừng giận nhé , anh không trả lời cũng được.

Tôi cũng khá bất ngờ với tin nhắn của em,nhưng cũng chẳng cần thời gian nghĩ câu trả lời , tôi liền rep lại cho em theo suy nghĩ của chính mình.

- Anh giúp được gì em thì anh giúp thôi, anh cũng chẳng nghĩ là anh đã giúp được em cái gì , và cũng không bắt em phải giúp lại, chơi với em lúc nào anh cũng thấy vui vẻ, giúp được em một chút anh cũng thấy vui. Còn khúc mắc gì không ?

- Hi, không ạ, em hỏi ngố quá à

- Ủ , ngổ thì mới là em, thôi đi ngủ sớm đi, anh mỏi quá , ngủ trước đây, g9!

21. Chương 21: Rung Động Mới

Một ngày mệt mỏi, tôi nhanh chóng tắt điện, nhắm mắt đưa mình vào giấc ngủ, chưa được vài phút thì bị dựng dậy bởi tiếng rung của điện thoại, em Lan gọi...

- À anh ơi, chiều t7 tuần này anh có bận gì không ?

- Tầm mấy giờ nhỉ ?... tôi đáp lại em bằng cái giọng ngái ngủ cố gắng để mắt không nhắm lại

- Từ 3h đến 4h30 ấy anh

- Ủ , anh rảnh , có việc gì à ? Đôi mắt thì nhắm lại còn cái mồm thì vẫn phải trả lời

- Hihi, thế đi cùng em một lúc nhé.... Mà anh đi ngủ đi không mệt đấy :P

Cũng không kịp chúc em ngủ ngon, tôi “ Ủ “ gọn một tiếng rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ , chẳng nào hôm đây mình cũng rảnh , đi chơi một tí cho thoáng.

Chiều thứ 7, 19/12, vẫn như những thường lệ, những ngày không đi học thêm buổi chiều là tôi lại ngồi ôm chiếc máy tính, mạng không có, nhưng ngồi chơi mấy trò offline giết thời gian cũng qua ngày được. Bây giờ cũng mới 2h, còn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn với em Lan. Chợt có cái cảm giác rất muốn gặp em, được nói chuyện cùng em, hay đơn giản chỉ là đi dạo qua những con phố vốn đã quá quen thuộc, miễn sao là trong tôi có cái cảm giác có em bên cạnh, nhưng em vẫn chỉ có ý nghĩa với tôi như một người bạn thân thiết, hợp chuyện.....Đang mải mơ màng với những suy nghĩ riêng thì dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đứt bởi chiếc điện thoại, số lạ gọi. Một loạt câu hỏi thoáng chốc hiện ra trong đầu tôi... Ai gọi nhỉ ? . Hay là em Lan muốn đi sớm hoặc không đi được nên gọi điện inh hủ cái hẹn chiều này ?.... Cũng chả cần thắc mắc nhiều làm gì , tôi liền bắt máy.

- Alo

- Alo, T phải không em ?.... giọng con gái từ đầu dây bên kia, có hơi ồn một chút

- Vâng, ai đấy ạ ?

- Chị My đây , bây giờ rảnh không ku ?

- À chị My , làm em cứ tưởng ai, sao lại dùng số khác gọi thế, bây giờ em rảnh , sao thế chị.....

Tưởng ai hóa ra là bà chị chơi thân hồi tôi học lớp 11, học cùng trường cấp 3, lớn hơn tôi một tuổi , nhưng từ khi chị vào ĐH thì chị em ít gặp nhau. Được cái những lần đi chơi cùng chị tuy ít nhưng khá là vui , bản thân chị cũng là người vui tính.

- Ủ , ra quán Café mọi khi nhé , ra luôn đây , hôm nay chị tổ chức sinh nhật, mà mà không ra là chị giận đấy.

- Ô , em tưởng sinh nhật chị là ngày mai cơ mà, chưa kịp chuẩn bị quà cho chị hehe, đợi em mấy phút nhé.

- Bày vẽ quá , không cần quà cáp gì đâu, năm nay chị tổ chức sớm không mai bọn bạn chị nó sang trường hết rồi.... Nhanh lên nhé , chị ày 15' đấy.

Nào , lại chuẩn bị lên đường, vụ này mà không đi chắc bà đây cạch mặt tôi có đến 2 tháng mất , gì chứ bà này là chúa giận dai. Rửa mặt cho tỉnh táo , quần bò , áo nỉ, thêm tí keo vào , tự nhìn lại mình qua gương 1 lúc, tôi tự nhủ kể ra cũng ngon lành rồi. Rẽ qua hàng hoa chọn một bông hồng mà tôi ưng ý nhất, thắt thêm một sợi ruy băng màu ở dưới, vậy là xong món quà. Đúng 15 phút sau tôi đã có mặt tại quán Café đó ,nhớ lại năm ngoái cũng có đôi lần mình vào đây khi thì đi xem bóng đá với mấy thằng ở lớp, có khi chỉ là mấy người chơi với nhau vào kiếm không gian riêng, quán vắng nhưng sạch sẽ và quan trọng là giá tiền phù hợp với học sinh . Khi tôi đến nơi thì cũng thấy khá đông người rồi, cũng khoảng hơn chục mạng, một nửa trong số đấy tôi có quen trong những lần đi chơi trước đây với chị.

- Chúc chị sinh nhật vui vẻ và già hơn một tuổi và khó tính hơn nhé..... tôi mỉm cười đưa bông hoa cho chị và nói

- Ủ , cảm ơn ku... chị đáp lại kèm theo đây là cái véo tai đau điếng

Mọi người ở đây phần lớn là các anh chị sinh viên , vui tính và dễ gần ,nên tôi hòa nhập một cách nhanh chóng. Chém gió linh tinh một hồi tôi quên mất cả thời gian hẹn với em Lan, chỉ đến khi điện thoại rung lên tôi mới chợt nhớ ra.

- Chị này ... đập 2,3 nhát lên tay chị, tôi nói

- Sao ku

- Em cáo lỗi có tí việc nhé, quên mất là 3h hẹn với đứa bạn

- Đây , đang vui ai cho đi thế , mà em đi với bao nhiêu đứa bạn ?

- Một thôi... tôi đáp lại

- Thế thì đưa cả nó ra đây luôn đi... chị đề nghị

- Vâng... tôi đáp giọng ỉu xiu , chả biết em Lan có chấp nhận ra đây không nữa.

Nhấn một tin báo em đợi một lát , tôi nhanh chóng đạp xe quay về nhà em rồi đưa em quay lại đây. Trên đường đi tôi cũng có nói sơ qua một chút về tình hình cho em lan biết, rồi hẹn em sau khi vào đây 30' thì 2 đứa sẽ đi việc của em sau. 2 đứa cùng nhau đi vào ,có lẽ do không quen ai nên em Lan đi hơi nép vào người tôi.

- Oài , cô bé nào đây ku ?.... Nhìn thấy 2 đứa chị liền hỏi tôi

Chả hiểu lúc đấy hứng chí hay sao mà tôi liền đáp lại

- Bạn gái em đấy , chị thấy thế nào ?

- Xinh xắn đấy, thẳng em chị trông thế mà được

- Chuyện, em mà

Vẫn im lặng từ nãy tới giờ, em lặng lẽ theo dõi cuộc nói chuyện giữa tôi và chị My, không có biểu hiện gì , cũng không phản đối,em chỉ nhẹ nhàng dựa nhẹ vào cánh tay tôi.

- Em học lớp mấy rồi? Chị quay sang hỏi em Lan

- Em lớp 10 ạ

- Ủ , cứ gọi chị là My nhé, My mà có “y” nhé không phải “ i “ đâu.... thẳng em chị đàn thế mà tán được em là nhất rồi ,hi, mà 2 đứa ngồi chơi tự nhiên nhé

- Vâng, em mỉm cười đáp lại.

30' ngồi lúc này, khác hẳn so với ban nãy, tôi không nói mà lắng nghe chuyện của mọi người nhiều hơn, và một nửa tâm trí thì đang để ý sang bên cạnh, nơi mà một cô gái đang ngồi hơi dựa vào tôi. Tôi có thể cảm nhận được hương thơm dịu nhẹ tỏa ra từ mái tóc em, ngồi bên em chưa bao giờ tôi lại thấy ấm áp và khác lạ như bây giờ, có khi nào trong thâm tâm tôi đã bắt đầu chú ý đến em rồi sao. Tôi vẫn chăm chú nhìn vào mái tóc em, và khi em bất chợt quay mặt lại, có lẽ định nói với tôi câu gì đó, một lần nữa 4 ánh mắt gặp nhau. Tất cả những gì trên gương mặt đó, đôi mắt, bờ môi, mái tóc khiến tôi thấy xao xuyến, cả 2 cứ nhìn nhau trong một khoảng thời gian tuy rất ngắn thôi, nhưng có lẽ với người trong cuộc như tôi và em thì nó dài hơn rất nhiều lần , và dường như cả 2 đã quên đi sự xuất hiện của mọi người xung quanh. Và rồi sau đó là cái cảm giác xấu hổ xuất hiện , cả 2 không hẹn mà cùng ngoảnh mặt lại.

- Chị này , em xin phép về sớm một chút nhé ... tôi đề nghị lần nữa

- Ủ, thôi 2 đứa có việc gì cứ đi đi.... Chị thật là tâm lý

- À mà hôm nào chị rảnh nhớ giới thiệu cô bé này nhé, nhìn đáng yêu ghê.

- Ok, chị cứ yên tâm... tôi đáp rồi dẫn em Lan ra chỗ để xe

2 đứa lại thả những vòng bánh xe chậm chạp trên những con phố, sự im lặng vẫn kéo dài , tôi hỏi em cho có chuyện :

- Đạo này con mèo anh tặng em như thế nào rồi ?

- Nó suốt ngày ăn rồi lại nằm nên béo ú ra như lợn ấy , hi

.....Im lặng.....

- Anh.....!

- Sao em

- Dạ, không có gì ạ, em định nói gì lại quên mất rồi

..... Lại im lặng.....

- Anh.....!

- Em bảo gì anh cơ ?

- Em lạnh

- Thế mặc áo của anh vậy nhé vẫn là câu nói quen thuộc của tôi

- Không, anh cho em nhờ túi áo nhé

Nói rồi, không đợi tôi trả lời em liền dứt 2 bàn tay vào 2 bên túi áo khoác của tôi, một cảm giác kì lạ chợt ùa đến với tôi. Chưa bao giờ tôi có cái cảm giác đấy, lạ lùng , khó hiểu , trộn lẫn ngọt ngào ấm áp.

- Em đỡ lạnh chưa ?... tôi hỏi

- Em đỡ hơn rồi, mà anh có lạnh không ?

- Anh bình thường, chỉ lạnh bàn tay thôi, đây này..

Tôi nói rồi dứt bàn tay phải của mình vào túi áo khoác, chỉ để cho em thấy bàn tay tôi đang rét cóng, nhưng khi cái bàn tay nhỏ bé đó chạm vào tay tôi thì bất giác tôi nắm nhẹ lấy bàn tay em, nhẹ nhàng xiết nhẹ. Em không nói gì, cũng nắm nhẹ những ngón tay ấm áp vào bàn tay vốn đang giá lạnh của tôi ,rồi nhẹ nhàng áp má dựa nhẹ vào lưng tôi. Lần thứ 2 cái cảm giác được nắm tay một người con gái vẫn hoàn toàn lạ lẫm đối với tôi, vẫn là cái cảm giác êm ái , nhẹ nhàng đến khó tả.

- Anh này Em nói nhẹ

- Sao cơ ?

- Anh có quý em không ?

- Có chứ sao không Tôi đáp lại

- Sao lại quý em ạ....em nói rồi nắm lấy bàn tay tôi

- Chả vì sao cả , đơn giản vì em có những cái để anh quý thôi.

Có lẽ từ trước tới giờ lúc này là lúc tôi cảm nhận rõ ràng nhất cái ấm áp, vui vẻ, có một chút gì đấy gọi là tình cảm ở đây từ một người con gái mang lại (ngoài mẹ tôi). Và đây cũng lần đầu tiên mà tôi cảm thấy mình đã không nhớ tới em MA. Và từ đây tôi đã biết tôi đã chót dành một phần tình cảm của mình cho em Lan mất rồi, cho đến khi đưa em về đến trước cửa nhà tôi vẫn muốn bàn tay đó mãi mãi nằm gọn trong lòng bàn tay mình, mong sao cái cảm giác đó đừng rời xa tôi một lần nữa.

- Em về nhé ...

Em nói rồi mỉm cười với tôi, nụ cười dịu dàng và đầm thắm, nụ cười làm bớt đi cái giá lạnh những ngày đông, ngó nhìn sang 2 phía của đường ,đợi lúc vắng người,em kiễng chân thơm nhẹ vào bên má của tôi

22. Chương 22: Người Yêu

Khi đó tôi thấy vô cùng ngạc nhiên, một chút thích thú, một chút ngại ngùng, đứng chôn chân một chỗ có đến vài phút tôi mới bừng tỉnh trở về thực tại. Dù chỉ là thoáng qua thôi, rất nhanh mà đậm đà ,sâu lắng, đôi môi mềm mại của em làm cho con người tôi chết lặng, đưa nhẹ những ngón tay miên man lên má , nơi mà bờ môi em chạm vào, tôi vẫn thật sự không hiểu chuyện gì vừa xảy ra với mình. Đến khi ngoảnh sang bên thì em đã vào nhà từ lúc nào rồi,thả những bước chân nhẹ nhàng và khoan khoái, tôi chậm chậm đạp xe về nhà, lòng tự hỏi hôm nay liệu có nhầm lẫn gì xảy ra không ? . Ăn cơm tối xong, tắm rửa sạch sẽ, chui vào trong chăn ấm nằm , tôi liền nhắn tin cho em Lan :

- Em ăn cơm chưa ?
- Hi, em ăn rồi ,em mới rửa bát xong, còn anh thì sao ? 20' sau em rep lại
- Anh thì chắc là ăn cơm rồi
- O ,ăn rồi hay chưa ăn lại còn chắc là nữa, chỉ trêu em là giỏi
- Hehe , không trêu em thì còn biết trêu ai nữa tôi cười thầm rồi nhắn lại
- Không nói chuyện với anh nữa này >:P , mà hôm nay em vui lắm , cảm ơn anh nhiều nhé
- Sao lại cảm ơn anh ?.... tôi hỏi em
- Thì cảm ơn vì những gì mà anh làm cho em
- Có gì đâu, mà em chả thơm trộm anh một phát trả công còn gì nữa, hehe
- Hic.... Em nhắn lại 1 tin cụt ngủn
- Sao lại hic chứ ?

30' sau em mới trả lời lại tôi, một tin nhắn làm tôi thấy khó hiểu.

- Anh là đồ ngốc....anh lại bắt nạt em.
- Anh ngốc gì chứ , anh làm gì sai à ? Mà anh có bắt nạt gì em đâu
- Em bận rồi, khi khác nói chuyện nhé >:P
- Uh

Bọn con gái thật là rắc rối và khó hiểu,thôi kệ em nó vậy, sáng nắng chiều mưa,đang nói chuyện lại bảo bận,hay là đang giận tôi chuyện gì, mình thấy không làm gì sai là được rồi mà thật sự tôi cũng không hiểu tại sao chuyện lại xảy ra như vậy. Nhún vai một cái tôi liền quăng chiếc điện thoại vào đồng chăn.

Thật sự mà nói tôi không muốn em Lan giận tôi chút nào, nằm vắt tay lên trán suy nghĩ một hồi,tôi cũng không hiểu nổi sao em lại đột nhiên thay đổi thái độ với mình như vậy, lục lại đồng tin nhắn vừa nãy, tôi đọc kĩ từng tí một, có đến 2,3 lần nhưng cũng không thấy có gì bất ổn. Vậy thì vì cái gì nhỉ ?.... tôi liền gọi điện cho Trọng Quang, sau một hồi tường thuật cho nó chuyện vừa rồi, nó liền chốt gọn một câu.

- Chuyện quá đơn giản ,chỉ có một khó khăn duy nhất là mày ngu vl
- WTF, ngu sh** gì Tôi đáp lại, có hơi chút bực tức
- Dis , mày giả vờ ngu hay ngu thật đấy ? Nó hỏi tôi
- Địch, biết thì cứ nói thẳng ra đi, người ta không biết thì mới gọi điện hỏi chứ,gia vờ éo gì đã mất tiền điện thoại lại còn ăn chửi.
- Ủ , mày đúng là cái loại khó đào tạo, nói thật nhé ,sau những gì mày làm với nó ngày hôm nay,nó cũng nghĩ là mày thích nó rồi và nó cũng đang thích mày, giờ chỉ còn đợi mày last hit thôi.
- Có chắc không đấy, thật thế à ? tôi không tin vào những gì mình vừa nghe thấy

- Ủ, điều mày làm gì , đêk hiểu bao giờ mày mới lớn được, thôi lo mà quất em nó đi,nhanh còn kịp, tao đi tắm đây.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy, nếu đúng như lời Trọng Quang nói thì em Lan đang thích tôi ư ?..... Không , không thể như thế được, tôi có tán tỉnh gì em đâu, mà ở tôi thì làm gì có điểm gì để tự tin rằng em có thể thích tôi được chứ. Dù rằng cũng có lúc tôi nghĩ rằng mình đang có chút tình cảm với em, nhưng cái cảm giác ấy nhanh chóng tan biến và cũng không dai dẳng đeo bám tôi. Đến em MA tôi còn chưa tán được thì làm sao tôi dám mơ tới có ngày sẽ được em Lan thích chứ. Chắc chỉ là Trọng Quang phỏng đoán thôi..... thế nhưng tại sao em lại cho tôi nắm tay, và còn thơm vào má tôi nữa, rồi lại còn khó chịu với tôi một cách vô lí nữa chứ. Nếu sự thật là vậy đi chẳng nữa, thì liệu tôi sẽ làm gì được cho em đây,tôi thật sự không biết tình cảm mình đang dành cho em ở mức độ nào, có thật sự là tôi thích em không, hay tôi chỉ xem em như một người bạn vô cùng thân thiết. Nếu em có tình cảm với tôi đi chẳng nữa thì giờ tôi cũng chưa sẵn sàng làm ný em, giá như đây là em MA thì chắc tôi đã nhảy lên vì vui sướng mất, nhưng sự thật phũ phàng là em MA đâu có để ý gì đến tôi,và em cũng đã có ný rồi, chính mắt tôi cũng đã chứng kiến và đã không ít ám ảnh,khổ đau khi nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Quá đau đầu với những suy nghĩ riêng, tôi tiến ra ban công ngắm nhìn đường phố và hít những hơi dài, cái khí trời lạnh chui vào sau trong hốc mũi giúp tôi tỉnh táo hơn. Tại sao những thứ mình muốn lại chưa bao giờ được như ý chứ ?.....Chợt trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ có thể nói là vô cùng ấu trĩ và ngu ngốc. Em Lan khá xinh xắn, ok điều này không chỉ tôi và những người gặp em cũng công nhận, em cũng lại khá tốt với mình. Nếu thật sự em ấy đã thích mình thì tội gì mà mình không thích lại chứ,tội gì , chẳng nào mình cũng mất gì đâu, mình cũng có chút tình cảm với em cơ mà, mặc dù nó lập lờ không rõ lắm. Quan trọng hơn cả là em xinh hơn em MA, nếu làm ný em thì ít nhất cũng lấy lại một chút thể diện cho vụ tán em MA không thành công, nói thẳng ra là có ný xinh thì cũng Ha-oai chứ.

Khi suy nghĩ đã thông suốt thì tôi cũng thấy lòng nhẹ nhàng hơn, thôi thì cứ để thời gian trả lời tất cả , cũng không phải nóng vội làm gì, có gì ngày mai sẽ giải quyết những vấn đề này. Trước khi đi ngủ vẫn như thói quen gần đây, tôi nhắn một tin chúc em Lan ngủ ngon, 15' sau không thấy em rep lại, chắc là ngủ rồi hay vẫn giận tôi, nếu em thật sự giận tôi thì tôi càng thấy lời nói của Trọng Quang có nhiều khả năng là chính xác. Tự mỉm cười nhủ bụng “ ĐÚng là cái đồ trẻ con, anh không chấp “ rồi tôi cũng kéo mình vào giấc ngủ....

20/12, cả ngày chủ nhật ngủ thôi cũng hết nửa ngày, khi tôi tỉnh giấc thì đã là 10h rồi. Buổi chiều đi học thêm, rồi đá bóng, loanh quanh cũng hết ngày. 10h30 tối, tôi nhắn một tin cho em :

- Em rảnh không ,nghe máy anh bảo cái này

- Vâng, anh gọi cho em đi

Lấy hết can đảm , tôi hít một hơi thật dài, bấm số gọi em, tim trong lồng ngực đập thành thịch, chưa bao giờ tôi thấy căng thẳng như lúc này

- Alo, em đây, anh bảo gì em đấy ạ

- Lan này..... tôi nói rồi dừng lại

- Dạ

- Em làm ný anh nhé !

Thốt được ra 6 từ đó, tôi vội vàng cúp máy, nhắn vội một tin cho em : “ Em suy nghĩ rồi trả lời anh nhé , trong tối nay được không ? “

Thời gian chậm chậm trôi, chiếc kim giây của đồng hồ cứ đều đặn di chuyển, tôi dán mắt vào nhìn và lẩm nhẩm tính giờ..1'...2'...3'8' trôi qua. Có khi nào mình tởn bở không nhỉ, ý nghĩ đó thoáng vụt qua và làm tôi thấy sợ, tôi thật sự sợ, vì nếu như vậy thì tôi đã hiểu nhầm tình cảm của em, và có lẽ nếu nhầm lẫn tai hại như vậy thì chắc em sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa. thêm 3' nữa thì có một tin nhắn gửi tới, cầm chiếc điện thoại trong tay mà tôi không biết mình có nên đọc luôn tin này hay không, sự căng thẳng lên đến tột độ, mồ hôi nhỏ giọt bên thái dương, ngón tay cái run run, tôi khê bấm lên đọc tin nhắn chỉ vờn vẹn một chữ:

- Vâng
- Em chắc chứ ?.... tôi nhấn lại để biết rằng mình không nhầm
- Tình cảm của em đâu phải để đùa Giọng em đã có chút hờn dỗi
- Hi, thì anh hỏi em lại vậy để biết chắc là anh không nằm mơ thôi @@
- Hihi, thế ạ
- Lời nói của anh đâu phải để đùa Tôi trêu lại em
- Lúc nào cũng bắt nạt người ta được , hic, nhận làm người yêu anh chắc anh bắt nạt em suốt ngày mất, huhu.
- Anh trêu một tí thôi mà, mà anh hỏi nhé, sau em lại thích anh được thế, anh thấy anh chả có gì để em thích cả
- Sao anh lại hỏi em vậy
- Vì anh muốn biết thôi
- Vì tất cả những gì anh làm cho em, chưa có ai làm được cho em như anh cho tới bây giờ.
- Uh, mà em đi ngủ sớm đi không lại mỗi đấy
- Hi, vâng , nhưng em thích nói chuyện với anh nữa cơ em nũng nịu
- Nào , ngoan đi ngủ đi, mai lại nói chuyện
- Anh nhớ đấy , hi, em ngủ khò trước đây >:P
- Uh , em ngủ ngon, thơm ột cái @@

Nhấn tin chúc em ngủ ngon xong , tôi chạy đi đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị đi ngủ , kể ra có ny cũng sướng đấy chứ, tôi lại tự cười với chính mình , đây lần đầu tiên được nhận những tin nhắn ngọt ngào như vậy.

Những ngày tiếp theo , tôi vẫn đóng vai trò rất tốt khi làm một cái gọi là “ ny “ của em, dù rằng tôi cũng chưa rõ cái tình cảm của mình với em như thế nào. Nhưng thôi kệ, đằng nào tôi cũng đâu có gì sai, tôi mang lại niềm vui cho em,và chính tôi cũng cảm thấy vui khi giờ đây mình được một người con gái quan tâm đặc biệt. Mỗi sáng dậy có một tin nhắn chào buổi sáng, điều mà trước giờ chưa bao giờ có được, chỉ một tin nhắn thôi, nhưng mà nó làm cho tôi cảm thấy hưng phấn và yêu đời hơn, cảm giác một ngày mới bắt đầu thật là tốt đẹp. Rồi thì những tin nhắn vu vơ nói chuyện với nhau trong ngày , dù vẫn chỉ như mọi khi, 2 đứa hỏi nhau ăn cơm chưa , đi học về chưa ,nhưng ẩn chứa bên trong đó là sự quan tâm , lo lắng của em và tôi có thể cảm nhận được điều đó. Cũng có lúc tôi tự nhủ có phải là mình đang để tình cảm to lớn của em đặt nhầm chỗ không,một người như em xứng đáng được nhận lại những ngọt ngào hạnh phúc lớn từ người em yêu mang lại, chứ không phải hời hợt, có chút giả tạo như tôi.

22/12 ngày thành lập quân đội nhân dân Việt Nam, tuy vậy nó chả có gì đặc biệt đối với tôi, nhưng vô tình cho đến tận bây giờ , nó lại trở thành một ngày đáng nhớ. Đang giờ học thêm nhà thầy chủ nhiệm, khi mà tôi đang loay hoay với những bài toán thầy cho, Trọng Quang khêu nhẹ :

- Ê mày
- Sao.... Mất tôi vẫn nhìn vào tờ nháp
- Sinh nhật em Lan 23/12 đấy....
- Sao cơ ?.... tôi tròn mắt nhìn nó
- Thì tao bảo sinh nhật em Lan của mày ấy
- Thật không đấy ?.... tôi hỏi lại
- Điều mày làm C*** gì

- Sao chú biết ?

- Tao đã bảo là tao sẽ là cầu nối cho 2 đứa mày mà , mấy lần tao cũng nhắn tin với nó chém gió các kiểu về mày luôn

Bỏ xừ , nó không tự nhiên nhắc đến chuyện này thì tôi cũng quên chuyện này, chắc từ xưa đến nay không có thằng con trai nào lại không biết sinh nhật ny mình =.=. Và dù ngu đến mấy thì tôi cũng lơ mơ nhận ra được, trong việc phát sinh tình cảm giữa tôi và em Lan cũng có chút xác tác từ phái Trọng Quang, dù không biết là nó đã đều , chém gió hay bơm thêm gì vào.

- Ủ, thế mai kiếm gì tặng em nó vậy, chú mà không nói thì anh cũng không biết đâu.

- À, còn cái này nữa.... nó quay sang tôi nói

- Thông tin gì nữa à ?

- Không... lát nữa mày sẽ được nhận quà

- Tự nhiên sao lại nhận quà , mà ai tặng chứ ?

- Cứ biết thế đã, mà lúc nhận quà mày cứ “ uh “ tắt cho tao, đừng có tỏ vẻ ngạc nhiên hay gì, hehe.... Nó nói rồi kèm theo nụ cười khó hiểu.

Thôi thì kệ nó, tôi biết giờ có năn nỉ nó cũng chẳng thém nói , chỉ tổ mỗi mồm mà nó lại có kiểu thái độ như mình ngu lắm ấy, rồi lại làm cái bộ cái mặt nguy hiểm. nghĩ vậy nên tôi cũng chẳng thém quan tâm tới cuộc nói chuyện vừa rồi, cứ coi như là câu chuyện vui với Trọng Quang .7h30 tôi đã có mặt ở trước cửa lớp học thêm của em Lan, ngồi trên yên xe đợi 5' thì đã thấy em xuất hiện trước mặt tôi, nhìn thấy em không hiểu sao tôi thấy ấm áp vô cùng, tôi mỉm cười đáp lại nụ cười rạng rỡ trên môi em, nhìn em hôm nay đáng yêu vô cùng , chiếc áo khoác màu vàng kèm theo mũ phía sau trông thật nữ tính, mái tóc xõa ra như mọi khi nhưng tô điểm thêm cho nó là một chiếc xuyến nhỏ màu hồng, dù cho bây giờ tình cảm của tôi dành cho em cũng chưa biết nó ở mức nào nhưng tôi cũng cảm thấy tự hào khi mình có ny như vậy. Tôi tự hỏi chính mình : Tại sao một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu, biết quan tâm chăm sóc, lo lắng cho tôi, mà tôi vẫn còn mơ tưởng và mong mỗi điều gì đó hơn nữa, tôi..... thật sự vẫn còn chưa quên được em MA.

Em đặt nhẹ 2 tay lên eo tôi, chiếc xe đạp lại lăn nhẹ qua những con phố những con phố quen thuộc nhưng bây giờ vẫn 2 con người ấy tình cảm của họ đã có thêm một bước tiến mới so với một tuần trước đây. Không còn cái ngại ngùng nữa mà giờ mọi thứ giấu kín trong lòng đã được bộc lộ. Đi qua đoạn đường vắng người , em nhẹ nhàng người choàng tay ôm eo rồi tự đầu vào lưng tôi.

- Anh ơi ?.... em hỏi nhỏ

- Gì thế em..... tôi nói rồi bỏ một tay ra nắm lấy tay em

- Em hỏi ngốc nhé ?

- Thì bình thường em vẫn ngốc mà ,hehe Tôi lại trêu em

- Chỉ trêu em là giỏi....em nói rồi cầu nhẹ vào lòng bàn tay tôi

- Hi, a có yêu thì anh mới trêu chứ

- À , thế hóa ra ngày xưa là đã yêu thầm em rồi hả ,hihi...

- Cứ cho là thế đi ,mà em định hỏi gì anh nào ?

- Anh.....bao giờ thì anh chán em ?... em ngập ngừng hỏi tôi

- Anh sẽ chán em nếu em cứ tiếp tục hỏi thế

Nói rồi tôi khẽ đưa tay ra đằng sau sờ nhẹ lên má rồi véo mũi yêu em 1 cái

- Anh....anh không được bỏ em nhé, không em khóc đấy.

- Uh, anh chỉ sợ em bỏ anh trước thôi

- Không, không có chuyện đấy đâu, chỉ có anh bỏ em trước thôi.....

2 đứa nói chuyện với nhau một hồi thì đã đến gần nhà ,em bảo tôi dừng xe lại dưới một gốc cây trứng cá, nhẹ nhàng em lôi trong cặp ra một hộp quà và đưa nó cho tôi và nói:

- Chúc mừng sinh nhật anh nhé , chúc anh thêm tuổi mới mạnh khỏe, giỏi giang, vui vẻ và yêu em nhiều hơn .

Em nói rồi kiễng chân lên thơm nhẹ vào má tôi. Từ nãy đến giờ tôi vẫn vô cùng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra

23. Chương 23: Nụ Hôn Đầu

Mất 10s tôi mới hết ngỡ vì chuyện này và cũng kịp hiểu ra chắc đây là tác phẩm của Trọng Quang, sinh nhật tôi qua từ tháng 7 vậy mà nó dám bịp lên tháng 12 , đã vậy lại còn ngay trước sinh nhật em Lan một ngày nữa chứ, giờ lâm vào tình huống dở khóc dở cười, nói thật ra thì em lại nghĩ là bọn tôi đang trêu đùa và em sẽ rất ngại khi không biết sinh nhật thật của tôi, cũng phải thôi, từ khi quen nhau đến giờ 2 đứa cũng ít khi có thời gian nói chuyện,những câu chuyện giữa chúng tôi cũng không mấy đề cập tới đến lí lịch cá nhân, và 2 đứa trở thành ny của nhau cũng mới được 3 ngày. Còn nếu không nói thẳng ra với em thì tôi lại thấy mình thêm một chút tội lỗi, tôi không nỡ nói dối em thêm một lần nữa. Thôi thì cứ coi như hôm nay là sinh nhật của tôi vậy, tôi không nỡ cướp đi nụ cười trên môi em, tôi không muốn làm em thất vọng, thà rằng tôi là kẻ nói dối cũng chẳng sao, rồi đến một hôm nào đó tôi sẽ nói rõ với em về chuyện này, ít nhất thì hôm nay cứ để em tận hưởng trọn vẹn niềm vui từ những điều mà em làm cho ngày “ sinh nhật “ của tôi.

Nghĩ vậy tôi không thấy ngại ngùng nữa , tiến tới nhẹ ôm em vào lòng, tựa cằm lên tóc em, tôi nhẹ nhàng nói

- Cảm ơn em nhé

Em không nói gì chỉ tự đầu vào ngực tôi, tôi có cái cảm giác dù rằng mình chỉ là một thằng học sinh lớp 12 thôi, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại như thế này tôi tự cảm thấy mình lớn hơn rất nhiều ,tôi thấy trách nhiệm của mình phải là một người biết che chở và là chỗ dựa cho em – cô gái bé nhỏ và là người yêu tôi rất nhiều.

Ăn cơm tôi xong ,tôi vội lên phòng mở hộp quà , một chiếc khăn quàng cổ màu đen trắng, có in hình quả bóng và một tấm thiệp, đặt chiếc khăn sang một bên tôi mở nhẹ tấm thiệp ra đọc lời chúc :

Happy Birthday anh yêu của em, chúc anh thêm một tuổi mới sẽ có nhiều may mắn và thành công, a cố gắng lên nhé, nhất là kì thi ĐH ,anh của em giỏi nhất mà, hihi. Em hy vọng anh sẽ thích món quà của em, nó sẽ có ích với anh trong những ngày đông giá lạnh, vì thời gian gấp rút nên em không thể tự đan cho anh được, khi khác em bù nhé ,hihi..... Trời lạnh đấy anh nhớ giữ sức khỏe không thì không chăm sóc được em đâu.

Em hạnh phúc khi có anh ở bên

Bùi Thị Ngọc Lan

Tôi mỉm cười đọc lại tấm thiệp lần nữa rồi cất nó vào ngăn bàn , lòng cảm thấy bồi hồi khó tả. Có thể nói rằng từ bé đến giờ tôi mới cảm nhận được cái ngọt ngào ,ấm áp từ một người con gái mà không phải là người thân trong gia đình và nhất là người con gái đó lại nhỏ hơn tôi 2 tuổi. Tôi tự nhủ, đây gọi là tình yêu ư ?.Từ trước đến giờ tôi chỉ biết yêu đơn phương một cách mù quáng mà không thèm để ý đến mọi thứ xung quanh, tôi cũng chỉ có những suy nghĩ nông cạn và có phần nông nổi, chứ đâu biết được bản chất của tình yêu là gì. Cả buổi tối tôi ngồi học mà đầu óc mơ màng về những điều đã xảy ra trong 3 ngày vừa qua :

- Em, học bài xong chưa – 10h30 tôi nhắn tin cho em
- Hi, em sắp xong rồi, mà anh mở quà của em chưa nào
- Anh mở rồi, đẹp lắm, em đi chọn bao giờ thế ?
- Em mua từ hôm qua rồi, hôm nào anh nhớ đeo cho em ngắm nhé ^^

- Uh, tất nhiên rồi, cho em là người ngắc đầu tiên luôn, mà mai sinh nhật em rồi , em thích anh tặng gì nào ?

- Hi, sao biết sinh nhật em thế , em nhớ là em đã nói với anh đâu. Em chỉ cần anh đi dạo cùng em một lúc là em thấy vui rồi.

Tôi thở dài khi nhận được tin nhắn này của em, đã biết rằng cả ngày em chỉ lủi thủi trong nhà một mình, cô đơn, trống trải vây quanh em,có thể nói như vậy cho đến khi em gặp tôi, vì vậy đối với em ,tôi lại càng là một thứ gì đó to lớn và vô cùng quan trọng.

- Mai em có đi học thêm gì lúc 5h không ?.... tôi rep lại tin nhắn của em

- Em không ạ, sao thế anh ?

- Không có gì ,thế mai học thêm ở trường xong đi với anh một lúc nhé.

- Vâng ,hihi

- Cũng muộn rồi , em còn học nốt không , không thì ngủ sớm đi, không thì mai anh không cho đi cùng nữa đâu.

- Eo, đừng mà , em đi ngủ luôn đây, anh nhớ ngủ sớm đấy nhé , không thì lại mệt, em đi ngủ trước đây, thơm anh một cái.

- Uh, em ngủ ngon,g9

Tôi không hiểu sao những tin nhắn mình gửi cho em cứ cảm thấy gượng gạo, những cảm xúc trong đây thì không nhiều, có lẽ tôi chưa thật sự “ yêu “ em, thôi thì cứ để thời gian trả lời. Tít.....đồng hồ báo 12h, vậy là đã sang ngày mới,tôi liền nhắn một tin chúc mừng sinh nhật em, những ý tưởng làm cho em trong ngày sinh nhật tôi cũng đã nghĩ ra, tuy đơn giản nhưng có thể tạm chấp nhận được.....ZzzzzZzzzzZ vậy là tôi có thể yên tâm đi ngủ rồi.

4h40... 23/12, tôi đứng đợi em ở cổng trường,hôm nay không phải đi học thêm ca nữa , tôi xin phép mẹ cho đi chơi đến 6h, viện cớ ra nhà thằng bạn giúp nó mấy thứ. 2 chiếc xe đạp lăn nhẹ qua những con phố rồi dừng lại ở hàng bánh mỳ, tôi bảo em chờ 15’ rồi nhanh chân đạp xe đi thực hiện kế hoạch của mình. Một chiếc gối hình trái tim màu đỏ ở cửa hàng handmade là món quà chính mà tôi mua tặng em, thêm một hộp quà nhỏ gồm 1 chiếc xước và 2 cái kẹp tóc, một tấm thiệp được tôi gói cẩn thận và giấu kĩ trong cặp.....Đúng 15’ sau, 2 đứa ngồi đối diện nhau, trên tay mỗi đứa là chiếc bánh mỳ pa-tê trứng thơm phức hãy còn bốc khói, kể ra thì mùa đông này đối với tôi đúng là bớt lạnh hơn thật xét cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Ăn xong hết trước tôi ngồi chống tay lên cằm nhìn em ăn, bây giờ tôi mới có cơ hội được ngắm nhìn kĩ khuôn mặt của em một cách hợp pháp mà không phải ngại ngùng g. Đôi mắt tròn đen lầy, nước da trắng, đôi môi trái tim chúm chím, mái tóc xõa ra che một ít khuôn mặt em. Em xinh đáng yêu kiểu trẻ con chứ không sắc sảo, có thể nói là xinh hơn hết bọn con gái trong lớp tôi và bất kì ai cũng sẽ thấy là em hơn hẳn em MA nếu như đã gặp cả 2, vậy mà tôi.....

5h30, trời đã tối dần ,đèn đường đã bật sáng khắp mọi nơi, tôi và em ngồi cạnh trên những bậc đá ở quảng trường nhìn ngắm phố phường, em ngả đầu vào vai tôi, 2 tay ôm chiếc gối tôi tặng, tay phải tôi vòng ra phía sau lưng ôm nhẹ eo em, 2 đứa cứ ngồi im lặng và cảm nhận.

- À quên mất, còn món quà nữa cho em này tôi nói

- O, em vẫn được nhận nữa ạ ,hi

- Uh, tất nhiên rồi, mà em nhắm mắt vào..... Tôi nhẹ nhàng rút tay để lấy hộp quà

- Không được ti hí nha.... Tôi nói tiếp

Em nhắm mắt lại, tôi đặt hộp quà lên 2 tay để ngang mặt em, chả hiểu sao lúc đấy nghĩ gì, tôi liền kề sát mặt em và đặt một nụ hôn lên môi em, nụ hôn đầu tiên trong đời.

24. Chương 24: Giáng Sinh

Tôi hiểu rằng mình đã quá vội vã , nông nổi, dù sao em mới chỉ là một cô bé lớp 10,tôi lại là ný đầu tiên của em, vậy mà tôi lại có một hành động có thể nói sỗ sàng như vậy, hôn trộm em khi mà 2 đứa mới trở thành ný mới được 4 ngày. Đến khi tôi đã ý thức được mình thì mọi thứ đã xảy ra rồi, tôi nhìn em bên lên, ngại ngùng, một chút lo sợ là em sẽ giận tôi,và có thể tôi sẽ ăn một cái tát. Trái ngược với suy nghĩ của tôi,em mở mắt ra nhìn tôi và nhìn món quà , lặng yên trong vài giây em cúi đầu xuống bàn tay nhỏ nhắn đưa ra khẽ nắm lấy mấy ngón tay tôi.

- Anh.....thế đâu là quà của em — em nói khẽ, mặt vẫn cúi xuống

- Cả 2 đều là quà của em.... :shame :

Tôi đáp lại rồi ôm em gọn trong vòng tay,xiết nhẹ để tôi có thể ôm em chặt hơn.....

Một ngày được cho là thành công và ý nghĩa, thành công vì đã làm được hết những kế hoạch mà tôi đặt ra mà không có chút trục trặc nào. Còn về ý nghĩa thì cũng có thể coi từ đây thực sự thoát kiếp FA, và nhất là tuổi 17 này đã lần đầu biết đến thế nào là ný hôn, tuy chỉ có 2s thôi, dư vị không nhiều ,cái hồi hộp lẩn át đi cái cảm nhận của bản thân nhưng cũng đủ để ghi nhớ trong tâm trí tôi, một thứ gì đó mềm mại ,êm ái ngọt ngào. Hơn thế nữa thì tình cảm giữa tôi và em cũng đã tiến triển thêm một bậc, tôi đã cũng có những cảm giác cần em và coi em là một phần trong tôi, nhưng đâu đó cái tên MA vẫn lẩn quất và làm tôi phải suy nghĩ nhiều.

24/12 ...Trời lạnh..

12h trưa có mặt tại nhà ,hôm nay bố mẹ và đưa em về quê ngoại có việc trong họ sáng mai mới lên nên tôi lủi thủi ở nhà ăn cơm một mình. Tối nay cũng là lễ giáng sinh nhưng tôi cũng chẳng mấy quan tâm đến chuyện đó, từ bé đến giờ ấn tượng những ngày lễ giáng sinh trong tôi chỉ là người và người. Họ tụ tập đông nghet ở nhà thờ trung tâm thành phố, một phần trong số họ là theo đạo Thiên Chúa, họ đến và cầu nguyện vào ngày Chúa ra đời, và một phần là những người khác họ viện cái cơ ngày lễ để tụ tập bạn bè ,gia đình để đi chơi :sogood :. Hồi bé,tôi hay được bố dẫn đi dạo một vòng trong ngày này, đèn hoa sáng rực,không khí nhộn nhịp ở khắp nơi ..Tôi vẫn nhớ như in mùi vị của những khúc ngô nướng nóng hổi ăn trong cái không khí lạnh của nôel ntn

Năm nay đối với tôi là một ngoại lệ, tôi đã có một người con gái bên cạnh, cũng chẳng mấy khi 2 đứa có dịp đi chơi cùng nhau. Lúc còn F.A nhìn người ta đi chơi có đôi có cặp cũng thấy tủi thân và ghen tị lắm chứ. Ăn cơm trưa xong ,tôi liền nhắn tin cho em

- Tối nay em có đi ra ngoài phố được không ?

- Chắc là mẹ không cho em đi rồi, hic:(..... em rep lại

Kể ra thì cũng đúng, em là con 1,quản lí chặt là phải thôi... mà hôm nay lại còn không phải là cuối tuần.

- Uh, chán nhỉ , anh định rủ em đi Noel mà em lại không được đi.

- Hi, thế ạ, thế hôm nào mà em đi được thì em rủ anh nhé

- Uh, mà tối nay anh qua lớp học thêm đón em nhé

- Vâng, hôm nay em được đưa về ạ ?

- Uh, mà anh ngủ trưa tí đây, em cũng ngủ một tẹo đi.

Nhắn tin xong tôi nằm phịch ra giường , chiều lại phải đi học tới tận 7h30 rồi tối lại ăn cơm một mình, nghĩ đã thấy nản.....

Những cơn gió mùa Đông Bắc vẫn cứ đều đặn thổi qua, tuy không mạnh nhưng mang theo cái hơi lạnh buốt và khô, lúc này 2 tay tôi đang cảm nhận rõ rệt điều đó. Sau lưng tôi em Lan có vẻ thoải mái hơn vì có người tôi chắn gió và em có đem theo găng tay;tôi không vội về ngay mà đưa em dạo qua khu vực nhà thờ. Những con phố xung quanh đây chật kín người, vỉa hè biến thành các bãi gửi xe, người ta gửi xe đi bộ tràn xuống lòng đường, cũng may tôi đi xe đạp nên việc luồn lách cũng không đến nỗi khó.

- Chán quá anh nhỉ Em nói rồi thử dài

- Sao em chán nào, chán anh à ?

- Không ạ, chán là không được cùng anh đi chơi tối nay cơ.

- Xời, thế cũng phải chán, em đi cùng anh như thế này là tốt rồi, mà hôm nay nếu bố mẹ anh ở nhà ,chắc gì anh đã được đi chứ....tôi nói rồi vỗ vỗ nhẹ vào cánh tay em.

Dừng xe trước cửa hàng bán bóng bay tôi chọn một quả bóng màu trong suốt, bên trong có thêm một quả bóng nhỏ rồi buộc nó vào bàn tay em cho khỏi bay.

- Đây, cầm lấy đi em bé.... Tôi nói rồi véo nhẹ vào má em

- Lại trêu em rồi,anh lớn hơn em 2 tuổi chứ mấy

Em nói rồi khẽ nhăn mặt, nhìn khuôn mặt đáng yêu đó tôi chỉ muốn thơm em một cái nhưng đành kiềm lòng lại vì chỗ này khá đông người.

- 2 tuổi là cả một thế hệ đấy tôi tiếp tục trêu em

Và lúc tôi đang thanh toán tiền cho người bán bóng thì một điều bất ngờ xảy ra, một chiếc xe đạp khác cũng dừng lại gần xe tôi, và người trên xe không phải ai khác , chính là thằng nuy hiện giờ của em MA , cái đầu đinh + mắt híp đó làm sao tôi quên được. Nó đang đeo 1 em, tay ôm khá chặt, ở góc này tôi không nhìn rõ được mặt nhưng tôi thầm nghĩ quả này em đụng độ M.A thật rồi!!

Cái xe lướt qua, thằng kia ném cho tôi 1 cái nhìn hằn học, cũng với nụ cười khá đắc chí.Tôi vẫn đứng nhìn bọn nó,bất giác nhớ mình đang đeo Lan, tôi trả lại thằng kia 1 nụ cười mỉa mai...

Hóa ra cái em nó đeo ko phải MA !!! :opt: 1 em nào lạ hoắc, nhưng so với Lan thì không có cửa,, hóa ra cậu này cũng họ Sở rồi ; M.A ạ, anh tôn trọng quyết định của em mà, chúc mừng em em nhé

Lúc về, ngồi ăn cơm một mình,suy nghĩ lại hoàn cảnh vừa rồi tôi vẫn cảm thấy sượng âm ỉ. Chợt trong đầu tôi lóe lên một ý tưởng , tôi liền gọi điện cho em....

- Alo, lát em qua nhà anh 15-20' được không

- Vâng, được ạ, thế bao giờ em sang ạ

- 30' nữa nhé, nhà anh không có ai đâu, cứ bấm chuông ấy.

Cúp máy xong ,tôi liền bắt tay vào thực hiện ý tưởng của mình, rất may cửa hàng sơn vẫn còn mở cửa, mua một hộp sơn xịt màu xanh lá cây tôi bắt đầu đi về , vừa đi vừa nghĩ xem mình sẽ bắt tay vào làm như thế nào.....Đứng nhìn thành quả của mình, tuy đơn giản nhưng có lẽ đây là thứ handmade đầu tiên tôi làm tặng cho người khác. Nếu không có tiếng chuông thành linh vang lên thì tôi cứ đứng đó mà chiêm ngưỡng và gặt gù đến hết tối mất .=.=

Khi em bước vào phong khách, tôi nhận ra em có một đặc điểm không giống với mọi ngày....

- Lần đầu tiên thấy em buộc tóc đấy nhé tôi nheo mắt trêu em

- Mùa hè em buộc suốt mà ,tại anh chưa nhìn thấy thôi,mà xấu hơn để xỏ tóc hả a ?

- Không, lạ nên anh bảo thôi, chứ thế này vẫn xinh @@

- Thật ạ, mà em chỉ được đi 15' thôi

- Uh , đấy anh quên mất , em đi lên sân thượng với anh.... Tôi vừa nói vừa vỗ vỗ đầu

Đi cùng em đến cầu thang tôi hơi cúi lưng xuống rồi ngoái lại nhìn em và nói

- Lên đây anh công

- Anh công được em không đấy ?

- Được chứ sao không.... Tôi đáp với giọng tự tin

Em đứng trên một bậc thang choàng 2 tay qua ôm cổ tôi. Dù em không nặng lắm nhưng việc công em đi lên tầng 3 cũng là cả một vấn đề, vậy mà lúc này tôi chỉ thấy dịu dàng, êm ái vô cùng, từng hơi thở của em phả vào gáy và vào tai tôi là động lực giúp tôi quên đi mệt mỏi. Tôi ước sao quãng đường cứ dài mãi thôi, để tôi và em mãi như thế này.

Đứng trên sân thượng tối om, tôi bật một que diêm, châm vào 6 cây nến đã thấp sần dưới nền, khung cảnh dần dần hiện ra. Trên tường là một cây thông Noel được vẽ bằng sơn xịt, bên dưới là 6 ngọn nến cắm đều xung quanh, ôm em từ phía sau, ghé sát miệng gần tai em, tôi nói:

- Chúc em Giáng sinh an lành nhé.

Kèm theo đó là một nụ hôn nhẹ vào gáy em, tôi ôm em đứng lặng nhìn ngọn lửa bập bùng từ những cây nến mỗi khi có làn gió nhẹ thoảng qua, cả không gian chết lặng, chỉ có tiếng thở của 2 đứa hòa vào nhau.

25. Chương 25: Thử Thách Mới

- Giá như em và anh cứ được mãi như thế này tựa nhẹ vào ngực tôi em nói

- Uh

- Anh hứa đi.... Em rồi quay người lại nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đưa một ngón tay em lên, tôi nhẹ nhàng nói :

- Thế em muốn anh hứa gì nào ?

- Anh hứa sẽ không bao giờ rời xa em nhé !

- Thì lát nữa em về nhà thì anh chả xa em là gì..... tôi trêu em

- Nào, em không đùa mà.....

- Uh, anh hứa.... mà anh đưa em về nhé, không mẹ em lại mắng đấy

Còn lại một mình trong phòng, tôi lại kéo mình vào những dòng suy nghĩ, sự thật thì trong cả buổi tối hôm nay, tôi vui vì cái gì.... Vì tôi làm cho ny mình cảm thấy hạnh phúc hay là vì tôi thấy vui sướng khi em MA đã đưa ra quyết định sai lầm. Có lẽ cái suy nghĩ thứ 2 có phần nổi hơn, tôi biết rằng tất cả những hành động mình đã làm cho em Lan trong những ngày làm ny em hầu hết là do bộc phát, chứ không xuất phát từ chính tình cảm đích thực của tôi, và tôi chấp nhận làm ny cho đến bây giờ cũng chỉ vì muốn khẳng định mình, để một khi nào đó tôi và em Lan đi qua trước mặt em MA tôi có thể tự tin quay mặt sang nhìn em mà cười với ngụ ý “ không có em thì anh vẫn có người con gái khác, thậm chí là hơn em “. Nói trắng ra nếu em Lan không có nhan sắc hơn em MA, thì để gì tôi chấp nhận làm ny em, tôi làm mọi thứ theo cảm tính và cũng chỉ vì mục đích cá nhân, đâu cần biết người khác như thế nào và những người có liên quan sẽ ra sao.

Khi nghĩ lại toàn bộ những gì đã và đang làm, tôi chợt cảm thấy rung mình, từ bao giờ mà tôi trở nên xấu xa như vậy, có nhất thiết phải vì chuyện thất bại trong việc cứu con gái mà tự biến mình thành con người như vậy không. Những cái tôi đang làm có thực sự giúp tôi vui vẻ ? Tính ích kỷ và nhỏ nhen đang xâm chiếm con người tôi ư ? Có lẽ đây là điểm dừng rồi, quay lại bây giờ cũng chưa muộn, tôi cũng không muốn vì một việc như thế này mà tôi trở nên xấu xa trong mắt bạn bè và người thân, dù sao cũng chẳng hay ho gì, bây giờ tôi đã có em Lan rồi mà, sao không cố gắng giữ lấy em, mà chỉ coi em là công cụ phục vụ cho những ý tưởng có thể nói là trẻ trâu vô cùng. Dù biết là khó khăn nhưng hi vọng thời gian sẽ ủng hộ tôi, tôi sẽ cố gắng để những gì em Lan đã đang và sẽ làm cho tôi, sự tin tưởng của em trở nên phi phạm, vô ích.....

1 tháng sau, tôi cố gắng làm theo những gì mà mình cho là đúng, tôi quan tâm để ý đến em hơn, và qua đó tôi cũng cảm thấy tình cảm mà mình dành cho em cũng đang chuyển biến theo hướng tích cực, tôi đã bắt đầu yêu em lúc nào mà chính tôi cũng không hay.

Một buổi tối thứ 7, tôi bị kéo ra khỏi chiếc máy tính bởi một cuộc điện thoại, số lạ à, suy nghĩ mất mấy giây, cố nhớ xem 3 số cuối là của ai mà không nhận ra, chép miệng một cái tôi liền bắt máy.

- Alo
- Alo , T phải không cháu đầu bên kia là giọng một người phụ nữ, có lẽ còn trẻ
- Dạ phải rồi ạ, cho cháu hỏi là ai đấy ạ..... tôi bắt đầu có linh cảm không lành, không biết có phải phụ huynh của đồng chí nào ở lớp không, nếu phải chắc là hỏi chuyện học thêm thôi.
- Cô là N , mẹ của Lan, cháu có rảnh không, nói chuyện với cô một lát....
- Dạ , vâng, bây giờ cháu cũng đang rảnh.... tôi thăm nghĩ kiểu này chắc chết rồi
- Gia đình cháu khỏe chứ, mà học lớp 12 có mệt không cháu ?... cô hỏi tôi
- Dạ, bố mẹ cháu vẫn khỏe. À còn bọn cháu lên lớp 12 thì mới đầu cảm giác đi học nhiều hơn chút thôi, sau cũng quen ngay cô ạ
- Uh,thế cố gắng học tốt nhé. Vì công việc nên cô cũng hay đi làm về muộn, giờ mới rảnh chút thời gian gọi điện cho cháu.
- Vâng.... Tôi không biết nói gì hơn
- Cô cũng biết chuyện giữa Lan với cháu rồi.... cô bắt đầu đề cập
- Vâng....tôi tự nhủ kiểu này chắc bị cấm rồi, dù sao bọn tôi cũng chỉ là 2 đứa học sinh cấp 3, mà tâm lí phụ huynh thì thường không muốn cho con cái họ yêu đương quá sớm.
- Lan nó tâm sự với cô được một thời gian rồi, nó cũng quý cháu lắm, cô nhờ cháu một việc được không ?.... giọng cô bắt đầu chậm lại
- Vâng, cô cứ nói đi ạ
- Cô thấy Lan và cháu cũng quý nhau lắm, cô biết là nó cũng thiệt thòi vì cô chú bận quá, không có nhiều thời gian quan tâm đến đến em nó, nó lại chuyển về đây chưa lâu nên không có nhiều bạn bè lắm.....Ờngờng lại một chút lấy hơi cô nói tiếp
- Nhưng dạo gần đây cô thấy nó vui vẻ và hoạt bát hơn hẳn, cháu có thể giúp cô để ý đến nó 1 chút được không ?
- Dạ, được ạ
- Uh, 2 đứa nhớ đừng có sao nhãng học tập nữa đấy, nghe Lan kể về cháu thì cô cũng thấy yên tâm rồi. Thế cháu có việc gì thì làm đi nhé ,cô chỉ dặn một chút vậy thôi, chúc cháu học tốt nhé
- Vâng, cháu cảm ơn cô, cháu chào cô.....

Đến khi nghe xong cuộc điện thoại tay tôi vẫn cảm thấy hơi run run, dù sao thì cái tình huống xấu nhất cũng không xảy ra, không những không bị ngăn cấm mà tình cảm giữa tôi và em còn được mẹ em cho hợp pháp hóa @@ . Cũng từ đây tôi cảm thấy một trách nhiệm đè nặng lên vai mình, tôi phải làm sao cho xứng đáng với sự tin tưởng nơi em và cô N (mẹ của em). Nhưng vẫn còn một câu hỏi trong đầu khiến tôi băn khoăn là không hiểu sao em lại kể với mẹ về những chuyện giữa em và tôi..

26. Chương 26:

Chuyện này cũng không thể nói qua điện thoại được, dù lúc này rất rất muốn nhắn tin hay gọi điện cho em, thôi thì đành đợi hôm nào gặp em rồi hỏi rõ vậy.

Vẫn vậy, chiều t5 hàng tuần không phải đi học thêm ở trường, nếu không ngủ cả buổi chiều ở nhà hay đi đá bóng với bọn ở lớp là tôi lại sang nhà em ,ở đây 2 đứa có không gian riêng để cùng nhau làm những gì mình thích, khi thì ngồi nói chuyện cùng nhau về bạn bè , người thân và những chuyện ở trường lớp, khi thì cùng nhau nấu món gì đó rồi cả 2 đứa vừa ăn vừa đùa nghịch, cũng có lúc tôi ngồi thật lâu ôm em trong vòng tay mà không nói câu gì. Chiều hôm nay cũng không là ngoại lệ, 2 đứa ngồi chơi cá ngựa, ai thua thì phải uống 2 cốc nước đầy..... bình thường tôi vốn không thích cái trò này cho lắm, vừa trẻ con, lại còn lâu la nữa, nhưng do em đề nghị và tôi cũng không muốn làm em mất hứng nên cũng cố gắng chịu đựng lòng

kiên nhẫn của mình được 2 trận. Uống xong cốc nước đầy tôi bắt đầu đề cập với em chuyện mà trong lòng tôi vẫn băn khoăn từ tuần trước.

- Lan tôi có thói quen gọi em rất ngắn gọn

- Dạ

- Hôm nọ mẹ em có nói chuyện với anh

- Vâng..... em tròn mắt nhìn tôi, chắc vẫn chưa biết tôi định nói gì

- Mẹ em khuyên 2 đứa cố gắng giúp nhau học tập, và bảo anh thỉnh thoảng để ý cho em tôi vẫn vòng vo, chưa đi vào câu hỏi chính

- Vâng, mẹ cũng bảo em thế

- Nhưng có một cái anh không hiểu... tôi vừa nói vừa gõ tay xuống mặt bàn

- Anh cứ nói đi ạ

- Anh không hiểu là tại sao em lại kể với mẹ chuyện anh với em, em không sợ anh với em bị ngăn cấm à

- Hihi, vậy mà em cứ tưởng anh hỏi em chuyện gì cơ. Mẹ em không khó tính như vậy đâu, hôm nọ mẹ còn bảo anh lễ phép nữa đấy, mà anh tốt với em như thế chẳng lẽ mẹ em lại không cho em với anh chơi cùng nhau.

- Biết đâu được đấy, đây là kiểu suy nghĩ trẻ con của em (tôi thì cũng người lớn với ai đâu =.=), thế nhờ mẹ em cấm em không cho yêu anh nữa thì em tính sao nào ?

- Thì em vẫn yêu anh..... em nói rồi nhìn tôi cười

- Yêu như thế nào ?

- Thì em vẫn yêu anh bình thường, nhắn tin, gọi điện cho anh, quan tâm anh, lúc nào mà anh rảnh thì đi chơi cùng anh.

- Đây là em nói thế, mẹ em đã cấm anh với em thì không quản chặt em à ...

- Hi, càng cấm càng không được ,em càng muốn gặp anh nhiều hơn, em nhiều lúc cũng ngang lắm, cứ để tự nhiên được thì tốt hơn.

Nghe những lời nói đó của em, tôi lặng im không đáp lại, lòng lại nổi lên một dòng suy nghĩ, đã bao giờ tôi dám có những suy nghĩ hy sinh vì tình yêu này chưa, em càng yêu tôi bao nhiêu thì tôi lại càng thấy những gì mình làm cho em là chưa đủ. Thấy tôi ngồi yên không nói câu gì ,mắt nhìn vào khoảng không suy tư, em nhẹ tiến bên tôi, cầm tay tôi lắc lắc và nói :

- Hi, em trẻ con mà , đừng có giận em vì chuyện đấy nhé, giận em là em khóc luôn đấy. À em có quà cho anh này.

- Không, anh không giận em gì mà, thế quà của anh đâu nào ?

- Anh nhắm mắt lại đi nào

Tôi đành nhắm mắt lại, chả biết em đang muốn làm cái gì nữa. Em cầm tay tôi dẫn đường, tôi cũng mừng tượng được ra là mình đang đi đến đoạn cuối bếp nhà em.

- Đến nơi rồi, a vẫn phải nhắm mắt nhé, đợi em một tí

Đột nhiên tôi cảm nhận một đôi môi mềm mại chạm vào môi mình, vẫn nhắm chặt mắt, tôi đang cố gắng cảm nhận hết dư vị của nụ hôn này. Những cảm giác êm ái khó tả hiện lên mà tôi không biết mình đang cảm nhận nó bằng cái gì nữa, không còn cái cảm giác hồi hộp lẫn át thay vào đó là cái ngọt ngào ,một chút bối rối vì hơi bất ngờ. Và cho đến khi đôi môi của em đã rời khỏi môi tôi có đến 5s tôi vẫn nhắm mắt lại để cảm nhận nốt những giây vừa qua .Nụ hôn trên môi của sự yêu thương, nó như những dòng suối mát, như chiếc áo ấm giữa mùa đông giá rét, đem lại thứ đem lại sự sống cho tình yêu. Tại sao con người em ,vốn đã quá quen thuộc với anh, từ ánh mắt, bờ môi, vóc dáng nhỏ nhắn ,vậy mà tim anh vẫn đập mạnh khi đón

nhận đôi môi em, tâm hồn anh vẫn bay bổng với những ngọt ngào, và chính suy nghĩ của anh cũng chứa đầy hình bóng của người con gái, đã làm cho anh có cảm giác yêu.

- Đây là quà của anh à ? tôi mở mắt rồi cười với em
- Không ạ, quà của anh là cả 2 cơ
- Câu này nghe quen quen, định trêu anh à.....
- Không ạ, quà của anh này..... em vừa nói vừa chỉ tay vào góc tường

Một chậu cây nhỏ đặt sẵn ở đó, lá cây xanh mướt, với 2 nụ hoa chớm nở..... hoa Ngọc Lan, loài hoa với những cánh hoa trắng muốt, thuần khiết và mong manh, tỏa hương thơm ngát. Tôi nhìn cây hoa rồi lại quay sang nhìn em.....Ngọc Lan của tôi

27. Chương 27: Ngủ Trưa

Tôi cũng không hiểu sao mình lại có một suy nghĩ kì lạ và khác người đến vậy, từ hồi làm người yêu em cho đến bây giờ tôi tuyệt nhiên chưa giới thiệu em với bất kì một đứa bạn nào ở lớp, thậm chí những lần tôi đưa em đi hay đón em về cũng chỉ xảy ra ở những buổi học thêm, và lúc đấy chỉ có 2 đứa với nhau. Tôi không muốn bất kì một ai biết chuyện giữa tôi và em, bởi vì sao thì tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ có một quan niệm trong đầu là tình yêu có đẹp như thế nào thì cũng chỉ cần 2 người trong cuộc biết là được rồi, đâu cần phải khoe mẽ làm gì, tôi cũng không muốn nghe quá nhiều những bình luận từ bên ngoài, có người khen tất sẽ có người chê bai, nói xấu. Cũng đã có rất nhiều lần em thắc mắc về những chuyện này với tôi :

- Em thấy lạ là sao anh không cho em biết các bạn của anh
- Cái đấy có quan trọng với em không ?..... tôi hỏi lại
- Cũng không có gì ạ, chỉ là em sợ anh có điều gì giấu em thôi.
- Thế theo em thì anh giấu em cái gì nào..... tôi đáp, cũng có hơi chút bực mình
- Hi, không thấy cho em đi chơi cùng với bạn anh, có gì em còn hỏi và nhờ các anh chị ấy giúp. Nhờ đâu anh lại đang tán em nào nữa thì sao, hay là sợ chị MA biết Em nói rồi quay sang nhìn tôi cười.

Trong khoảng thời gian làm ny em ,tôi đã nói hết với em những chuyện mà trước đó xảy ra giữa tôi và em MA, tất nhiên là mấy chuyện tặng em bó hoa mà em MA ko nhận và lúc đầu tôi nhận làm người yêu em cũng chỉ là hành động nhất thời thì tôi vẫn giấu, tôi không muốn làm em tổn thương, đôi khi có những chuyện đâu phải cứ thật thà là tốt, chỉ tổ đem lại những nghi ngờ cho ngày tháng sau này.

- Theo em thì anh đang tán em nào, em thừa biết tính anh rồi còn gì. Còn bạn bè anh ấy, em đi cùng nói không hợp chuyện thì lại ngồi thui thủi một mình, lúc đấy thì anh nên làm như thế nào, nói chuyện với chúng nó để em ngồi một mình, hay là quay sang nói chuyện với em, kệ chúng nó. Tất nhiên là đi nhiều cùng nhau rồi sẽ quen,nhưng mà bây giờ cả lũ bạn đi cùng nhau, mình anh dẫn ny đi, còn chúng nó thì không, xem ra cũng không hợp lí lắm, mấy thằng bạn thân của anh thì không sao, nhưng anh không chắc là mấy đứa con gái sẽ không khó chịu.....Còn MA ấy, anh có gì phải sợ nào, anh sợ là sợ cho em thôi.
- Sao lại sợ cho em ạ ? em nhìn tôi, mặt lộ vẻ ngạc nhiên thấy rõ
- Dù gì MA cũng là người anh đã từng thích, đã từng đau khổ rất và suy nghĩ rất nhiều, anh không phủ nhận chuyện đấy. Em thì hơn MA thật, có thể nói tất cả mọi thứ, trừ chiều cao @@, anh có quyền tự hào về điều đấy chứ. Có lúc kèm em đi trên đường anh cũng chỉ muốn gặp em MA, để cho em ấy nhìn thấy ny của anh như thế nào, lúc đấy anh cũng có thể vênh mặt lên mà nói “ Đây là ny của anh “ . Nhưng mà làm như thế thì được cái gì đâu, đã không còn thích nhau nữa thì thôi, thế khác gì chơi xỏ, mà ví dụ lúc đấy em MA nói “ Ny của anh bây giờ có hơn em ntn thì ngày xưa anh cũng chỉ là một thằng thích em nhưng không được em đáp lại “, thì lúc đấy, có thiệt thòi cho em không ?..... tôi nói một tràng với em
- Anh này.....
- ????????.....

- Đã có lúc em nghĩ, anh xấu hổ vì có ny như em, nên mới không nói cho ai biết chuyện giữa em và anh.
- Sao anh lại xấu hổ, anh còn sợ em xấu hổ vì có ny xấu trai, bất tài như anh cơ. Anh có ny như em thế này là anh may mắn lắm rồi, anh còn mong gì hơn nữa, chỉ là anh nghĩ, tình yêu đâu cần phải phô trương, anh và em hiểu nhau như thế nào là được rồi,em đúng là cái đồ trẻ con.

Ngồi trong giờ Giáo dục công dân, tôi mơ màng nghĩ lại cuộc nói chuyện với em cách đây không lâu, tiết học này tôi vốn rất ghét, mạnh cô cô cứ giảng, mạnh trò ,trò cứ làm nên hầu như trong giờ chỉ có ngồi làm việc riêng và ngủ, xung quanh mấy thằng đứa bạn cũng không khá khẩm hơn, cả trai lẫn gái, thậm chí cả bí thư và lớp trưởng =.=, chỉ trừ mấy đứa bàn đầu.

Lại lời điện thoại ra lên mạng giết thời gian vậy, một tin nhắn chưa đọc, chắc tại tôi để trong điện thoại trong cặp nên không biết “ Mẹ hôm nay còn nấu mấy vụ án nữa, em ăn cơm nhà bà, con về rồi ăn luôn, không cần để lại thức ăn đâu “. Chiều đi đá bóng với mấy thằng bạn mà trưa ăn cơm một mình thì chết mất, lúc nào cũng chỉ có một món ăn được mẹ nấu trước từ sáng, tôi lại vốn lười, không muốn nấu thêm món nào, mà có nấu thì cũng chỉ là rau luộc, trứng luộc ...thiếu chất dinh dưỡng trầm trọng. À, sao tự nhiên mình lại quên mất cái này nhỉ, tôi liền nhắn tin cho em

- Hôm nay em học 4 tiết à ?
- Vâng, sao thế anh
- Hôm nay anh ăn cơm một mình, em nấu thêm ít thức ăn rồi lát qua ăn cơm cùng anh nhé .
- Vâng, hihi

Học xong 5 tiết học rã rời cả người, tôi đạp xe qua nhà em. Cho hết thức ăn vào cặp lồng ,tôi đưa em quay lại nhà mình. Bữa ăn nhờ vậy phong phú hơn, có thêm đậu rán, rau luộc và thịt rang, thêm với thịt gà rang mẹ để sẵn cho tôi, và quan trọng hơn là tôi được ngồi ăn cùng em.

- Lần đầu tiên anh được ăn món ăn em nấu đấy tôi nói
- Hi, thế em nấu có được không ạ... em nói rồi gấp một miếng thịt cho tôi
- Được, thế em không thấy từ nãy anh toàn ăn món em nấu à
- Thế anh phải ăn nhiều vào nhé, mà anh có thích em nấu cho anh ăn không ?
- Tất nhiên là có rồi, được ny mình nấu cho ăn thì tội gì mà không thích chứ.
- Hi, thế sau này ngày nào em cũng nấu cho anh ăn nhé
- Sau này là bao giờ thế Tôi nháy mắt trêu em
- O, thì lúc nào anh cần em, bao giờ cả 2 cùng lớn.... em đổ mắt nhìn tôi

Từ hôm nhận cây hoa ngọc lan của em tặng , tôi đặt nó ở một góc của vườn, dưới tán cây khế để tiện chăm sóc, cây cũng nhỏ và dễ sống nên tôi cũng không phải làm gì nhiều, chỉ chú ý tưới nước hàng ngày là được.

Trong lúc em rửa bát, tôi đứng từ phía sau nhìn em, vóc dáng nhỏ bé thân yêu đó,tôi mơ tới một ngày nào đó, em cũng đứng ở nhà tôi chăm sóc,và làm việc nhà với tôi như thế này, bất giác tôi lại tự mỉm cười một mình, đã lâu lắm rồi tôi chưa như vậy.

- Thế bây giờ anh đưa em về nhé..... tôi ôm em từ phía sau rồi nói
- Eo, đuổi em à
- Không, ai dám đuổi em chứ, chỉ là bây giờ anh buồn ngủ quá.... Tôi nói rồi ngáp dài một cái..... Hay là , em..... ở đây cũng được, trông nhà hộ anh nhé.
- Xì, còn lâu em mới trông nhà hộ anh Em nói rồi lè lưỡi ra trêu tôi
- Uh, thế anh đi ngủ đây....

Tôi nói rồi đi thẳng lên phòng mình, em nghĩ tôi đùa nên cũng đi lên theo. Khi cả 2 đứa ở trong phòng, tôi leo thẳng lên giường đắp chăn nhắm mắt lại, để mặc em ngồi ở bàn học, thật sự thì hôm nay tôi cũng buồn ngủ lắm rồi, chả muốn ngồi nói chuyện thêm tí nào nữa

Lan đứng 1 lúc, bối rối và ngẫm nghĩ, rồi từ lúc nào không rõ, em trèo lên giường, chui tọt vào trong, quay mặt úp vào tường, kéo chăn lên ngang cổ..Em không quay ra, nói:

-Em cũng ngủ đây, Tí nhớ gọi em dậy đấy!

Tôi hơi ngạc nhiên, “em thật vô tư!”, sau đó lòng hơi có chút bồn loạn Từ từ tôi nằm sát vào bên cạnh em, em vẫn quay lưng vào tường...Ngửi mùi thơm thoang thoảng nơi mái tóc, tim tôi tự nhiên đập mạnh... Tôi khẽ đưa bàn tay mình ra ôm lấy thân hình bé nhỏ của em ...

28. Chương 28: Ghen

Em khẽ dịch người lại để nằm trọn trong vòng tay của tôi, kề miệng sát tai em, tôi thì thầm :

- Anh yêu em bằng cái giọng tình cảm nhất mà tôi có thể

Đây là lần đầu tiên sau gần 1 tháng trở thành ny em và tôi đã có đủ can đảm để thốt ra những lời từ đáy lòng mình, điều mà khi mới làm ny em tôi không bao giờ làm được, và tôi đã nhận ra rằng, càng yêu em bao nhiêu, thì giờ tôi lại thấy tiếc những ngày trước kia bấy nhiêu, khi tôi đã không đặt tình cảm của mình vào đúng chỗ sớm hơn, tôi đã bắt đầu cảm thấy sợ rằng, một ngày nào đó khi mà tôi vẫn còn yêu em vì một lí do bất kì nào đó, mà em bỏ tôi mà đi.....

Em không nói gì, chỉ bám chặt lấy cánh tay tôi, chắc em cũng đang xúc động lắm, cứ ôm em như vậy, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, chỉ hình dung trong đầu là mình đang ôm một thứ gì đó vô cùng quan trọng..... Mà nói thật là ôm ny nói chung và con gái nói riêng (trừ cá sấu) ngủ thích vô cùng, vừa mềm lại ấm, một chút mùi thơm, thỉnh thoảng còn cựa quậy, hơn cái gối ôm là cái chắc.

2h30, tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức, bỏ xừ rồi, chiều còn phải đi đá bóng với mấy thằng ở lớp, trong hoàn cảnh như thế này thì thật sự tôi cũng không muốn rời khỏi chiếc giường êm, cái chăn ấm và quan trọng là người con gái mình yêu . Nhưng mà đã chót hẹn với bọn nó từ sáng rồi nên đành ngậm ngùi bò dậy vào nhà tắm rửa mặt cho tỉnh ngủ, dùng nước lạnh phủ vào mặt giúp tôi tỉnh táo hơn. Từ đằng sau lưng tôi, em tỉnh dậy từ lúc nào

- Anh phải đi đâu à ? em hỏi

- Uh, bọn bạn anh hẹn đi đá bóng chiều nay

- Thế chiều nay em lại phải ở nhà một mình à...

Áp 2 bàn tay dính đầy nước lạnh vào mặt em, tôi nói

- Ngoan nào, khi khác anh rảnh thì anh bù một chiều kem ly nhé.

- Thế không đi không được hả anh ? em nói rồi lại nép vào người tôi

- À, không đi cũng được thôi mà, nhưng mà thế từ mai anh sẽ bị loại ra khỏi hội con trai của lớp

- Là sao à ?

- Là ny em là con gái chứ sao @@..... tôi nói rồi véo nhẹ mũi em.

Đưa em về nhà xong, tôi tức tốc đạp xe ra sân bóng, cũng chả cần phải vội làm gì, tôi còn lạ gì mấy thằng ở lớp nữa, hẹn 2h30 thì cứ 3h có mặt cung vẫn kịp. Trên đường đi, tôi kéo mình vào những dòng suy nghĩ, liệu rằng em có giận mình không nhỉ, dù gì trong 1 tuần cũng chỉ có một buổi chiều 2 đứa có thể gặp nhau nhiều vậy mà tôi lại không làm được cho em vui trong ngày hôm nay. Nhưng vốn là người cả nể tôi cũng có những dòng suy nghĩ trái chiều lẫn át đi cái suy nghĩ kia, tôi nghĩ rằng giữa bạn bè và ny thì nên cân bằng 2 thứ đó, tôi không thể sống nếu không có bạn bè, mặc dù trước kia không có ny tôi vẫn sống bình thường suốt 16 năm, nhưng không thể nói rằng ny với tôi không hề quan trọng, tôi coi em như một phần của chính mình, chỉ là tôi không muốn mất lòng bất cứ một bên nào ,nên đôi khi lâm vào những tính huống

khó xử. Em là người yêu tôi rất nhiều và cũng thoải mái trong chuyện tôi với bạn bè nên chắc cũng không nghĩ gì đâu, dù sao năm nay tôi cũng học lớp 12 rồi, chỉ còn vài tháng nữa thôi là lại mỗi đứa một ngả, đâu còn mấy dịp mà bạn bè tụ tập cùng nhau như thế này. Những kỉ niệm 3 năm học với nhau tuy không nhiều nhưng rất sâu sắc và ý nghĩa đúng chất của tuổi học trò.

Sân đá bóng cách nhà tôi khoảng 2km, là sân đất chiều rộng gần bằng chiều dài, 2 bên rìa sân là cỏ tự nhiên (tự mọc), 3 mặt sân giáp trường học và nhà dân, nên mỗi lần bóng bay nhầm địa chỉ là rất khó trong việc thu hồi. Ra đến nơi thì cũng có tầm chục thằng bạn ở đấy rồi, nghịch bóng tầm 15' sau thì chúng nó cũng đến, tạm gọi là đủ để chia được 2 đội. Nói sơ qua về thành tích đá bóng của bọn con trai lớp tôi, có thể xếp vào top cuối của khối, chắc là 3 năm cấp 3 đi đá bóng thì thằng được một, hai lần. 2 đội chia theo vị trí ngồi trên lớp, con trai 2 dãy bên trái một đội, còn lại 2 dãy bên phải 1 đội, số con trai 2 bên cũng khá đồng đều, mấy thằng đi đá với nhau cũng đùa nghịch nhiều, chơi xấu (đùa thôi nhé) các kiểu vànói nhiều hơn là đá =.=

30' phút của hiệp một kết thúc, phần thắng tạm nghiêng về bên tôi với tỉ số 3-0, bên kia tuy có những thành phần trâu bò như Vương " sử khảm " Nghĩa Tươi, Mạnh Khâm(tên mấy thằng bạn dãy kia) có thể nói là chạy được khắp sân cả trận nhưng về mặt kĩ thuật lại không bằng, bên tôi triển khai đội hình 2-3-1, bên trên cùng là Đức Kỳ, tiền vệ gồm tôi, Đức Bép và Sơn Hảo, hậu vệ thì có Trọng Quang và Tuấn Sóc..... Sang hiệp 2 cả bọn chơi đội hình 5-0-1, đổ bê tông, tử thủ để giữ tỉ số, và tôi được nhận nhiệm vụ cũng khá quan trọng, 1 mình làm tiền đạo giữa lũ đội bên kia, mọi người cứ hình dung kiểu trận C1 giữa Chelsea vs Barca ấy, lũ bên dưới chỉ có nhiệm vụ che cái gôn, còn bên trên thì chạy học cả cơ để nhận bóng, không được thả lỏng như thằng T9 =.= . Kết quả 4-1, cũng khá vẻ vang, nhưng bù lại cái chân phải của tôi đau không tả nổi, nhất là cổ chân và đầu gối, có lẽ lâu không chạy nhiều như vậy + khởi động không kĩ nên mới có cơ sự này . Dù cho cả tối hôm đấy tôi bôi dầu, nặn bóp các kiểu, tắm nước nóng, chườm đá lạnh thì hôm sau vẫn chân thấp chân cao tới trường, đi bình thường còn đau, huống hồ đi lên cầu thang.

Tôi khó nhọc lê cái chân đau xuống giờ thể dục giữa giờ, sau đó lại chân thấp chân cao cùng mấy thằng bạn xuống căn-tin ăn bánh mì nem, món ăn quá quen thuộc hồi cấp 3 mà đến bây giờ nhắc lại vẫn thấy thèm. Bỗng nhiên khoeo chân bị ai đá một cái, cảm giác khớp xương chạm vào nhau buốt lên tận óc, chút nữa thì ngã..... Disss, câu nói quen thuộc khi bị mình sắp phọt ra, không biết cớ hó nào chơi khăm vậy, tôi quay lại chuẩn bị giáng mọi bậc bội vào cái đứa vừa gây ra đau đớn ình.

Bất ngờ mấy giây, tôi đành rụt lại những câu nói đã định phun ra từ đầu lưỡi, em MA đang nhìn tôi mỉm cười :

- Chân anh sao vậy ?

- Uh, anh bị ngã thôi, không sao Tôi tránh nhìn thẳng vào mặt em

- Thế ạ. Thế anh bị có nặng không, mà anh ngã xe đạp à ? ... em hỏi liên tiếp tôi mấy câu.

Không hiểu sao cho đến bây giờ gặp mặt em MA tôi vẫn có chút bối rối, ngại ngùng, có lẽ trước đây tôi đã dành tình cảm cho em quá nhiều, và thời gian chưa đủ để tôi xóa hoàn toàn hình bóng của em.

- Anh không sao, nhẹ ấy mà, chỉ hơi đau thôi.... Tôi nói rồi cố gắng bước từng bước hiên ngang để tỏ rõ cho em thấy, cũng bình thường thôi, đối với một thằng con trai như thế này thì ăn thua gì @@. Căn- tin tâm này cũng khá đông, tôi và em MA đứng ở vòng ngoài đợi tranh thủ nói chuyện một lúc, chủ yếu là chuyện ở trường lớp, và học thêm, cười nói cũng khá thân mật.

Và điều mà tôi không bao giờ nghĩ đến, em Lan đứng ở gần đấy theo dõi từ đầu đến cuối, vì quá đông học sinh nên tôi không nhìn thấy em cho đến khi em cố tình đi qua sau lưng em MA thì tôi mới nhìn thấy em. Khuôn mặt bậc bội, đôi môi mím chặt, em đi thẳng về phía dãy khối lớp 10 học. Mặc cho tôi gọi liên 3 tiếng....Lan, em cũng không quay mặt lại, cứ cắm đầu đi thẳng, khổ nỗi với cái chân đau này, tôi không thể đuổi theo và làm gì hơn, đành bất lực nhìn bóng dáng em khuất dần, lòng tự cảm thấy trách mình hơi vô tư quá với người đã từng thích trước mặt nư mình. Em MA thấy vậy liền hỏi tôi :

- Ai vậy anh ?

- À, đứa em anh mà, chắc nó không nghe thấy anh gọi..... tôi cười đau khổ để lấp liếm .

Rút điện thoại ra tôi gọi ngay vào số em, 3 cuộc em không bắt máy, 5 cuộc tiếp theo thì từ chối không nhận. Thật sự trong lúc này thì tôi không biết làm gì hơn, bỏ mặc bọn bạn ở căn-tin, cũng chả bận mà gì với chiếc bánh mì thơm phức còn bốc khói, tôi giờ không còn tâm trạng nào để thưởng thức nữa, vừa đi lên thang lớp em tôi vừa gọi điện. Đến cuộc thứ 10 thì em bắt máy

- Alo, anh gọi gì em đây..... giọng nói có kèm tiếng sụt sịt
- Sao anh gọi mãi em mới nghe vậy
- Em để anh có thời gian nói chuyện còn gì nữa, không cả thềm để ý xung quanh nữa, người ta đứng ngay cạnh đây mà có biết đâu..... em bắt đầu giận dỗi

29. Chương 29: Làm Hòa

- Em hiểu nhầm rồi, bọn anh chỉ nói chuyện bạn bè thôi mà.....tôi phân trần
- Xì, bạn bè gì mà cười tít cả mắt vào, mà ai biết được anh nói gì đấy.
- Thế anh phải làm như thế nào thì em mới tin anh đây.

Im lặng 5 giây , em nói :

- Em biết , em không phải là người đầu tiên anh thích, a đã từng thích chị MA rất rất nhiều và bây giờ anh có yêu em nhiều không.
- Có chứ, sao lại không.... Tôi vội vàng đáp lại
- Vậy anh có dám nói với chị MA là anh đã có em là nỳ rồi không
- Cái này thì.... Tút...tút...tút

Sao đúng cái lúc này lại hết tiền điện thoại mới chết chứ, thôi đành lê cái chân này lên lớp em vậy, vấn đề bắt đầu trở nên rắc rối rồi. Vừa đi tôi vừa suy nghĩ xem nên làm như thế nào cho hợp lí, trong đầu tôi 2 tư tưởng đang đấu tranh dữ dội, liệu là nên làm theo ý em để chứng tỏ được tình yêu của mình, nhưng như vậy thì có gì đó không ổn, hay là thuyết phục em và cố gắng giải thích chuyện vừa rồi.

Đứng trước dãy hành lang khối 10, tôi nhìn thấy em từ đằng xa, vóc dáng nhỏ bé trong chiếc áo đồng phục mùa đông, em vẫn xoa tóc như mọi ngày, chống tay lên lan can, mắt nhìn xa xăm về phía trước, chắc em cũng đang suy tư về điều gì đó. Tôi biết chứ, em hẳn đang buồn lắm, tôi biết em yêu tôi rất nhiều vì vậy trong những chuyện quan hệ như thế này thì em rất nhạy cảm, bản thân em cũng là một con người tuy mạnh mẽ ,cá tính bên ngoài nhưng lại có một bên trong mỏng manh, yếu đuối, rất dễ bị tổn thương. Có lẽ chính vì vậy, mà tôi không thấy khó chịu chút nào về những câu nói vừa rồi của em, mà tôi chỉ thấy thương em nhiều, và rất muốn làm điều gì đó cho em. Tôi biết trong tình yêu này cả tôi và em đều là tình đầu,cả hai đều rất vô tư, và đang cố gắng làm tất cả những gì có thể để người kia thấy hạnh phúc. Nhưng không hiểu sao tôi lại không giống những đứa bạn của mình, tôi không muốn tình cảm giữa tôi và em có bất kì một ai biết, vì vậy nên kể cả những thằng bạn thân của tôi cũng chỉ lơ mờ đoán được giữa tôi và em có một thứ gì đó. Em chịu thiệt thòi nhiều khi yêu tôi, nghĩ thì là như vậy nhưng cái nguyên tắc trong cách sống của tôi thì vẫn không hề thay đổi, tôi chỉ đang cố gắng hết mình để bù đắp cho em phần nào.

- Lan này..... tôi chạm nhẹ lên vai em và nói

Em quay mặt lại, đôi mắt đỏ hoe, rơm rớm một chút nước mắt, nhìn cảnh tượng như vậy ,tôi càng thấy mình có lỗi nhiều hơn, biết vậy nhưng giữa chỗ đông người tôi không thể có một hành động thân mật, dù chỉ là gạt nước mắt cho em =.=

- Em xin lỗi nhé.... Em nói lí nhí
- Sao em lại xin lỗi anh, em có làm gì đâu..... tôi thấy vô cùng ngạc nhiên khi em nói vậy
- Tại em trẻ con quá, cứ làm anh buồn, lúc này em hơi bực mình nên nói vậy thôi, làm anh phải đi lên tận nơi thế này.

- Không sao mà, anh chỉ muốn em hiểu cho anh thôi. Anh ngày trước dù thích MA bị từ chối, nhưng anh không hề ghét MA, anh giờ coi MA là bạn thôi, mà bạn bè thì thỉnh thoảng chào nhau 1,2 câu thôi mà.

- Vâng, em biết mà, nhưng.....

- Nhưng sao nào

- Nhưng anh phải bù đi, làm em khóc sưng cả mắt rồi..... mặt em đã tươi hơn lúc này

- O, thế anh làm thế nào đây

- Không được làm em khóc nữa nhé

- Uh , anh

Chứ “ hứa “ chưa kịp bật ra thì chân tôi lại đau nhói lên một hồi, trong lúc tôi không để ý em Lan đá nhẹ vào khoeo chân tôi, trong một buổi sang thôi mà cái chân tôi bị khủng bố 2 lần, đã vậy tác nhân gây ra lại là những người con gái có dã và đang có liên hệ tình cảm với tôi nữa chứ. Em Lan đá vào chân tôi xong thì mỉm cười rồi chạy thẳng vào lớp và nói :

- Đến giờ vào lớp rồi đây, anh về lớp đi, đồ ngốc

30. Chương 30: Trước Tết

Thời gian cứ vùn vụt trôi,còn tình cảm của em và tôi thì vẫn vậy, có phần sâu đậm hơn, mới đó mà chỉ còn vài ngày nữa đã đến cái Tết cổ truyền. Nhớ lại cách đây 4,5 năm thôi, tôi lúc nào cũng háo hức đón chờ cái Tết mới, đối với học sinh, Tết không chỉ là dịp được nghỉ học dài nhất trong năm (trừ nghỉ hè), mà còn dịp để chúng tôi diện những bộ quần áo mới, được ăn những bữa cơm với những món ăn ngon hơn ngày bình thường. Cho đến khi vào cấp 3 thì tôi dần cảm thấy không khí đón Tết trong mình giảm đi, cái Tết không còn quá quan trọng như trước, vì lí do gì thì chính tôi cũng không biết, có lẽ mình đã bắt đầu người lớn hơn hay là do những thứ đặc trưng của Tết đã không còn quá xa lạ, giả dụ như bánh chưng hay măng khô, bây giờ vào bất kì ngày nào trong năm thì ở ngoài chợ đều bán.

Năm nay tôi đã có em bên cạnh, nhưng sao niềm vui lại không được trọn vẹn, sáng mừng 1 Tết là em về quê nội với bố mẹ ở Hải Phòng để ăn Tết rồi đến mừng 4 mới về vậy là trong những ngày nghỉ Tết này, tôi và em chỉ có thể nói chuyện và tâm sự với nhau qua điện thoại. Những ngày giáp Tết, phố phường đông vui, nhộn nhịp, xe cộ ngược xuôi,trên khắp các vỉa hè của những con phố, hoa đào, hoa mai, quất, cam canh được bày bán khắp mọi nơi, cờ, khẩu hiệu, băng rôn, đèn cũng góp phần tô điểm thêm cho thành phố trở nên tươi sáng và trang hoàng hơn..... tôi thấy tiếc vì không được cùng em đi dạo phố trong cái khung cảnh như thế này, rồi đến cả cơ hội hiếm hoi nhất cũng coi như bị phá sản:

- Tối mai giao thừa, em đi xem bắn pháo hoa cùng anh được không ? Tôi nhắn tin hỏi em

- Chắc là em không được đi rồi , hic

- Sao em không được đi vậy ?

- Hôm nọ em cũng xin mẹ rồi nhưng mà không được,em cũng thích đi cùng anh lắm chứ. Mà em không được đi anh có chán không.

- Tất nhiên là anh chán rồi, nhưng biết làm thế nào được , hi Tôi cố gắng cười để cho em bớt buồn, mặc dù nghe những lời vừa rồi tôi thấy nản vô cùng.

- Thế để sau em thử xin lại nhé, mà kiểu gì trước năm mới cũng phải gặp anh một lúc.

- Uh, mà sao lại phải gặp anh trước năm mới ?

- Thế anh không muốn gặp em à

- Không, anh muốn chứ, anh chỉ hỏi vậy thôi.

- Vì em muốn được ở bên anh một lúc , sáng mừng 1 em về quê nội sớm, chắc không gặp anh được, mãi đến mừng 4 mới về.....Mà sau em có chuyện này muốn nói với anh nữa.

- Uh, thế có gì thông báo sớm cho anh nhé, mà em ngủ sớm đi nhé, đắp chăn cẩn thận vào không lạnh, anh đi ngủ trước đây.

Khóa bàn phím điện thoại xong,tôi nằm lăn ra giường, vậy là mọi thứ không bao giờ được như ý, biết làm sao được, thôi thì cứ kệ nó, ra sao thì ra vậy,nghĩ nhiều cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu. Biết là vậy nhưng không hiểu sao tôi nằm trần trọc mãi tới gần 1h mới ngủ được.

7h30 tối, ngày 30/12 âm lịch, trên chiếc xe đạp, tôi chở em đi dạo quanh những con phố, trời càng về khuya càng lạnh, gió thổi vào các ngón tay, luồn vào cổ áo lạnh buốt, ngoài đường lúc này thật vắng người, chỉ còn những hàng bán cây cảnh, đào quất là còn sáng đèn, những người trông hàng ngồi trong chiếc lều dựng tạm bợ bằng vải bạt, có lẽ họ sẽ đón những giây phút giao thừa ngay tại “ cửa hàng “ của mình và sẽ chỉ thu dọn hàng, rồi ra về khi đã 1,2 giờ sáng. Cả thành phố được thắp sáng bởi ánh đèn vàng, làm dịu đi cái giá rét trong những ngày này, và đằng sau tôi lúc này là một người làm ấm tinh thần cho tôi , em vẫn theo thói quen mọi khi, ngả đầu vào lưng tôi và vòng tay qua ôm chặt, em nói nhỏ :

- Anh có rét không

- Anh hơi hơi thôi..... tôi nói rồi đưa tay xuống eo mình, bàn tay mềm mại và ấm áp của em nằm gọn trong lòng bàn tay tôi.

- Anh này

- Sao em ?

- Dù thế nào thì anh mãi yêu em nhé, được không anh ?

- Uh, nhưng nếu em bỏ anh đi yêu người khác thì anh cũng vẫn phải yêu em chứ..... tôi trêu em

- Không, em nói rồi mà, chỉ có anh bỏ em trước thôi, chứ em không bao giờ bỏ anh trước đâu, anh tin em không ?

- Anh tin !..... tôi nói rồi xiết nhẹ bàn tay em

- À mà tối qua em bảo có chuyện gì muốn nói với anh cơ..... Tôi nói tiếp

- Để sau em nói được không anh, chuyện cũng không quan trọng lắm đâu.

- Uh, nếu có gì thì phải bảo anh đấy, không được giấu đâu. Mà Lan này

- Dạ

- Giờ thì chắc không thể kiếm được cây hoa ngọc lan nào cho em rồi

- Vâng, nhưng mà sao hã anh.

Tôi dừng xe trước cửa hàng sinh vật cảnh, ngắm nghía lựa một cây hoa phong lan nhỏ với những bông hoa tím biếc, không biết từ bao giờ, nhưng từ cái thời điểm đó cho đến tận bây giờ tôi bắt đầu có sở thích với các loại hoa lan, những cánh hoa luôn có vẻ gì đó mỏng manh, yếu ớt ẩn chứa sâu trong vẻ đẹp bên ngoài.

- Em cầm hộ anh nhé..... tôi mỉm cười nói với em

- Anh mua cho em ạ..... nụ cười trên môi em cũng nở ra và tôi có thể lơ mơ nhận thấy nhờ ánh đèn cao áp, dù mái tóc em che đi 1 phần.

- Không..... anh không mua cho em

- Eo, thế mà em cứ tưởng,hihi, ngại ghê..... em nói rồi đưa tay vuốt vuốt những sợi tóc ở bên vai

- Anh tặng, chứ không cho em, mà không có ngọc lan thì tạm phong lan vậy, dù sao cũng là lan mà.

- Hi, thì thế nào chậu hoa này chả là của em mà, anh bắt bẻ quá.

- Thế đồ em, sao anh lại tặng em chậu hoa này nào.... Tôi nói rồi đưa tay véo mũi em

- Em không biết, để em trang trí Tết ạ.

- Sai bét, cho đoán lần nữa đấy

- Ô, em chịu rồi, hôm nay cũng không phải là ngày kỉ niệm anh và em yêu nhau.

Tôi mỉm cười, rút từ trong túi áo ra một phong socola, đặt nó vào tay em rồi thơm nhẹ lên má em, tôi nói Mãi yêu anh nhiều nhé, mai là Valentine anh không gặp em được rồi...

31. Chương 31: Thử Thách Mới

Tiếp tục đi lòng vòng qua những con phố khác, tôi có thể thấy không khí đón Tết ở trong khắp các gia đình, đâu đó lại vang lên những tiếng cười nói thoải mái từ chương trình “ Táo quân “ trên VTV. Chắc lúc này cũng tầm 8h30, ngoài đường vắng và lạnh hơn nhưng chỉ vài tiếng nữa thôi, là phố phường lại bắt đầu nhộn nhịp với thời khắc chuyển giao năm mới, mọi người sẽ tập trung rất đông ở khu vực tượng đài – trung tâm thành phố để xem bắn pháo hoa.

- Mình đi về nhé, đi lâu quá mẹ em lại nói đấy..... tôi nói với em

- Lên công viên HQV ngồi thêm một lúc được không anh, em muốn ở bên anh thêm một chút nữa.

Tôi đáp một tiếng “ uh “ rồi vòng xe quay lại hướng công viên,lúc này tôi cũng muốn ở bên cạnh em thật lâu, được cùng em đón cái không khí năm mới và cùng em đi chơi trong những ngày Tết, được nhìn ngắm em, khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu với nụ cười rạng rỡ, hồn nhiên và dễ thương đó, còn nhiều thứ hơn nữa mà tôi mong muốn, nhưng có lẽ như vậy là đủ rồi. Vậy mà.....năm nay thoát kiếp cô đơn mà cũng không hơn mọi năm là mấy. 2 đứa ngồi cạnh nhau trên những bậc thang, không nói một lời nào, cả không gian xung quanh như hòa vào làm một, cả tôi và em đều hiểu nhau muốn gì. Hạnh phúc đôi khi đơn giản chỉ là kề vai nhau trong một khoảng lặng thế này, tôi đưa tay ra nắm lấy bàn tay trái của em, xoa nhẹ ngón tay lên mu bàn tay mềm mại, thỉnh thoảng tôi lại đưa nó lên và thơm nhẹ một cái.

- Anh ơi..... em thì thầm

- Gì vậy em.

- Em và chị MA thì ai xinh hơn ? Em nói rồi quay mặt sang nhìn thẳng vào mặt tôi.

Tôi khá bất ngờ vì câu hỏi này, không nghĩ là trong hoàn cảnh này tự nhiên em lại nhắc tới MA. Chắc là bọn con gái hay so sánh linh tinh ấy mà, nghĩ vậy nên tôi trả lời thẳng vào vấn đề luôn :

- Tất nhiên là MA không bằng em.

- Thật không ạ, hay là anh đang an ủi em đấy..... em nói rồi nhún mày một cái.

- Thật, anh nghĩ em phải tự biết chứ.

- Em làm sao mà biết được, mà cho em hỏi thêm nhé.

- Uh, em không rõ cái gì thì cứ hỏi, miễn là không hỏi khó quá là được..... tôi nói rồi mỉm cười và véo mũi em.

- Thế anh dành tình cảm cho chị MA nhiều hơn hay em nhiều hơn ạ ?

Tôi suyt nữa thì phì cười, chẳng lẽ trước mặt ny mình mà tôi có thể nói mình dành tình cảm cho người con gái khác nhiều hơn, dù là thằng con trai ngu ngốc nhất thì cũng sẽ nói là “ cho em nhiều nhất “. Cách đây gần 2 tháng có lẽ câu trả lời của tôi sẽ là không thật lòng, nhưng bây giờ thì tôi có thể tự tin mà nói thẳng với em bằng những lời được thốt ra từ chính trái tim mình.

- Không so sánh thế được, anh đối với MA thì tình cảm là thích, còn với em là yêu.

- Thế ngày trước có bao giờ anh nghĩ là em thích anh không ?

- Anh cũng chưa nghĩ đến, vì anh cũng đâu có điểm gì để em thích đâu, nào thì xấu trai này, học dốt này, không có tài lẻ gì này, lại không hiểu tâm lí con gái.....hehe

- Eo, anh lại nói linh tinh rồi đấy, nói như anh thì em làm gì có điểm gì nổi bật để anh thích nào..... em nói rồi cốc nhẹ vào trán tôi.

Tôi chỉ cười cười vòng tay qua ôm em rồi ngửi mùi thơm trên tóc em mà không nói gì.

- Anh ơi, em có một chuyện này, muốn nói với anh lâu rồi mà cứ suy nghĩ mãi không biết có nên nói với anh không, thật sự em cũng đau đầu lắm, em cũng muốn anh biết, chứ không muốn giấu anh thêm nữa. Anh có nhớ chuyện mà tối hôm qua em định nói với anh không ?

- Anh có. Mà có chuyện gì thì em cứ nói đi.

- Em sợ anh biết sẽ buồn. Em là đứa ích kỷ, chưa làm được gì cho anh, suýt ngày cứ phải để anh lo nghĩ cho em thôi..... em nói rồi gục đầu vào ngực tôi.

- Hì, cứ như trẻ con ấy, có gì thì cứ nói anh xem nào.

- Mẹ em chuẩn bị chuyển cơ quan rồi.

- Uh, em nói rõ hơn được không..... tôi bắt đầu thấy sốt ruột.

- Học hết lớp 10 là em chuyển về học ở Hải phòng rồi, chắc chỉ còn 3 tháng nữa là không được gần anh rồi..... em nói rồi lại gục đầu vào ngực tôi khóc sục sịt.

- Ôi trời, tưởng gì cơ, thế thôi mà cũng khóc kìa, xấu quá đấy, thôi nín đi không anh buồn đấy, em về Hải phòng thì sao, năm sau anh cũng lên Hà nội học đại học, lúc nào rảnh thì anh về thăm em được chưa nào.....

An ủi và lau nước mắt cho em xong, tôi đưa em ra về, trên đường đi tôi cố gắng nói sang những chuyện vui để cho em bớt buồn.

Đây cũng là năm đầu tiên tôi đi xem bắn pháo hoa vào những phút giao thừa, mọi năm chỉ được nhìn qua màn hình tivi và đứng trên sân thượng theo dõi. Mặc dù không có em bên cạnh nhưng tôi cũng thấy có một chút niềm vui an ủi. Đồng hồ điểm 12h, những tin nhắn, những cuộc gọi chúc mừng năm mới thi nhau tới, và bên cạnh tôi là những người bạn cùng học với nhau hơn 2 năm qua làm tôi tạm quên đi một nỗi buồn nào đó vẫn đeo bám trong lòng.

Hơn 2h sáng mừng 1 Tết, tôi nằm trần trọc mà vẫn chưa ngủ được, không biết là do trưa ngủ nhiều quá hay vì lí do gì. Lại bắt đầu với những dòng suy nghĩ mới, an ủi em thì tôi nói vậy thôi, chứ tôi cũng bắt đầu cảm thấy buồn lắm, nỗi buồn đeo bám tôi từ lúc em nói cho tới bây giờ. Đúng như em nói, vậy là chỉ còn 3 tháng nữa thôi là tôi không còn được ở bên em rồi, những lúc buồn hay vui thì biết chia sẻ cùng ai bây giờ. Chẳng lẽ cái tình yêu đầu của tôi lại ngăn ngủ như vậy sao, lấy gì có thể đảm bảo khi một tình yêu mới chớm nở đã phải rời xa, chắc chỉ có niềm tin thôi. Đâu đó ngoài đường vang lên tiếng rao bán muối lấy may cho năm mới.....

32. Chương 32: Câu Chuyện Năm Mới

Đang mơ màng thì tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, với tay tóm lấy cái đồng hồ thì giờ mới có 4h30, quá thật, ai lại gọi mình vào giờ này. Tôi vội vùng dậy chạy ra bàn học lấy cái điện thoại, mặc dù tối đi ngủ tôi đã đóng kín cửa phòng, nhưng không muốn để tiếng chuông kêu thêm làm đánh thức bố mẹ đang ngủ ở bên dưới. Lan is calling..... không kịp suy nghĩ thêm tôi vội bắt máy.

- Alo, sao lại gọi cho anh vào giờ này thế ?

- Em không ngủ được anh ạ, anh nói chuyện với em một lúc được không ?

- Uh, anh nói chuyện với em thì lúc nào cũng được thôi, sao không cố ngủ một lúc đi, vài tiếng nữa lại về Hải phòng cơ mà.

- Hì, có anh nói chuyện một lúc em mới ngủ được. Mà em làm phiền anh như thế này anh có mỏi không ?

- Anh bình thường, nhưng mà một lúc thôi , không ngủ là anh ghét đấy. Thế làm sao em lại không ngủ được nào ?..... vừa nói tôi vừa bước vào nhà tắm rửa mặt cho đỡ buồn ngủ.
 - Em không sao, chỉ là nghĩ chuyện mấy tháng nữa là thấy khó ngủ thôi, hi, em cứ trẻ con như thế này anh mệt lắm đúng không ? Em biết là em không được chừng chặc như chị MA.....
 - Em lại nói vớ vẩn rồi đấy..... tôi nói có to tiếng hơn một chút, nhưng cũng không khỏi cảm thấy khó chịu khi em cứ so sánh mình với MA.
 - Em xin lỗi..... giọng nói của em ỉu xìu, tôi có cảm giác như em lại đang sắp khóc ==
 - Không sao, em đừng có tự so sánh mình với MA nữa. Em được như thế này là anh không mong gì hơn rồi, em hiểu chưa ?
 - Vâng, mà anh ơi, anh hát cho em nghe được không ?
- Cái đề nghị này của em thì đúng là chơi khó nhau rồi, thú thật là từ bé tôi cũng tham gia khá nhiều vào các chương trình văn nghệ tính từ hồi học mẫu giáo, cấp I, cấp II, nhưng cũng chỉ là hát tốp ca chứ chưa bao giờ có đủ tự tin để hát một mình cho người khác nghe cả, cũng tự biết là giọng hát mình chả có gì hay ho nếu không muốn nói là quá dở. Thỉnh thoảng nghe nhạc trên máy tính hay Mp3 thì có lẩm nhẩm hát theo, nói chung việc thể hiện một bài hát với tôi là điều không tưởng.
- Nhưng mà anh không biết hát, thật đấy..... tôi thành thật trả lời.
 - Vâng, thế thôi vậy..... chắc em cũng biết cái gì tôi không thích thì không bao giờ làm, dù cho người khác có nói gì đi chăng nữa, tình tôi vốn ngang như vậy.
 - À mà anh ơi..... em nói
 - Em cứ nói đi.
 - Bây giờ lúc nào ở nhà thì anh gọi em là “ cún “ nhé, hi.
 - Sao lại gọi em như thế ?
 - Thì ở nhà mẹ vẫn gọi em thế mà, em cũng thích anh gọi em như thế mà, hi.
 - Uh, thì bây giờ anh gọi thế, chắc tại em sinh năm 94 tuổi Tuất nên mẹ gọi thế, hehe, thế gọi là “ Mích “ được không ?
 - Suốt ngày chỉ trêu người ta là giỏi thôi. Mà anh ơi, anh cứ để điện thoại như thế này được không ?
 - Uh được, nhưng để làm gì mới được chứ ?..... tôi hỏi lại
 - Thì để cho em dễ ngủ ấy mà, em cảm thấy có anh bên cạnh thì ngủ khò như em bé luôn ấy. Hihi, thế cứ để im điện thoại, 10' nữa mà anh gọi, em không thưa thì anh tắt máy rồi đi ngủ không mai lại mệt nhé.
 - Uh, thế em nhắm mắt vào ngủ luôn đi.

Còn lại một mình, tôi nằm nghe tiếng chuông đồng hồ tích tắc từng giây, thỉnh thoảng ở đầu bên kia lại thấy tiếng sột xoạt nhỏ, chắc là tiếng em trở mình. Tôi liền mở cửa ra đứng ở ban công, không gian xung quanh vắng lặng không một tiếng động, những luồng gió lạnh phả vào mặt, tuy vậy tôi lại cảm thấy dễ chịu vì nó làm tôi tỉnh táo hơn, và không khí thì trong lành hơn nhiều so với ban ngày. Bóng đèn cao áp trải dài trên con đường, nó rộng thênh thang hơn lúc nào hết, hoàn toàn không một bóng xe cộ, không một tiếng ồn, nếu mà lúc này mà chưa khóa cửa nhà chắc tôi cũng muốn đi xuống và thả những bước chân chậm chạp dọc theo 2 bên đường. Lần đầu tiên tôi thấy mình tập trung vào khám phá khung cảnh trước cửa nhà mình và thấy nó có một chút gì đó lạ lẫm mặc dù vốn quen thuộc trong cuộc sống của tôi. Những luồng hoa phía bên kia đường, sau những phút giao thừa giờ trở trụ vì bị nhiều người xuống hái lộc, rơi rớt trên sân nhà tôi và mấy căn nhà xung quanh là những mảnh giấy lấp lánh màu sắc, có lẽ nó được tung ra từ một quả pháo giấy nào đó, đâu đó nghe thấy tiếng chối loét xoẹt của những người công nhân vệ sinh. Lướt nhìn mọi thứ một lượt tôi cố gắng đưa vào tầm mắt của mình mọi thứ có thể, rồi đứng lặng nhìn vào một khoảng không một cách vô thức, hơn lúc nào hết tôi thấy tâm hồn mình lúc này thật thanh thản, nhẹ nhàng. Có lẽ bấy lâu nay tôi đã mộng mơ quá nhiều mà quên đi những thứ vốn rất bình dị và thân quen xung quanh

minh, cả về cảnh vật và con người. Tôi chợt cảm thấy yêu và trân trọng hơn những gì mình đã và đang có : gia đình, bạn bè và một người bạn đặc biệt nhỏ bé..... Giật mình nghĩ tới em, tôi vội cất tiếng gọi :

- Cún ơi cún, ngủ chưa em.

Không có tiếng trả lời từ đầu dây bên kia, tôi vừa thấy buồn cười vừa thấy yêu thương tràn ngập trong mình. Em..... có thể gọi là một món quà nhỏ bé mà vô cùng ý nghĩa của cuộc đời tôi, làm tôi biết tới những vị ngọt ngào của tình yêu, giúp tôi biết quan tâm và để ý tới người khác, giúp cuộc sống của tôi thêm ý nghĩa hơn, và đã kéo tôi ra khỏi những ngày tháng vồn u tối trong năm lớp 12 này. Chắc em đang ngủ ngon giấc rồi, tôi tắt điện thoại, đóng cửa và lên giường nằm, một giấc ngủ thoải mái với giấc mơ ngọt ngào, trong mơ, tôi thấy một ngày nào đó mình đang nắm bàn tay bé nhỏ của em đi dọc bãi biển, những con sóng cứ đều đặn xô vào bờ.

33. Chương 33: Quyết Định..... Cuối Tết

Mùng 1 và mùng 2 Tết, vẫn như mọi năm, tôi dành thời gian cả ngày ở nhà ông bà nội và ông bà ngoại, đây cũng là dịp duy nhất trong năm mà tôi có thể gặp gỡ đầy đủ với các ông anh, bà chị họ của mình, năm nay cũng tự cảm thấy mình lớn hơn rồi, nên vấn đề về tiền mừng tuổi tôi cũng không để tâm lắm.

Mùng 2 hôm nay ngoài đường đã không còn vắng vẻ như hôm qua nữa, đã có lác đác vài chiếc xe máy phóng vụt qua, chắc người ta đi chúc tết.Tết năm nay khô ráo và lạnh, tôi đi dạo 1 lúc để tận hưởng cái khoảng không gian thoáng đãng một cách khoan khoái.

Đến tối mới về nhà thì cũng chỉ ngồi trong nhà ôm cái máy tính, không thì đi dạo cùng mấy anh em hàng xóm, những lúc rảnh rỗi lại lúi điện thoại ra nhắn vài tin hỏi thăm tình hình của em. Cảm giác nhớ em một cách lạ kì đang xâm chiếm con người của tôi, mọi khi có đến 1 tuần không gặp nhau, chỉ nhắn tin và gọi điện cũng thấy bình thường, mà sao bây giờ..... tôi cứ có cảm giác là lạ, rằng em đang rất xa tôi, cả về khoảng cách lẫn tình cảm. Có phải tôi vẫn còn băn khoăn nhiều điều về việc mấy tháng nữa chúng tôi không được ở gần nhau hay chỉ là cái cảm xúc nhất thời, mà lần đầu tiên 2 đứa cách xa nhau đến vậy, kể từ khi bắt đầu yêu em đến bây giờ tôi mới cảm thấy sự hiện diện của em không còn ở ngôi nhà cách nhà tôi 200m nữa mà hiện giờ em đang cách tôi hơn 100km. Với cảm giác luôn ẩn hiện bất chợt trong đầu đó,đã có những lúc tôi tự hỏi chính bản thân mình, rồi một ngày không xa nữa, tôi sẽ phải tập làm quen ra sao khi không được nhìn thấy em hằng tuần.

Mùng 3 Tết, bố mẹ và em gái tôi cũng đi chúc Tết, còn một mình ở nhà, tôi chả biết làm gì giết thời gian cho qua ngày, ít nhất tới chiều ngày mai em mới về. Mọi năm thì chỉ mong Tết đến để được nghỉ, Tết qua rồi vẫn còn thấy tiếc nuối sao không dài thêm vài ngày nữa để chơi cho đã, thế mà năm nay chỉ mong sao cái Tết qua đi thật nhanh, bọn bạn cùng lớp năm nay chả hiểu sao không thấy có hoạt động gì, vẫn nhớ năm ngoái, mùng 3 hay mùng 4 gì đó, nửa lớp tôi theo lời mời xuống nhà Vương “ sủ khảm “ ăn cơm, có thể nói đấy là lần tụ tập ăn uống “ hợp pháp ” đông vui nhất từ hồi bắt đầu vào học cấp 3 cho tới giữa năm lớp 12 , thức ăn ngon đầy đủ, có vài món cũng hơi lạ, gia đình nó nhiệt tình, chỉ mỗi tội là 2 ông anh và bố nó chúc mấy đồng chí ở lớp bằng rượu nặng, cũng là một kỉ niệm đáng nhớ, lần đầu tiên mà tôi uống tới 5,6 chén, đã biết tới cái cảm giác phê phê, đau đầu, choáng váng, cũng may là khát được mấy lần và nôn ra được, không thì nằm bệt ra đấy đến chiều như mấy thằng khác, nhìn mấy đứa ở lớp lúc đấy chỉ tiếc là không có cái gì để quay lại sau đó cho chúng nó xem.....

Ngồi buồn chả có việc gì, lúi chiếc điện thoại ra, tôi nhắn một tin cho em :

- Được nhiều tiền lì xì không cún ?

Không thấy em rep lại, chắc đang bận gì đó, đâu phải ai cũng rảnh như tôi mà bất cứ lúc nào cũng có thể trả lời được luôn. Xem 1 lượt danh bạ từ đầu đến cuối mới nhớ ra thằng bạn thân suốt từ hồi cấp 2, lên cấp 3 vì 2 thằng ở khác lớp nên ít liên lạc hơn, lâu lắm không liên lạc, không biết đã đổi số chưa nữa, tôi liền bấm máy gọi, may là đầu dây bên kia không vang lên tiếng quen thuộc của tổng đài “ Thuê bao quý khách.....”

- Alo, Linh à

- Uh, tớ đây. Tết nhất thế nào rồi cậu ? lâu lắm anh e ko gặp nhau
- Uh.Lớp 12 rồi bạn ôn tới mặt ra còn j.Tết vui ko ? Cậu có nhà không, định qua nhà cậu chơi một lúc.
- Uh, bao giờ cậu xuống ?
- Uh, tầm 15' nữa tớ có mặt ở nhà cậu, sau đi dạo một tí, Tết ở nhà bí bách quá
- Ồ, xuống luôn nhé !

Vừa dứt cuộc gọi thì tôi nhận được tin nhắn của em :

- Em được cũng nhiều nhiều rồi, hihi, chắc tại vẫn là trẻ con, thế anh thế nào ?
- Anh ra ngoài một lát, sau anh nhắn lại cho.

Tôi nhắn vội cho em rồi dắt chiếc xe đạp ra ngoài, từng bước đạp thong thả,đợi trước cửa nhà Linh 1 lúc, sau đó 2 thằng liền phóng ra ngoài đường, 2 chiếc xe đạp đi song song theo những con đường, 2 thằng lòi hết chuyện này, chuyện kia ra kể, từ chuyện ở lớp, trường, những đứa bạn, rồi tới chuyện ở nhà.

Bất chợt thằng bạn hỏi tôi :

- Cậu dạo này yêu đương như thế nào rồi ?

Tôi dừng hình 1 lúc, một vì cũng bất ngờ, 2 là cũng chưa muốn giới thiệu Lan cho nhiều người, vả lại lúc này lòng đang hơi rối, nên trả lời :

- Tớ vẫn bt, yêu đương gì đâu
- MA sao rồi tớ cũng biết loáng thoáng thôi vì cậu chưa kể cho tớ bao giờ.

Tôi hơi xấu hổ những cũng đáp luôn :

- Chia tay rồi, yêu đương một người cậu ạ, tớ cũng cảm thấy không hợp với em này lắm...

Bọn tôi tấp vào hàng bún cá ven đường,mới mừng 3 mà đã mở hàng rồi, ăn bún cá trong cái thời tiết ntn quả thực rất ngon miệng.

Thằng Linh vừa ăn vừa nói :

- Chia tay cũng đúng thôi, mà tầm tuổi này cũng chưa xác định được gì cả. Mà sau này kiếm 1 em gần gần thôi cậu ạ, chứ như tớ chết nhục

Tôi dừng đĩa, bát bún vẫn còn nghi ngút khói, tôi quay sang :

- Sao hả cậu ? Lâu t cũng ko biết tình hình cậu ntn Có bé nào chưa ?
- Ồi dào, thì cũng quen dc 1 bé, nhưng xa lắm cậu ạ, dc vài tháng rồi.Vài tháng mới gặp nhau được một lần ấy chứ,hầu như chỉ nhắn tin gọi điện thôi, nghĩ cũng nản...

Nói tiếp :

- Vì vậy tớ khuyên cậu đừng va vào vết xe đổ như tớ, hẹn thề trên tin nhắn thì ghê lắm, nhưng lời nói gió bay mà thôi..Người ta cứ nói là xa mặt cách lòng, chỉ có chuẩn cậu ạ.Sau giận dỗi các kiểu, không nhắn tin dc, ko biết tình hình nhau như thế nào.Ví dụ sau này mà cậu có đi du học thì cũng nhớ chia tay trc khi đi nhé đỡ khổ nhau...

Tôi đơ đơ, nghĩ mông lung, lời thằng bạn lâu ngày không gặp sao mà thấm đến vậy.Chúng tôi ăn xong rồi đi uống nước, nói chuyện với nhau khá nhiều về chủ đề này.Đúng là mình cũng nên nghĩ 1 cách thực tế 1 chút !Tôi về mang theo 1 mớ trĩu nặng trong lòng...

3 tháng nữa sẽ ra sao đây ? Tôi lại tự hỏi chính mình, tại sao mình là 1 thằng con trai mà lại quá yếu đuối như vậy, cứ chột nghĩ đến chuyện vài tháng nữa phải xa em là tôi lại thấy cả người mình mỗi mệt, buồn phiền, đã không muốn để ý tới mà cái đầu không chịu để yên.

Đã có những lúc tôi chột nghĩ, hay gọi điện cho cô N mẹ em xem, thử hỏi cô xem có cách nào cho Lan được ở đây lâu hơn không. Nhưng rồi có ý nghĩ đó lại nhanh chóng bị một suy nghĩ khác đập tắt T à, sao mà y

ích kỉ vậy, em là con gái, mày muốn em ở lại đây lâu hơn nữa là thật sự tốt cho em, hay chỉ vì lợi ích cá nhân của mày là không muốn ở cách xa em. Về Hải Phòng, em có gia đình, bạn bè chăm sóc, liệu ở đây một mình, cuộc sống của em sẽ như thế nào, mày có lo được cho em không ? Hay là chính bản thân mày còn chưa lo được. Còn bao nhiêu thứ liên quan xung quanh nữa chứ, đây đâu phải là chuyện trẻ con mà muốn gì được nấy. Hít thở sâu mấy lần mà tôi không thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn chút nào, những suy nghĩ vẫn luẩn quẩn và bế tắc. Bạn tôi có 60km thôi, vậy mà một năm cũng chỉ gặp nhau được 2,3 lần, còn tôi và em thì sẽ ra sao đây ?..... Hải Phòng cách đây hơn 100km, không quá xa, nhưng cũng là cả một chặng đường dài cho 1 thằng học sinh cấp 3, làm cách nào để vun đắp được cho tình yêu mới chớm này !

Tâm hồn như có tảng đá đè lên, kể cả khi nhận được tin nhắn của em báo rằng em đã về nhà thì tôi cũng không thấy vui hơn chút nào..... 30' nữa trôi qua, tôi đã có lời giải cho những suy nghĩ của mình, và tôi sẽ không nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

- Tối nay 7h em rảnh không ? tôi nhắn một tin cho em
- Em rảnh ạ, định rủ em đi ăn gì à,hihi, thế 4 ngày Tết có nhớ em không ?
- Nhớ chứ, mà 7h em ra thẳng hàng kem ly nhé, anh ngồi ở đấy đợi.

7h đúng tôi ngồi một bàn quay mặt ra đường, ly kem trước mặt mới xúc được 2 thìa, dù tôi ngồi ở đây hơn 5' rồi. Em xuất hiện như mọi lần với nụ cười trên môi, có ai biết rằng ít phút nữa tôi lại nhắn tâm làm nó biến mất, xoa xoa 2 bàn tay vào nhau, rồi em áp vào má tôi :

- Lạnh không anh ?
- Lạnh chứ..... tôi đáp lại, rồi nói luôn
- Lan này, anh định bảo em một chuyện..... tôi nói với bộ mặt nghiêm túc.
- Dạ, có việc gì hả anh ?
- Anh nghĩ là anh và em nên chia tay nhau những từ cuối cùng tôi nói với âm điệu nhỏ hơn và cố gắng nhìn thẳng vào mắt em

34. Chương 34: Là Anh Sai.....rất Nhiều

- Ô, sao lại chia tay ạ, nào, không đùa em nữa..... em nói rồi nhìn tôi cười.
- Anh không đùa, anh nói nghiêm túc đấy..... tôi thở dài một hơi
- Nhưng sao lại thế ạ, anh nói cho em biết lí do được không, em làm gì sai à ?

Nhìn khuôn mặt của em đã bắt đầu thấy hốt hoảng, tôi cũng thấy mũi lòng và thương em lắm chứ, nhưng đã quyết định rồi không thể vì ngoại cảnh tác động mà thay đổi quyết định được, nghĩ vậy tôi nói tiếp :

- Em không làm gì sai, chỉ là anh không muốn anh và em yêu nhau xa như vậy thôi, anh đã suy nghĩ mấy ngày hôm nay rồi, thật sự hôm nay vẫn là ngày Tết, anh không muốn nói với em những chuyện như thế này chút nào.....
- Em hiểu mà, hôm nọ cũng chỉ là anh an ủi em thôi phải không.....

Em quay mặt sang phía khác, tránh nhìn thẳng vào mắt tôi để cố giấu những giọt nước mắt, tôi biết rằng lúc này em đang xúc động lắm.

- Anh xin lỗi, chỉ vì anh nghĩ đến vài tháng nữa, anh sẽ phải sống ra sao nếu bất chợt em rời xa anh, anh không thể tự bắt mình quên em trong một thời gian ngắn được, em hiểu chứ ?
- Nhưng em chuyển về sống ở Hải Phòng, em đâu có nói là em sẽ hết yêu anh đâu, con người em ở xa anh nhưng trái tim em thì không.... em nói bằng giọng quả quyết.

- Cún này, cho anh được gọi em như vậy ở đây nhé.... Tôi nói rồi cầm lấy bàn tay bé nhỏ của em.

- Vâng

- Thế này nhé, anh biết là em yêu anh rất nhiều, đúng không ?

- Vâng

- Tình cảm của anh dành cho em cũng thế, anh có được một người như em quan tâm, lo lắng thì còn mong gì hơn, nhưng trong lòng anh những ngày qua luôn bồn chồn một điều, rồi khi em rời xa anh, có một người khác tốt với em hơn thì anh sẽ dần phai nhạt trong em thôi. Anh biết là những suy nghĩ ích kỉ của anh chỉ như vậy thôi.

- Anh không tin em à ?em rút tay ra khỏi bàn tay tôi.

- Anh tin em, nhưng xa mặt thì dễ cách lòng lắm nhiều, rồi sẽ có những người xung quanh em chăm sóc, yêu thương em, anh không ở bên cạnh em được, những lúc em buồn anh không thể ở bên cạnh ôm em vào lòng hay ít nhất an ủi em được một câu.

- Vậy sao anh không giữ em lại, anh đã suy nghĩ như vậy rồi mà, sao anh không làm cách nào đó đi.....

Đôi mắt em nhìn thẳng vào tôi, nó như đang xoáy sâu vào tận tâm hồn vốn vô cùng mong manh và phức tạp của tôi, chưa bao giờ tôi thấy bối rối như vậy. Tình yêu giữa em và tôi thật nhẹ nhàng đôi lúc cũng gặp nhiều sóng gió. Liệu em có hiểu được lòng tôi, muôn ngàn lời muốn nói mà không biết bắt đầu từ đâu, con người tôi vốn cương quyết, ngang ngạnh, trầm lắng nhưng lại có chút gì đó nhẹ nhàng và dễ xúc động. Cuộc sống đối với anh chưa bao giờ là dễ dàng Lan ạ.... Ngay cả khi anh có em. Khi em rời xa vòng tay của anh, không còn cảm nhận được những hơi thở ấm nóng của anh phả lên mái tóc em thì liệu rằng em có nhớ đến anh ?. Anh biết xung quanh em có nhiều người, họ có mến mộ em cũng có, toan tính cũng có.... Nhưng đều vì một mục đích chung, rồi em sẽ đứng chênh vênh giữa những gì làm em vui, cảm động. Em chợt quên anh trong những giây phút đó để rồi ngỡ ngàng nhận ra rằng, càng ngày càng rời xa anh..... Và rồi em vẫn sẽ đứng vững, vẫn vô tư hồn nhiên, vui vẻ như cái ngày đầu mình quen nhau đúng không ?

- Không, anh sẽ không giữ em lại, tình cảm là để tự nhiên, anh không muốn em cứ phải ràng buộc với anh. Một người kém cỏi và hèn yếu như anh được ở bên em trong thời gian qua đối với anh là đủ để cho anh thấy hạnh phúc nhiều rồi. Đến một ngày chỗ đứng của anh trong trái tim em không còn thì anh có níu giữ em cũng được cái gì đâu. Anh xin lỗi.

Lần thứ 2 trong cuộc nói chuyện tối nay, tôi thốt lên 3 từ “ Anh xin lỗi “. Bất ngờ em cầu mạnh một cái vào mu bàn tay tôi, những giọt nước mắt lăn nhẹ trên 2 má em, em nói những câu trong nghẹn ngào :

- Anh của em vốn khác cơ mà, đừng như vậy được không anh, em không muốn bị lừa như vậy đâu. Một người cho em nhiều niềm vui và làm cho em cảm thấy cuộc sống của em bớt nhàm chán và có ý nghĩa hơn, sao bây giờ anh lại buông tay như vậy.....Có phải là anh đã yêu một ai khác rồi không ?

- Không, bây giờ anh chỉ yêu ai khác ngoài em..... tôi thanh minh

- Vậy thì tại sao hả anh. Ai nói với anh là anh không xứng với em chứ ? Ai nói là anh không đáng để em quan tâm ?. Em biết là em làm anh mệt mỏi nhiều, nhưng anh và em đã cùng vượt qua bao khó khăn rồi mà, có đáng để bây giờ trở thành 2 người xa lạ không. Em không chắc là em hiểu anh nhất, cũng không chắc là người luôn an ủi, động viên và ủng hộ anh được, cũng không biết là giúp anh được nhiều nhất không, nhưng em nghĩ em sẽ luôn dành tình cảm cho anh nhiều nhất và có thể sẽ không có người con gái nào yêu anh như em đã từng yêu. Vậy đừng ngoảnh mặt lại với em như vậy chứ.

Im lặng tạm chiếm khoảng không gian ở đây, may mà trời tối ngày Tết ít người ngồi ăn ở đây, không thì từ nãy đến giờ chắc chúng tôi thanh tâm điểm để người ta bàn tán mất. Đưa tay lên gạt dòng nước mắt trên má em, tôi mỉm cười mà chẳng hiểu sao mình lại cười được trong hoàn cảnh này nữa, tôi nói :

- Sao lại xa lạ, anh với em vẫn liên lạc với nhau mà, anh vẫn sẽ quý và chơi với em như ngày trước, lúc nào rảnh thì anh sẽ đi chơi với em được không ?

- Không, em không chấp nhận như thế..... em nói to với to

- Nếu đã chia tay, thì tốt nhất đừng liên lạc gì với nhau nữa, coi như sau tối nay em và anh chưa từng quen nhau, em sẽ thay số điện thoại, đừng bao giờ hiện diện trước mặt em thêm một phút nào nữa. Dù sao cũng rất cảm ơn anh đã cho em biết thế nào là hạnh phúc, ấm áp trong những ngày qua. Thôi em không làm phiền anh nữa. Chào anh

Em nói rồi đứng dậy bỏ đi, còn lại một mình, tôi vẫn đang hết sức ngỡ ngàng vì hành động có thể nói là bộc phát của em, đến khi hiểu ra là mình đã làm một điều gì đó làm tổn thương em quá mức thì bóng dáng quen thuộc của em đã xa dần, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy. Tôi vội lấy xe, phóng hết sức có thể để đuổi theo em, vừa đạp tôi vừa ra sức gọi “ Lan... Lan...” nhưng em không hề quay đầu lại, cho đến khi tôi xe tôi đi áp sát vào xe em, tôi cố gắng gọi mà em vẫn xem tôi như người đứng.

- Từ từ nghe anh nói đã nào.... Tôi vừa nói vừa với một tay sang ghi đông xe của em

- Anh để em yên đi..... em hét lên.

- Em dừng lại nghe anh nói một câu thôi được không.

Tôi và em dừng xe lại ở vỉa hè cạnh sân bóng, em nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, vô cảm đôi môi mím chặt :

- Anh nói gì nữa đây..... em nói với tôi.

Đứng trước em lúc này, tôi cảm thấy mình yếu đuối hơn bao giờ hết, tôi không biết làm gì để bày tỏ nỗi lòng mình lúc này. Tiến tới một bước tôi ôm em, một chút phản ứng nhẹ từ em, tôi thì thắm vào tai em :

- Là anh sai, anh rất sợ một ngày nào đó anh nhận ra rằng , em đã thuộc về một nơi khác, một nơi nào đó mà anh không thể bên cạnh em nữa, em biết không ? Chúng mình đã từng hứa hẹn rất nhiều, đã từng mang đến cho nhau cái vị ngọt ngào của tình yêu. Nếu những gì xảy ra không như anh mong đợi, em nói hết yêu anh thì liệu rằng anh có thể chấp nhận được điều đó không. Lúc đó anh sẽ làm gì, trách móc em ư ? Không, vì tình yêu của anh vẫn dành cho em làm sao có thể hết nhanh như vậy được, chỉ có thể trách chính bản thân anh quá yếu đuối thôi. Anh hiểu rằng anh quá cầu toàn trong tình yêu rồi, anh sẽ cố gắng yêu em từng ngày, ngày nào anh còn là ný em thì cứ biết vậy đã, tính xa xôi làm gì phải không Đừng vì cái nông nổi nhất thời của anh mà rời xa anh nhé cún

35. Chương 35: Bực Mình

Em lặng yên, đôi mắt tròn đen lấy lại nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi đọc được trong mắt em sự triu mến, yêu thương vô hạn của em dành cho tôi.

- Em hay khóc , xấu lắm phải không anh ?..... em lí nhí hỏi.

- Không, là do anh nên em mới thế mà..... tôi nói rồi vuốt nhẹ những lọn tóc của em sáng 2 bên.

- Em biết, em hay dỗi hờn, hay giận, ghen linh tinh nên anh mới bảo em là trẻ con, vì chỉ có trẻ con mới như vậy thôi. Đôi khi em tự nhắc lòng mình cố gắng kiềm chế những cảm xúc như vậy để không làm anh buồn, vậy mà không được. Có những lúc em muốn mình mạnh mẽ, lạnh lùng hơn, để quên đi những điều không may làm em thấy mệt mỏi.

Tôi đặt lên má em một cái thơm nhẹ như để an ủi, động viên, vừa là để xin lỗi em, một vị ngọt ngào xen lẫn mặn mặn của nước mắt. Em chột giận, chột buồn, rồi lại chột vui làm cho tôi vừa thấy yêu thương vừa xót xa, tôi tự nói với chính bản thân mình :“ Lan à, anh xấu xa lắm phải không ? Chỉ có một người như anh thì mới để em lúc nào cũng cảm thấy bất an như vậy. “

- Nhưng mà bây giờ, không tha thứ cho anh được..... em vừa nói vừa cười làm tôi không khỏi giật mình, không biết lại nghĩ ra cái gì “ hành hạ “ nữa đây =.=

- Uh, không tha thứ bây giờ, nhưng chỉ cho em giận từ bây giờ tới 10h tối thôi nhé.

- Xấu chưa kìa, đã làm người ta khóc rồi lại còn không cho người ta giận.... em lè lưỡi trêu tôi.

Em nói như vậy thôi, chứ tôi cũng biết rằng em sẽ không giận gì tôi đâu, càng hiểu rõ như vậy tôi lại càng cảm thấy mình không phải với em. Mới cách đây hơn 1 tiếng thôi mà tâm trạng của tôi thay đổi 180 độ rồi, lúc này thì quyết tâm rời xa bao nhiêu, giờ lại sợ điều đó xảy ra bấy nhiêu. Xấu hổ với em và chính bản thân mình, tôi không muốn nói thêm một lời nào nữa, lặng lẽ buông em rời khỏi vòng tay, tôi dắt chiếc xe đạp của mình xuống lòng đường rồi dõi theo những hành động của em. Dù sao cũng mới gần 9h, đây cũng là thời gian đầu tiên trong năm mới mà tôi và em được ở bên nhau, có lẽ cả 2 đứa đều hiểu nhất là sau khi trải qua biến cố vừa rồi, 2 chiếc xe đạp lại lần đầu trên những con đường. Không một lời nói, nhưng những ánh liếc nhìn là đủ để tôi và em hiểu nhau, bây giờ tôi mới hiểu thật sự ý nghĩa của câu nói “ Mùa đông năm nay sẽ không lạnh như mọi năm ”.

Những cơn gió mùa Đông Bắc vẫn thổi theo từng đợt phả qua cửa sổ lại khiến tôi rùng mình, soạn lại đồng sách vở trước mặt chuẩn bị cho những ngày sắp tới, tình cờ một bức ảnh rơi ra làm tôi xao xuyến. Đã từ rất lâu rồi tôi đã quên mất nó, tấm hình chụp chung giữa em Y và em MA, bất giác tự cười chính bản thân mình, nhớ lại cái ngày mà tôi phải vất vả để xin Đức Kỳ nhượng lại nó, mới đầu năm học thôi, mình còn thi thoảng lười nó ra ngắm, rồi đến khi cuộc sống xoay chuyển, tôi bước sang ngã rẽ khác và gặp em Lan, tôi dường như đã quên mất nó vẫn còn kẹp trong 1 quyển sách cũ lớp 11. Bức ảnh vẫn vậy, chỉ có tâm tình của người ngắm nó là thay đổi, nhìn lại kĩ bức hình một lần. Một chuyện tình chưa trọn vẹn đã chấm dứt hoàn toàn, tình yêu chỉ xuất phát từ một phía rồi không đến được với nhau thì đành lặng lẽ buông tay, đó là điều hiển nhiên trong cuộc sống. Ngày đó anh không đủ khả năng để nắm tay em, và em cũng không muốn nắm bàn tay anh.....vậy là kết thúc. Anh rời đi trong sự tiếc nuối, không một oán trách nào cho chuyện giữa 2 đứa. chỉ có những kỉ niệm và sự nhớ nhung chợt ùa đến với anh hằng ngày, và ác thay nó lại đến mạnh mẽ nhất vào những lúc anh cảm thấy cô đơn. Ngày biết được em có một người thay anh mang đến cho em hạnh phúc, con tim anh chợt nhói đau, và lúc đó anh luôn tự đặt ra câu hỏi với chính bản thân mình : “ Liệu người em chọn có mang lại hạnh phúc cho em ? “. Nhưng câu hỏi đó anh không đủ can đảm để nói ra với em, cũng có vài lần mình gặp nhau sau đó, anh và em trò chuyện nhưng không đề cập tới những vấn đề mà anh nghĩ là em cũng hiểu “ Anh là một người đã từng thích em rất nhiều “ vậy là thôi, lại nói chuyện bạn bè, trường lớp và kết thúc là anh và em chào nhau như 2 người bạn, giá như lúc đấy anh nói gì đó thì có lẽ giờ đã khác. Dù có chuyện gì đi nữa thì anh cũng mong em luôn được hạnh phúc vì bây giờ chính anh cũng đã tìm được hạnh phúc của riêng mình. Tôi liền mang bức ảnh ra ban công đốt, ngọn lửa lan tỏa dần rồi từ từ biến mất, cũng là lúc lòng tôi thấy nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, vì bên cạnh tôi lúc này đã có em.....Ngọc Lan.

Tết qua đi, tôi lại quay trở lại với những tiết học dài đằng đẵng trên lớp, nói là thế chứ chủ yếu trên lớp ngoài những tiết Toán, Lí, Hóa, Sinh ra thì các giờ khác hơn nửa lớp ngủ hay làm việc riêng. Thầy giáo chủ nhiệm lớp tôi dạy toán kiêm luôn chức vụ tổ trưởng tổ toán ở trường, thầy giáo cũng có tuổi rồi, nốt khóa tôi là về hưu. Đầu năm mới vào lớp 10, để đưa học sinh vào nề nếp, thầy sẵn sàng cho những đứa mắc lỗi nghỉ học 3 ngày, không thì mời phụ huynh đến, mỗi lần thầy quát mắng thì thôi rồi, cứ gọi là cả dãy phòng học nghe thấy, lên bảng mà làm sai thì cứ xác định là ăn cái thước không thì một quả đấm vào lưng @@. Tuy vậy thầy lại được hầu hết lớp tôi và học sinh các lớp thầy đã từng dạy quý mến và tôn trọng, thầy khó tính thật ra chỉ là để muốn tốt cho học sinh, học gần 3 năm tôi mới thấy thầy thực ra rất hiền và tâm lí, những lúc bọn tôi đến học thêm thì kiểu gì cũng có kẹo lạc hay bánh để ăn giữa giờ, đôi khi trên lớp cũng vậy và một điều nữa là thầy rất bênh các học sinh của mình, đó cũng là lí do vì sao lớp tôi không phải cố gắng học các môn khác, trừ các môn khối A và B. Thời gian này, bọn tôi tập trung vào việc làm đề, vì kiến thức đã học hết từ trước Tết, tôi cũng đã chọn inh được 2 trường để thi trong kì thi đại học : khối A thi vào Đh Luật hà Nội, còn khối B thì thi vào Đh Nông nghiệp Hà Nội.....

Gần 11h30 khuya, tôi ngồi nhẩn vài tin cho em Lan trước lúc em đi ngủ thì nhận được tin nhắn của em Y :

- Đạo này anh thế nào rồi, lâu lắm không gặp.

Tôi đang nhẩn với em Lan nên cũng tiện nhắn lại luôn cho em Y ngay lập tức.

- Ngủ muộn thế, anh vẫn bình thường, thế em học hành thế nào ?

- Em đạo này đi học thêm nhiều mỗi lần, nên về toàn ngủ luôn thôi, hôm nay uống café nên mất ngủ @@

- À, hóa ra mất ngủ nên mới nhắn tin hỏi thăm anh à.....

Lúc này thì em Lan cũng đã đi ngủ, tôi vào nhà tắm đánh răng vừa trả lời tiếp tin nhắn của em Y.

- Hi, tại bận quá, giờ mới nhớ tới anh. Mà anh cũng ngủ muộn thế, nhớ MA nên không ngủ được à
- Anh chuẩn bị đi ngủ rồi, cuối cấp nên hơi bận rộn..... tôi cố lảng đi, không muốn nhắc tới chuyện em MA.
- Vâng, thế dạo này anh có cửa cấm em nào khác không, hay vẫn chờ em MA đấy....

Tôi tự nhủ bụng, Fu** mình đã không muốn nhắc rồi mà nó cứ xoáy vào là thế nào nhỉ.

- Chờ làm gì hả ?. Tất nhiên là phải có em khác rồi, hehe
- Anh dạo này oai quá đấy, hi, thế em kia tán có vất vả như em MA không ?
- Không mất công, em ấy tự đổ tôi tự tin nhắn lại
- Ừa, thế khéo dính phải “ hàng tồn kho “ rồi @@

Nhận được tin nhắn này xong, tôi không khỏi cảm thấy ức chế vô cùng, cái gì là “ Hàng tồn kho “ ở đây, nó dám ăn nói như vậy với người con gái mà tôi vô cùng yêu thương à.

- Uh, anh chỉ được “ Hàng tồn kho “ thôi, được chưa. Anh đâu có dám với tay à chạm vào bạn em

36. Chương 36: Ở Nhà Một Mình

Rep lại tin xong , bực mình tôi ném điện thoại ra góc giường, cũng không cần biết là lát nữa có tin nhắn không, mà nếu có thì cũng chẳng quan tâm. Càng nghĩ lại càng thấy lộn ruột, tuy biết rằng đây chỉ là câu nói trêu thôi nhưng cũng không khỏi động chạm đến tôi. Em là một người mà tôi vừa yêu vừa cảm phục, dù biết rằng câu chuyện tình cảm giữa tôi và em có phần hơi khác so với mọi người, đối với đại đa số bạn bè của tôi thì em vẫn là một ẩn số, nhưng dù sao đi chăng nữa thì tôi cũng chỉ cần em trong mắt tôi luôn đẹp đẽ và trong sáng là được rồi, và tôi cũng không muốn nghe một lời nào đó khó chịu, hay có phần xúc phạm đến em.....

Mùa xuân chính thức đã đến, nhưng sao anh vẫn thấy lạ lẫm quá, có phải là từ khi anh có em, anh đã quên mất đi khái niệm về thời gian, bởi vì....lúc nào trong anh cũng luôn thấy ấm áp, ngọt ngào, ngay cả trong mùa đông giá rét. Chậu hoa ngọc lan vẫn tươi tốt và lớn dần lên, như cái tình cảm mà anh và em dành cho nhau vậy, bên ngoài có thể nhỏ bé, mỏng manh vì anh vốn là một người không bao giờ muốn cho người khác biết rõ tình cảm của mình, nhưng ẩn chứa bên trong là sự bất tận – có thể anh ví von hơi quá, nhưng chắc em cũng hiểu nó to lớn đến nhường nào. Con người anh có chút gì đó đặc biệt, lúc vui về hết mình, nhưng lại có những lúc trầm lắng đến tột độ, anh yêu thích cái khí trời âm u và se lạnh, thích cái không gian yên tĩnh khi được ở một mình, nhưng cũng chính nó lại làm anh chợt buồn vu vơ mà không hiểu lý do.

Anh ít khi tâm sự những chuyện riêng tư của mình cho bất kì ai, trừ một vài người bạn rất thân mà anh vô cùng tin tưởng, đó cũng là nguồn động viên lớn cho anh. Lúc anh thấy khó chịu, bực bội vì cuộc sống của mình không được như ý muốn là anh lại nghĩ về em, những lúc đấy anh muốn được nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu của em, được ôm em vào lòng, được cảm nhận vòng tay của em vòng qua ôm lại anh. Hay giá như chỉ là được đan những ngón tay anh vào tay em là anh đã thấy vui, là đủ, là tất cả đối với anh rồi. Những ý nghĩ đó lúc nào cũng bám lấy tâm trí anh, nhất là lúc này đây, khi em đang say giấc, anh ngồi ôm những suy nghĩ để kéo mình vào giấc ngủ và đi đến những giấc mơ ngọt ngào có em bên cạnh. Và rồi anh đã ngủ thật say, thật sâu, quên hết những ưu phiền, buồn bực vừa qua....cảm ơn em, cả thể xác và tâm hồn anh đều thấy bình yên khi có em.

Bố mẹ em vào miền Nam một tuần, tôi vừa thấy lo lại vừa mừng, lo vì để em ở nhà một mình cả ngày thật sự tôi cũng không an tâm, bởi vì dù sao đi chăng nữa thì em cũng chỉ mới là cô bé 16 tuổi, nhưng cũng không khỏi cảm thấy hơi thích thú vì trong cả tuần đấy 2 đứa sẽ được gặp nhau nhiều hơn. Hơn bao giờ hết tôi cảm thấy trách nhiệm đang đè nặng lên vai mình, tôi không chắc là mình có thể giúp em được gì nhiều nhưng sẽ cố gắng ở bên em những lúc nào có thể, dù sao thì sự xuất hiện của tôi cũng làm cho 1 tuần của em trôi qua nhanh và bớt tẻ nhạt hơn. Trước đó mấy ngày, cô N cũng đã có gọi điện cho tôi thông báo về chuyện này và nhờ tôi thỉnh thoảng giúp đỡ em (nói là vậy chứ, chả biết giúp cái gì ngoài việc trông nhà hộ @@). Thế là chiều nào cũng vậy, cứ sau giờ học thêm ở trường là tôi lại cùng em ra quảng trường ngồi

nói chuyện và ngắm trời đất, cảnh vật, cũng chỉ có 30' ngắn ngủi thôi, vì sau đây còn những ca học thêm nữa . Đây là nơi duy nhất trong thành phố mà tôi có thể nhìn thấy bầu trời rộng như thế này, ráng chiều nhuộm đỏ một góc trời, gió thổi nhẹ, tóc em bay bay theo chiều gió, từ phía cổ phất phơ sang 2 bên má làm nổi bật lên cái gáy trắng với vài sợi tóc tơ. Nhớ lại thời gian 2 đứa yêu nhau, em bắt chập nhiều thứ để giữ được tình cảm này.....Có một người như vậy thì tôi còn cầu mong gì nữa, cũng định dang tay ra ôm lấy em nhưng rồi lại thôi. Một nụ cười hồn nhiên trên môi em, chắc em cũng hiểu ý định của tôi, em quay mặt lại bước giật lùi, rồi dựa lưng vào cánh tay tôi.

- Hôm nào rảnh anh nấu cơm cho em ăn nhé..... em nói.
- Uh, nấu cơm thì đơn giản ấy mà @@.
- Thật nhé, móc tay hứa với em nào..... em quay mặt lại, ngoắc ngoắc ngón út trước mặt tôi.
- Nào thì hứa, nấu cơm thì cho gạo vào nồi rồi cắm điện là xong chứ gì.
- Thế cho em ăn cơm không à, hi, nấu cơm phải có lỉnh thú vị ăn chứ.
- Thế rau luộc có được tính là thức ăn không ?
- Có ạ..... em nói rồi nhìn tôi cười
- Đậu luộc tính không ?
- Có chứ anh.
- Nước canh luộc rau tính không ?
- Được ạ
- Hết rồi, đủ các chất nhé..... tôi nói rồi nhìn em cười.
- Ờo, ăn thế thế thì em kiệt sức mất.
- Ăn thế cho người nó đẹp, anh không thích con gái béo
- Hic, thế này mà lúc nào em ốm, để anh chăm sóc chắc là xỉu luôn mất. À mà anh ơi ?

Tôi theo thói quen hơi hắt hàm lên, ngụ ý “ Có gì em cứ nói đi “

- Em thích anh để tóc hơi dựng lên một chút, hi, trông đẹp hơn, như thế này này.... Em vừa nói vừa kiễng chân rồi đưa 2 tay lên tạo kiểu tóc cho tôi.....

Tối hôm đó, bố mẹ tôi có việc phải về quê cưới ông anh họ, ăn cơm tối xong là bố mẹ đi luôn, tôi một mình ở nhà, tự nghĩ vụ vợ trong đầu, xem tối mấy khi 1 mình như thế này, chẳng có ai quản, nên làm gì đây Bỗng chợt nhớ ra em cũng đang ở 1 mình, ko như mọi hôm lên phòng nhắn tin nữa, tôi chẳng cần nghĩ ngợi lâu rút đt ra gọi luôn cho em:

- Alo, em đây, sao lại gọi cho người ta giờ này thế anh?Em nói, giọng hiền dịu
- Tí anh sang nhà em nha
- Ồ, anh không phải học bài à ?
- Hôm nay bố mẹ a đi vắng rồi bé ạ Tha hồ chơi thôi, thế em ăn xong hết chưa? Tí anh qua nhé
- Vâng, hi, em cũng đang chán quá, anh sang đây mình bày trò gì chơi nhé!

Tôi cúp máy, chạy lên phòng tắm qua 1 phút rồi chạy sang nhà em. Sau 1 hồi chuông thì đã thấy dáng em lon ton chạy xuống mở cửa. Em cười thật tươi, tự nhiên tôi gần như mất mấy giây...

- Này, vào đi anh yêu đứng gần tò te gì vậy!

Tôi cười, cốc nhẹ vào đầu em một cái, rồi 2 chúng tôi vào trong nhà em. Xuống bếp, thấy mâm cơm đã úp lồng bàn, tôi mở ra, thấy 1 vài món đơn giản, chắc là em nấu ăn 1 mình nên cũng lười không nấu nhiều. Tôi lẳng lặng lấy bát đĩa ra, xới cơm ăn..

-Ái chà, ai cho anh ăn cơm của em :P

-Đâu, anh có ăn đâu, chỉ cố nuốt xuống thôi!Thừa nhiều thế này!Chắc em không nuốt đc cơm do chính mình nấu đúng ko?

-Đồ hâm, lại trêu người ta rồi, cơm “vợ” anh ngon thế mà dám chê..

Tôi dừng đũa, đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt em:

-“Vợ” á? “Vợ” ai nhỉ?

Em giật mình, bắt giắc đỏ mặt cúi xuống:

-Anh chứ ai!

Tôi nâng cằm em lên, đặt 1 nụ hôn nồng nàn nơi làn môi em Em nhắm chặt mắt, tôi có thể cảm thấy hơi thở của em khá gấp, chắc tại bất ngờ quá..

Chúng tôi nghĩ ra đủ trò chơi,nhìn đồng hồ đã 10h tối rồi, tôi nghĩ mệt lung, nhưng bắt giắc nói:

-Lan này, muộn rồi, anh về nhé, tối ngủ đừng sợ ma đấy

Mặt em biến sắc:

-Hix, sao về sớm thế, nhà anh cũng có ai đâu mà !

-Nhưng anh hơi buồn ngủ rồi, về a còn ngủ cơ

-hix,chán vậy, hay là...

-Hay là gì nào

-Hay là tối nay a ngủ cùng em nhé ! chúng mình chơi một lúc nữa tối anh ôm em rồi ru cho em ngủ nhé !

Tôi giật mình,tinh thần bấn loạn . Tôi, 1 thằng con trai 18 tuổi,lần đầu tiên đc ngủ với 1 người con gái,cảm giắc thật khó tả, tôi nói :

-Thế cũng được, thế giờ lên phòng em đi, chúng mình chơi bài 1 lúc rồi ngủ nha !

-Hihi, vâng, đi thôi anh..... em nói rồi tắt điện tầng 1

Tôi ko thể xua đi 1 tá ý nghĩ lung tung vồn vờ trong đầu. Tí nữa sẽ sao đây !!! Tôi sẽ làm gì đây !!! Trời ơi sao mà hồi hộp vậy !!! Chơi 1 lúc thì em đi tắm, tôi nằm vật ra giường.Từ góc độ này tôi vẫn có thể nhìn thấy dáng người em trong kia, qua tấm kính mờ đục nơi nhà tắm, tiếng xả nước, mùi sữa tắm,...khiến cho tâm trí tôi bấn loạn. Bất giắc tôi vớ lấy cái dt, nhắn tin cho vài thằng bạn hỏi tư vấn xem nên làm gì

1 lúc sau 1 đồng tin với nội dung JAV mà tôi ko tiện liệt kê ra đc gửi đến . Tôi vừa đọc vừa chảy đầm đìa mồ hôi trước khả năng diễn tả và hướng dẫn cực kì chuyên nghiệp của bọn nó :hurry:. Mồm thì chửi thầm ” Mịa cái bọn này nỳ mà.....” Đang nhanh tay xóa cái đồng này đi thì em bước ra, hơi nước nghi ngút,em ko quần 1 chiếc khăn tắm như mọi ng tưởng tượng đâu đấy Em mặc bộ đồ ở nhà mỏng, tóc hơi ướt, khuôn mặt ửng hồng, lấm tấm vài giọt nước, nhìn tôi em nói :

-Thôi chuẩn bị ngủ nào anh

-Tôi chỉ biết ” uh ” 1 tiếng, mồ hôi vẫn chảy ra như tắm, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực Liếc nhìn lúc này 11h10p..

37. Chương 37: Lời Hứa

Cho đến khi em đã nằm xuống bên cạnh, 2 đứa đắp chung chiếc chăn bông, tôi vẫn chưa lấy lại được sự bình tĩnh cho bản thân mình. Hơi ươn người dậy để dựa lưng vào đầu giường, nhìn em tôi nói :

- Bao giờ thì bố mẹ em về ?..... Tôi cố lái cuộc nói chuyện sang những việc thường ngày.

- Chắc là sáng ngày kia ạ.

- Uh....

Tôi đáp lại rồi ngẩng mặt lên trần nhà nhìn, cố gắng không nhìn thẳng vào mặt em để xua tan đi những ý nghĩ linh tinh đang lớn vồn trong đầu. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi ngủ cùng với một người con gái, hơn nữa lại là người tôi dành tình cảm cho rất nhiều, nên cũng không khỏi cảm thấy một chút thích thú, ngại ngùng, cũng có một chút lo sợ vu vơ. Nhìn thấy vẻ mặt đầm chiêu của tôi, bất chợt em hỏi :

- Anh đang nghĩ gì à ?

- À, không....tôi hơi giật mình trước câu hỏi của em.

- Lại nhớ đến chị M.A ấy gì, em biết thừa nhé.

- Không, M.A liên quan gì ở đây, mà sao em lại hỏi anh thế ?

- Tự nhiên em lại thấy anh im lặng không nói gì nữa, mà lại không quay sang đây nói chuyện với em, nên em đoán vậy thôi, hi.

Tôi hơi quay người vào phía trong nơi em nằm, bàn tay phải khẽ vuốt nhẹ tóc mái em sang một bên.

- Cún này, em trêu anh như vậy có phải là.....vẫn có chút gì nghi ngờ tình cảm của anh không ?

Tôi nhìn thẳng vào sâu đôi mắt của em, lòng chợt cảm thấy nhói đau khi em nói lên câu vừa rồi, có phải rằng câu nói vừa rồi của em chỉ là buột miệng nói ra hay còn có một ý khác. Em thật sự vẫn chưa thể xóa cái hình ảnh về một người con gái mà tôi vốn đã dành tình cảm rất nhiều, một câu nói thôi mà, mà tôi thấy ẩn chứa trong đó nhiều cung bậc cảm xúc, ghen tuông có, đắng cay, lẫn với ngọt ngào. Vẫn biết rằng em M.A đối với tôi chưa thể trở thành dĩ vãng, nhưng tôi đã hiểu được đâu là hạnh phúc của mình và đang cố gắng gìn giữ nó, tôi đã cố gắng không ích kỷ, cố gắng tạo ra tình cảm cởi mở nhất dành cho em. Tôi không chắc là bản thân tôi có hành động, cư xử đúng trong mọi trường hợp không, nhưng ít ra tôi sẽ không để cho em cảm thấy cuộc sống của em bên tôi là vô vị. Tôi cố gắng tìm mọi cách để thấu hiểu em hơn, dành cho em những tình cảm mà tôi nghĩ là không phải ai cũng có thể làm được, cũng chỉ muốn em hiểu rằng, giờ trong tôi chỉ có duy nhất một mình em thôi. Vậy là những cố gắng của tôi cũng chưa thật sự hiệu quả hay là bởi vì một lí do nào khác mà tôi không biết nữa. Buồn, chưa bao giờ tôi cảm thấy như vậy từ khi bên em, ngày cả khi tôi nhận được cái tin là em sẽ chuyển về Hải Phòng, tôi ở ngay cạnh bên em, chạm vào người em, ở trong cái không gian tĩnh lặng và riêng tư, chỉ dành cho 2 đứa, vậy mà em vẫn còn nhớ tới M.A.....con người em giờ quá nhạy cảm với cái tên đó. Tôi cảm thấy sống mũi mình hơi cay, thở dài một cái.....tôi cảm thấy thất vọng với chính bản thân mình.

- Em xin lỗi, tại em nói linh tinh lại làm anh buồn....nhìn thấy khuôn mặt của tôi, em đã hiểu ra vấn đề.

- Không sao đâu, có gì mà phải xin lỗi anh....tôi cố gắng gượng cười.

- Nhìn anh cứ hơi buồn buồn, cười cái cho em xem nào.

Tôi mỉm cười rồi búng nhẹ 2 cái lên má em. Em cũng bắt chước tôi nằm tựa lưng vào đầu giường , đầu em ngã xuống trên bờ vai tôi, cầm lấy cánh tay phải của tôi 2 tay em ôm chặt lấy nó.

- Anh ơi, anh đừng nghĩ gì về mấy câu nói lúc nãy của em nhé. Em biết em không phải là người đầu tiên anh dành tình cảm cho nhưng là người được anh dành tình cảm cho nhiều nhất phải không anh ?

Tôi im lặng không đáp lại, chỉ vòng tay qua ôm em vào lòng, để cho đầu em tựa vào ngực tôi. Em vẫn hồn nhiên và trẻ con như vậy thì tôi biết giận em làm sao đây, suy cho cùng những câu nói cũng nói của em cũng chỉ vì đột nhiên em thấy tôi im lặng, đôi mắt đầm chiêu hướng lên trần nhà. Tôi thậm tự cười chính mình, em đâu có biết rằng ý nghĩ hỗn tạp của tôi lúc đây đang nghĩ về em.

- Anh này.

- Sao hả em ?

- Giá mà lúc nào cũng được nằm và được anh ôm như thế này nhỉ, hihi

- Uh, lúc nào cũng thế, thế em không đi WC à.

- Lại trêu em, em cầu ột cái giờ.

- Hì, anh đùa thôi, đừng cầu đau lắm. Mà ngủ đi cún, muộn rồi đấy.

Lúc này cũng đã gần 12h rồi, tôi cũng thấy mắt mình díp lại, một tay vẫn ôm lấy em, tôi nhào người ra tắt bóng đèn rồi. Đúng là giường con gái có khác, toàn mùi nước hoa, vì lạ giường nên tôi cũng chưa ngủ luôn được, nằm nghe tiếng thở đều đều của em.

- Anh ơi.....em bắt chợt nói khê.

- Em không ngủ đi chứ.

- Em ngủ luôn đây, nhưng anh hứa với em một chuyện được không ?

- Uh, nhưng em phải đi ngủ luôn không anh ghét đấy...mà lại hứa về chuyện M.A hả ?

- Không ạ, không liên quan gì tới chị M.A

- Anh nói vậy thôi, mà có liên quan tới M.A cũng chẳng sao, mà em nói đi rồi còn đi ngủ.....tôi giục.

- Anh ơi, sau này 2 đứa lên rồi, nếu em không được ở bên anh mà anh có con gái, thì anh đặt tên nó giống tên em nhé.

Bắt chợt cảm xúc ủa đến với tôi cảm tưởng như bất tận, tôi hiểu những gì em đang nói. Hôm nay có thể đang rất yên vui, bình an, không chút lo âu, nhưng hôm nay không bao giờ kéo dài mãi, hôm nay sẽ có lúc chấm dứt và chỉ xuất hiện trong kí ức con người ta, chỉ nhớ rằng cái ngày hôm nay đã từng rất vui, rất hạnh phúc, đã mang đến cho ta nụ cười. Nhưng.... Ngày mai dù xấu hay đẹp thì cũng vẫn là tiếp nối cho hôm nay, cuộc sống vốn như vậy mà, có bao giờ chỉ toàn niềm vui đâu, mà biết bao nhiêu niềm vui thì mới đủ ột con người.

- Anh hứa.... tôi đáp lại em với một giọng quả quyết, có lẽ đây là lời hứa không phải khó thực hiện nhưng sẽ dai dẳng nhất mà tôi mang theo nếu như tôi và em không đến được với nhau

.....

Nửa đêm tôi tỉnh dậy, liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại, mới có 3h15. Liếc sang bên cạnh, qua ánh đèn ngủ tù mù, tôi có thể thấy khuôn mặt đáng yêu của em như đang mỉm cười, ở khuôn mặt ấy toát lên vẻ đáng yêu, hồn nhiên và trong sáng đến lạ kì. Em tin tưởng tôi như thế vậy mà lúc mới sang nhà em tôi lại có ý nghĩ hết sức tầm thường, tôi lại càng cảm thấy yêu em nhiều hơn bao giờ hết. Kéo chăn lên cổ em cho ấm, ngồi nhìn em thêm 3', tôi bắt đầu kéo mình vào giấc ngủ cho tới sáng hôm sau.

.....

Chiều chủ nhật của tuần đó, bố mẹ em về, tôi cũng thấy yên tâm phần nào, dù 2 đứa sang tuần sau sẽ được gặp nhau ít hơn nhưng cuộc sống thường ngày của em sẽ trở lại bình thường, 1 tuần với những kỉ niệm đáng nhớ sẽ theo mãi trong tâm trí tôi.

- Anh ra ngoài một chút được không, em bảo việc này.

Buổi tối tôi đang ngồi học thì nhận được tin nhắn của em, bình thường 2 đứa quy ước là sau 10h30 mới nhắn tin, bây giờ mới có 9h30 không biết có chuyện gì mà lại húng lên nhắn tin vào giờ này.

- Uh, thế bao giờ anh ra....tôi rep lại

- Anh ra luôn nhé, em ra rồi..... em rep lại ngay sau đó

Mặc tạm cái áo khoác thể thao vào, tôi liền chạy ra trước cửa, chắc phải có chuyện gấp lắm thì em mới hện tôi vào giờ này. Tôi có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng em đang đứng dưới gốc cây trướng cá, chiếc xe đạp dựng bên cạnh, chắc em mới đi học thêm ca tối về. Chạy đến trước mặt em tôi hỏi :

- Có chuyện gì mà hện anh ra giờ này thế cún ?

Tôi vừa nói dứt câu thì.....Bốp....má trái tôi ăn trọn một cái tát đau điếng của em

38. Chương 38: Rắc Rối

Quá ngạc nhiên với hành động vừa rồi của em, tôi chỉ biết đứng yên, mắt trân trân nhìn thẳng vào khuôn mặt của em không nói lên được lời nào. Một dòng suy nghĩ vụt qua trong đầu tôi....Sao thế nhỉ, mình có làm gì đâu, mà chưa nói câu gì đã động tay động chân rồi lại còn hện ra lúc muộn thế này nữa, chắc phải là cái gì nghiêm trọng lắm. Nhưng cái gì nghiêm trọng thì trong một khoảng thời gian ngắn tôi chưa nghĩ ra. À hay là em đang trêu mình, mà cũng không phải, trêu gì lại mạnh tay thế, đêch thiếu mỗi là không lệch mặt thôi, không biết có hằn vết ngón tay không nữa, còn nữa, nếu lỡ tay thì phải xin lỗi mình luôn chứ. E hèm một tiếng, tôi mở lời trước :

- Em sao thế, tự nhiên lại tát anh....trong giọng nói đã có một chút bực mình, quả thật tôi cũng bực mình thật, nếu đây không phải ny mình mà là một đứa con gái không thân thiết lắm, chắc tôi tát lại mất @@.

Em lặng im, không nói câu gì, đi lùi lại 3 bước cách xa tôi đột nhiên em bưng 2 tay lên mặt khóc nức nở, đây không phải là lần đầu tiên tôi chứng kiến em khóc, tuy 2 đứa cũng có khi to tiếng cãi nhau, giận dỗi có, ghen tuông có, nhưng lại là lần đầu tiên mà tôi thấy em khóc thành tiếng, những âm thanh đó như đang vò xé tâm hồn tôi. Tát rồi khóc, em làm tôi đi hết từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, rồi rốt cuộc vấn đề ở đây là gì thì tôi vẫn chưa rõ.

- Sao em lại khóc thế, em bị làm sao nói cho anh biết được không ?.....giọng nói dịu lại, tôi nhẹ nhàng hỏi em.

- Anh.....anh lúc nào cũng chỉ biết..... biết bắt nạt em thôi.

Em nghen ngào nói trong khi những giọt nước mắt vẫn tiếp tục rơi, dù là người cứng rắn nhất lúc này đứng trong hoàn cảnh của tôi cũng không thể không động lòng, hơn nữa trước mặt tôi lúc này lại là em, người mà tôi luôn yêu thương, quý mến. Mặc dù đứng trước cửa nhà không xa, nhưng lúc này tôi chẳng còn tâm trí nào mà để ý xem có ai trong nhà để ý không nữa, tôi tiến đến, từ từ ôm em thật chặt giữa vòng tay.

- Anh buông em ra đi, đừng ôm em nữa.....em vừa nói vừa cố gắng giãy ra khỏi tay tôi.

- Sao anh lại không được ôm em chứ ?..... càng nói tôi càng ôm chặt em hơn.

- Thả em ra, em không đùa đâu..... em hét to

Dù không muốn nhưng tôi cũng đành buông tay ra vì không muốn chuyện giữa 2 đứa vô tình làm kinh động hàng xóm láng giềng. Bàn tay em lại vung lên một lần nữa, nhưng tôi kịp thời tóm được, dù sao cũng có chút kinh nghiệm rồi @@

- Em làm sao thế, có gì nói không được àtôi cảm thấy rất bực mình.

- Em chả sao cả, kệ em đi, ai khiến anh quan tâm.....em vừa nói vừa đưa ống tay áo lên chùi nước mắt rồi dắt xe đạp đi thẳng.

- Hôm nay em sao thế, có gì nói anh nghe xem nào, anh làm gì sai à ?

Tôi chạy theo giữ ghi đông xe em lại. Đôi mắt em đầm nước mắt, nhìn thẳng vào mặt tôi với sự bực bội, khó chịu, càng nhìn tôi lại vừa thấy giận mà vừa thương.

- Anh để em yên đi, anh làm như vậy rồi mà cứ giả vờ như không có chuyện gì là như thế nào.

Cái gì mà giả vờ chứ, tôi có giấu em điều gì đâu cơ chứ, sao lại giận đến mức này, câu nói vừa rồi của em càng khiến cho tôi cảm thấy khó hiểu hơn. Ngần người ra suy nghĩ, đến khi tôi định thần lại thì em đã đi thẳng rồi, có đuổi theo cũng không kịp.

Suốt cả thời gian còn lại buổi tối hôm đó, tôi chỉ biết cầm chiếc điện thoại rồi gọi cho em, nhưng lần nào thì cũng chỉ thấy “ Thuê bao quý.....xin quý khách vui lòng gọi lại sau “, giờ này thì không gọi điện thoại bàn được rồi vì mẹ em ở nhà, mặc dù được sự cho phép của mẹ em, tôi cũng không muốn lòi người lớn vào những chuyện giận nhau vớ vẩn này. 12h, vẫn không liên lạc được cho em, tôi đành nhắn một tin dài, hỏi thăm và chúc em ngủ ngon. Đến lượt mình, tôi cũng chui vào nhà tắm đánh răng rồi cố gắng kéo mình vào giấc ngủ, mọi chuyện chưa rõ ràng, có nóng ruột cũng chẳng được tích sự gì.....ZzzzzZzzzzZ

3 tiết học đầu trôi qua nhanh chóng mà tôi vẫn chưa liên lạc được cho em, đã định lên thẳng lớp em để nói chuyện, nghĩ đi nghĩ lại thế nào tôi lại từ bỏ ý định đó, giờ ra chơi cũng chỉ có 10', chạy sang đến lớp em cũng gần hết giờ, chắc gì em đã ra gặp tôi, rồi thì có ra gặp thì cũng không có thì giờ cho 2 đứa tìm được tiếng nói chung. Hơi.....lại chỉ biết thở dài. Sang tiết hóa, cô giáo cho cả lớp ngồi làm đề, nhin không được tôi đành tưởng tượng lại việc tối qua cho Trọng Quang.

- Đây, đại loại là như thế, chú thử nghĩ hộ ae xem sao em nó lại như thế.....tôi nói rồi trầm ngâm nhìn xuống mặt bàn, tay gõ nhẹ chờ đợi câu trả lời từ Trọng Quang.

- Hehe, kém vãi, sao mày lại để nó tát thế, chắc là nó tức mày cái gì rồi.

- Mẹ, lúc đấy đang không để ý, ai mà biết được tự nhiên chưa nói câu gì đã động thủ rồi.....mà ai chả biết là em Lan tức, nhưng mà cái gì mới được chứ.

- Mày giấu nó chuyện gì à ?

- Không, tôi hôm qua nghĩ đi nghĩ lại, thấy chả có gì cả, mọi thứ em Lan đều biết, chỉ không biết lúc đi vệ sinh thì mình đi nặng hay đi nhẹ thôi @@.

- Đ.m thế chuyện đi vệ sinh chúng mày cũng kể cho nhau à, bần éo chịu được. Hay mày lỡ hẹn với nó ?

- Đùa thế thôi. Không, hẹn thì chắc là không phải rồi, thỉnh thoảng mới hẹn được với nhau thôi mà, lịch học ae gần như kín đặc rồi còn gì.

- Uh, khó nhĩ, mẹ mày nghĩ cả buổi còn không ra chuyện của 2 đứa mày, thì tao biết éo được.

Kể ra nó nói cũng đúng, chắc chỉ còn cách là hỏi trực tiếp em thôi, nhưng mà hỏi như thế nào thì tôi cũng chưa nghĩ ra trong khi mà mọi cách liên lạc với em bây giờ đều không được.

- À, hay lúc cao hứng mày lại xí xốn, sờ mó gì nó nên nó ghét, hehe.....Trọng Quang quay sang nhìn tôi nói.

- Fu**, anh không có chơi cái đấy nhé, mà nếu có thì em nó phải tát luôn lúc đấy chứ.

Mãi đến 5h30 chiều tôi mới thu được một chút tích cực, cuối cùng thì em cũng đã bật máy, nhưng mà các tin nhắn tôi gửi thì không được rep lại, các cuộc gọi cũng chịu chung số phận, đều không có người nghe máy dù chuông vẫn đổ đều :(.

- Ê, rảnh không bạn nhờ tí.....tôi nhắn tin cho Quỳnh, đứa bạn cũng khá thân ở lớp, và lại là một trong những đứa bạn hiếm hoi mà tôi có kể về chuyện về mối quan hệ giữa tôi và em Lan.

- Uh, có việc gì thế ku.....15' sau tôi nhận được tin rep lại.

- Cậu nhắn tin bảo em Lan nhắc máy hộ tớ được không ?

- Uh, được rồi, mà 2 đứa có chuyện gì à ?

- Cũng chả biết nữa, nhưng em Lan giận từ hôm qua không nghe máy, nhờ Quỳnh nói hộ, dù sao con gái nói với con gái cũng dễ hơn

- Ok, để bạn nhắn tin đã, bao giờ được thì báo lại cho.

Thời gian trôi qua lúc này lại chậm chạp hơn bao giờ hết, tôi cầm chiếc điện thoại chỉ mong nó rung lên để mình gọi luôn cho em, tôi nôn nóng và sốt ruột lắm rồi, nhưng sự đời trở trêu thay, cái gì mình càng muốn nó đến nhanh thì nó càng không đến, 30' rồi không có tin nhắn nào gửi lại, cứ những lúc như thế này, tôi chả muốn làm gì cả. Thêm 10' nữa, cuối cùng thì đã có tin nhắn gửi tới.

- Được rồi đây, gọi cho em Lan đi ^^ .

Tôi vội nhắn nhanh một tin nhắn cảm ơn rồi bấm số gọi luôn cho em. Lần này mới có 3 hồi chuông rung lên thì em đã nhắc máy

- Anh gọi cho em có việc gì thế ?giọng em lạnh nhạt

- Anh gọi cho em vẫn như mọi ngày thôi mà, hic, mà em có gì giận anh đấy, nói cho anh biết được không ? nói đi nào cún, anh không biết thật mà.....tôi nài nỉ.

- Anh không biết thật không ?
- Anh không biết thật mà.
- Anh chắc chứ ?.....em hỏi lại
- Không chắc 100% nhưng 98-99% thì có, anh thấy anh không làm gì để em giận đến mức đấy cả.
- Đây là anh nói nhé. Thế chiều hôm qua ai đi với chị M.A, lại còn ôm nhau nữa hả, anh nói đi.....em nói rồi lại sứt sứt, tôi có thể nghe thấy qua điện thoại
- Ai.....ai đi với M.A cơ, em đùa à ?

39. Chương 39: Hiểu Lầm Tai Hại

- Anh lại còn chối nữa.
 - Anh đi với M.A bao giờ, em có nhầm lẫn không đấy ?
- Lúc này thì tôi không thể ngồi yên được nữa, bực mình không chịu được, đã lâu lắm rồi tôi có đi với em M.A đâu cơ chứ, mà sao lại có cả vụ ôm ấp gì ở đây nữa, đến cầm tay còn không được nữa là.....
- Thế... chiều hôm qua lúc đi học thêm ở trường về.... anh đi đâu hả ? Lúc tầm gần 5h ấyem hỏi tôi nhưng lại kéo dài giọng, có chút gì đấy như chế giễu.
 - Anh đi lượn linh tinh với mấy thằng bạn rồi đi học luôn đến 7h30, nếu mà không tin thì em cứ nhắn tin hỏi mấy thằng bạn anh.
 - Bọn anh bao che cho nhau thì sao, em biết được đấy.....giọng em trùng xuống.
 - Em nói thế thì anh cũng chịu chẳng biết nói như thế nào nữa, nói thế nào cũng không chịu tin. Mà tại sao em lại nói anh đi với M.A nào ?
 - Có người bảo em thế, được chưa.
 - Ai nói với em thế,đứa nào hả ?
- Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, một phần vì bị hiểu lầm, một phần không hiểu ai đang đứng sau vụ này nữa.
- Em không biết ai, nhưng chắc là bạn anh.
 - Cái gì.....em đùa với anh à, ai nói với em mà em còn không biết, thế mà tự nhiên em lại tát anh, rồi lại còn giận anh suốt từ hôm qua nữa.....tôi trách móc.
 - Lúc đấy em biết tin anh với chị M.A thế xong, bực mình quá cũng chẳng nhớ là ai nữa.
 - Thế nó là ai, nam hay nữ, có chắc là bạn anh không, mà em gặp nó ở đâu ?
- Em càng nói tôi càng thấy khó hiểu, là ai chứ nhỉ, ai mà lại đi gặp em rồi nói là tôi với M.A đang đi cùng nhau, số bạn bè trong lớp tôi biết chuyện giữa tôi và em Lan không nhiều, và số người biết mặt em lại càng hiếm hoi. Vậy thì là cái gì mới được chứ, đầu tôi như muốn nổ tung ra với hàng loạt nghi vấn.
- Em không biết là ai, nam hay nữ, nhưng mà thấy gọi anh là TH thì chắc là bạn anh thôi. Lúc chiều em vào nick chat của anh thì người đó bảo là lúc này thấy anh đi với chị M.A tình cảm lắm, lại còn ôm nhau nữa.
- Tôi lặng yên nghe em nói từ đầu đến cuối, nghe đến đây thì tôi cũng đã hiểu gần hết vấn đề, lại thấy vừa bực mình vừa buồn cười.
- Tưởng gì cơ, làm anh ăn oan cái tát, hehe, cái đứa mà chat với em ấy, nó trêu em đấy.
 - Anh lại nói dối em à, làm sao người ta biết được là em đang onl nick chat của anh mà trêu em được chứ.....giọng em đã bắt đầu dịu lại đôi chút.

- Anh bảo hết mấy đứa bạn ở lớp là em dùng chung nick chat với anh rồi, chắc đứa nào nó biết anh đi học ca đấy mà lại thấy nick chat anh onl nên đoán là em. Em bị lừa rồi, anh đi với M.A lúc nào cơ chứ, mà có muốn thì M.A cũng chả thèm đi với anh @@.

- Anh nói thật chứ ?

- Thế này nhé, anh mà nói điều em thì em muốn anh làm cái gì, con gì hay bị như thế nào cũng được. Ok không ?

- Eo, thế em bị lừa à.

- Uh, ăn quả lừa đậm rồi người ạ.....tôi bắt chước em kéo dài giọng, rồi nói tiếp :

- Thật đấy, con gái Hải Phòng dữ không chịu được, em tát anh một cái mà trưa nay không cả ăn được cơm nữa đây này, đau không chịu được, đến hôm nay vẫn còn tím hết cả mặt, bạn bè hỏi anh phải nói là va mặt vào cửa.....tôi bắt đầu chém kể khổ.

- Hic, thế giờ anh còn đau lắm không, lúc nào rảnh qua em bôi dầu cho nhé, mà em dữ bao giờ chứ, đây là tại tức quá thôi, hic, chứ mọi khi toàn anh bắt nạt em thôi à. Mà anh ơi, sắp tới được nghỉ thì về quê em chơi nhé, hihi.

- Bao giờ được nghỉ chứ, chẳng lẽ đi cuối tuần à, mà em đi cùng anh về thế có sợ ai nói gì không ?

- 26/03 trường mình được nghỉ mà anh, đi trong ngày thì chắc là chiều 4-5h là về đến nơi thôi. Mà anh cứ về đi, không sao đâu, có mỗi ông bà em ở nhà thôi, ông bà nội em quý em lắm, hihi.

- Uh, được rồi, để anh tính xem như thế nào, mà đi gì về thế, xe ô tô hay tàu hỏa.

- Thì anh cứ xem đi, hi, thứ 6 tuần sau là 26/03 rồi, mình đi xe khách mà.

- Uh, lúc này anh đùa thôi, mặt anh không sao đâu, anh bận xuống nấu cơm một tí nhé, có gì thì cứ nhắn tin.

- Vâng

Lại thở dài một cái, tôi nằm phịch ra giường, mệt quá, cuối cùng thì cũng giải quyết xong, vài lần như thế này chắc đến chết non mất. Mà đek hiểu thằng nào chơi đểu mình thế (may cho nó là hồi đấy chưa có yahoo 11 @@), đặt tay lên trán thử hình dung ra xem là ai thì thấy thằng bạn nào của mình cũng có khả năng tạo nên vụ kia, tôi còn lạ gì cái tính của bọn nó nữa. Đúng là tình yêu, thứ gì cũng có thể xảy ra, mới có 4 tháng thôi mà tôi đã trải qua và cảm nhận được rất nhiều thứ, từ những cái tốt của nó đến những thứ tiêu cực. Tình yêu như con dao 2 lưỡi vậy, lúc vui thì say đắm thật nhiều, lúc buồn thì sóng gió, nhạt nhẽo, và hồi hợt, làm con người ta mệt mỏi vô cùng, thế nhưng nếu không có sự trộn lẫn giữ ngọt ngào và cay đắng thì không đúng nghĩa là tình yêu, cũng giống một viên socola vậy. Với anh bình minh vẫn thức dậy và bắt đầu đi ngủ khi mà đường phố chìm vào im lặng, em có lẽ chắc cũng vậy, 2 người có 2 cuộc sống riêng, nhưng chung hạnh phúc và bình an. Tôi chỉ muốn làm sao để cho tâm hồn em được như một trang giấy trắng, không bị xoáy vào những vòng xoáy phức tạp, bị chi phối và lo sợ với những thứ đã từng là quá khứ của tôi, và với cái quan niệm em chỉ là người đến sau để rồi lúc nào cũng sống trong tâm trạng thấp thỏm bất an. Nếu tương lai giữa em và tôi vẫn là con đường dài thì tôi mong nó sẽ là con đường lát gạch mịn tràn ngập ánh nắng dịu nhẹ.

Tôi mở cửa, đứng trên ban công nhìn ngắm con đường và cảnh vật trước cửa nhà như một thói quen mỗi khi tôi muốn giải tỏa bớt những lo âu, căng thẳng trong lòng. 5' sau, khi đã cảm thấy thoải mái hơn, tôi khép cửa lại và đi xuống nhà dưới nấu cơm, không quên tưới một chút nước cho cây hoa ngọc lan. Bấm *101# kiểm tra tài khoản thì ôi thôi, cái thẻ 50k mới nạp hôm kia đã gần hết rồi

40. Chương 40: Hải Phòng...

Hôm nay đã là ngày thứ 2 đầu tuần, vậy là còn 2 hôm nữa thì tôi sẽ phải trả lời em về vụ đi Hải Phòng. Thú thật mà nói tôi cũng thích đi đây đi đó cho biết, hơn nữa Hải Phòng lại là thành phố lớn mà tôi chưa tới bao giờ, dù thời gian ở đây không nhiều, nhưng cũng đủ để mình có cái nhìn sơ qua về con người và cảnh

vật ở đây. Bên cạnh đó thì không phải cứ nói đi là được, tôi chưa có một chút thông tin gì về chuyến đi này, theo như em nói thì đây cũng là lần đầu em bắt xe khách về quê, đây cũng là điều làm tôi băn khoăn nhất, thời gian, lộ trình, giá cả, địa điểm. Nếu chưa kể đến những rủi ro hay những trường hợp ngoài ý muốn xảy ra, dù tôi đã gần 18 tuổi nhưng cũng không khỏi cảm thấy hoang mang về chuyện này, không những phải lo cho chính bản thân mình mà còn phải lo cho cả em nữa. Cái chuyến đi này cũng có thể gọi là lén lút nên cũng không thể nhờ vả gì sự giúp đỡ của người lớn được, mà mấy đứa bạn thì cũng chẳng hơn gì mình, hơn 100km, cũng không phải là xa lắm, nhưng đi về trong ngày thì cũng là vấn đề đáng quan tâm. Mà tôi thì cũng không muốn làm em buồn, dù sao thì đi chơi xa một tí cũng làm 2 đứa cảm thấy vui và thoải mái hơn, một lí do khác có vẻ quan trọng hơn là về quê ny chơi cho biết @@.

Cái thời tiết cuối tháng 3 ẩm ương, không quá lạnh nhưng cũng không quá nóng, sáng sớm và tối còn rét run như mùa đông thế mà trưa lại nắng chang chang, toát hết mồ hôi, chỉ muốn bỏ cái đồng áo khoác đi cho rảnh. Buổi chiều thứ 4 cũng không có ngoại lệ, nhể nhại đạp xe đến trường, mà tôi vẫn phải mặc thêm cái áo khoác để phòng tối lạnh. Vừa đến khu vực gần nhà để xe đã thấy mấy lớp khối 11 ngồi đông đặc dưới sân trường, nào mũ cối, áo tối màu, giầy các thứ đầy đủ, bọn này bây giờ mới tập quân sự đây. Tôi thở dài ngao ngán vì chúng nó ngồi chặn hết cả lối vào nhà xe, phải lựa mãi mới dắt được xe qua. Vừa đi ra khỏi nhà xe giờ tôi mới kịp để ý kĩ, hóa ra ngồi ở vị trí này là lớp của em M.A, lúc này mới để ý lối đi cho xe vào nên tôi không kịp nhìn rõ. Và tôi cũng không khó để nhận ra em M.A đang ngồi một góc với mấy đứa bạn, cũng đúng lúc đấy em cũng quay sang nhìn thấy tôi. Tôi hơi gật đầu một cái tỏ ý chào em, em nhìn thấy tôi chắc hơi ngại, chỉ mỉm cười rồi cúi mặt xuống. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tôi cũng hơi bất ngờ khi thấy TT (người yêu không biết cũ chưa) ngồi bên cạnh em, nhìn thấy tôi với em như vậy, nó vòng tay qua ôm eo em M.A như để trêu người tôi. Nếu cách đây 5 tháng, nhìn thấy cảnh này, chắc tôi tức hộc máu mất, nhưng giờ thì, một nụ cười nhạt rồi quay lưng lên lớp, quá bình thường thằng em à.

Vào lớp ngồi, chưa kịp lấy sách vở ra, thì Trọng Quang ngồi phịch xuống bên cạnh.

- Đ.m vừa nãy tao nhìn thấy em M.A với lại thằng n.y nó thì phải....

- Uh.....tôi đáp lại, cũng chẳng quan tâm lắm.

- Mẹ, chẳng lẽ bỏ lại gọi hội úp cho bây giờ.

- Sao lại úp nó ?.....tôi ngạc nhiên khi thấy nó nói vậy.

- Vì sĩ chứ sao nữa, mịa tao vừa đi qua lớp nó, mới nhìn thấy em M.A, giờ tay vẫy nó cái, mà thằng kia thể hiện ngay được, ôm ôm ấp ấp, mẹ tao có tán em M.A éo đâu mà định trêu tao.....nó nhìn tôi nói, trông cái mặt chắc cay cú lắm.

- Uh, kệ nó đi, cho nó trêu tẹt, chắc tại ngày xưa nó cũng biết chú quân sư cho anh vụ tán em M.A nên trêu thôi, vừa nãy ae đi qua nó cũng thế mà.

- Mày hiền vãi đái, mẹ phải tao cho thằng này nghỉ học 2,3 hôm rồi.

- Hehe, mà đang có chuyện muốn nhờ mấy thằng đây.....tôi vừa nói vừa lôi mấy quyển vở trong cặp ra.

- Thứ 6 tuần này trường mình được nghỉ, nhưng vẫn biểu diễn văn nghệ, nếu ông thầy điểm danh thì báo lớp trưởng hộ là đủ, ae đang định cùng em Lan về Hải Phòng chơi một chuyến.

- Uh, cái đấy nghỉ thì không lo, hôm đấy khéo đấy đứa nghỉ, mỗi biểu diễn văn nghệ chứ có cái quái gì đâu. Mấy ông bà giáo viên cũng ngồi tít bên trên mà, không để ý đâu. Mà bọn mày cũng máu ghê nhỉ, đi chơi xa phết.

- Uh, thỉnh thoảng chiều em nó tí, đi trong ngày chắc là ổn thôi.....tôi nói rồi hướng ánh mắt nhìn xa xăm ra phía ngoài cửa sổ, mơ màng về chuyến đi sắp tới.

- Mày không sợ mất xác ở Hải Phòng à ?

Đức Kì ngoái lên vỗ vai làm tôi giật mình.

- Sao lại mất xác ?.....tôi hỏi lại.

- Thì tao nghe nói dân Hải Phòng ghê lắm đấy, mày cẩn thận không lại tập xác định ở đấy, ăn mấy phát hoa cải như chơi, thứ 7 bọn tao lại không gặp được mày đâu.
- O, đi như đi du lịch, có cái gì mà ăn độn, có hổ báo gì đâu, mẹ chú cứ nói linh tinh.
- Uh thì tao cứ nói thế, biết đâu được đấynó nói rồi lại quay về chỗ ngồi.
- À mà này.....tôi quay người lại gọi Đức Kì
- Sao ku ?
- Chú còn tiền không, cho ae vay một ít phòng hờ, chưa đi xa như thế này bao giờ.
- Tao còn có 2 lít thôi, được không.
- Uh, thế cũng được rồi
- Thế lát về tao đưa cho.
- OK

Vừa nói xong thì thầy giáo cũng bước vào lớp, lại tiếp tục chuẩn bị 2 tiếng học toán hình không gian, cái phần mà tôi vốn ghét nhất. Thêm một ca học thêm tối nữa làm tôi mệt phờ cả người, trước khi về lại vòng qua nhà Đức Kì lấy tiền. Về đến nhà cũng 8h ăn vội 3 bát cơm rồi lên giường nằm luôn, một ngày mệt mỏi nên tôi chả muốn làm thêm gì nữa, có gì hẹn đồng hồ sáng mai dậy sớm tắm rửa, đã định chợp mắt luôn mà chợt tôi lại nhớ đến chưa báo với em một câu. Thôi thì cố gắng thêm cường lại cơn buồn ngủ thêm nửa tiếng nữa vậy.

- Vụ đi Hải Phòng, sáng thứ 6 cứ thế nhé.....tôi nhắn một tin cho em.
- Vâng, hihi, thế anh có bị trùng vào lịch học thêm không ?
- Nếu đi về muộn hơn 5h30 thì chắc nghỉ một buổi.....nhưng không sao cả.
- Eo, vì đi với em mà anh nghỉ học như thế này thì chết.
- Uh, thế thì anh không đi nữa nhé, mà anh đùa thế thôi, nghỉ một buổi không sao đâu.
- Vâng, thế cho anh nghỉ nốt lần này thôi nhé, hi.
- Uh, anh biết rồi, em học xong rồi ngủ sớm đi nhé, hôm nay anh hơi mệt anh đi ngủ trước đây, G9 cún.

Cả ngày thứ 5, tôi ngồi suy nghĩ về chuyến đi ngày mai, một chút hồi hộp, thích thú mà cũng có cả lo lắng nữa. Mọi thứ cũng tương đối ổn định rồi, tối về lại phải bịa tạm ra một cái lí do để xin phép mẹ đi qua buổi trưa. Mà không biết cô N có biết chuyện này không nhỉ, đây là cái cuối cùng tôi bắn khoăn, tôi không sợ cô biết mình đi cùng em về quê, mà sợ rằng một hôm nào đó khi cô gặp mẹ tôi, 2 người nói chuyện mà nhắc đến vụ này chắc tôi không biết giải thích với gia đình như thế nào mất. Xin đi trực tiếp thì chắc chắn là không ổn rồi, nên chỉ còn cách là đi lén thôi, chắc cũng không sao đâu – tôi tự nhủ để trấn an bản thân mình. Tranh thủ giờ khoảng thời gian giữa 2 ca học thêm, tôi đi mua sắm thêm mấy thứ linh tinh, có lẽ là cũng hữu ích cho chuyến đi, sáng mai đi sớm nên có lẽ mua từ bây giờ cho chắc ăn mà lại không sợ quên. Xem nào : bánh mỳ gối, bim bim, nước khoáng, một ít thuốc chống say để phòng hờ cho em, vì tôi không bị say xe, vài tấm urgo, chai dầu gió thì lát về nhà lấy cũng được. Vậy chắc là tạm đủ để trang bị cho chuyến đi. Đầu óc đang trí quá đi mất, tôi chợt nhớ ra chưa hỏi em về lộ trình xe của chuyến đi :

- Alo, anh bảo này.....tôi gọi điện luôn cho em ngày lúc đó.
- Sao ạ.....ở đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng ồn, chắc em cũng đang ở ngoài đường.
- Mai thì mình bắt xe ở đâu vậy ?
- Ra bến xe Gia Lâm rồi bắt xe khách anh ạ.
- Uh, thế bắt xe khách xong đã đến được nhà em chưa, hay phải đi chặng nữa
- Hi, phải đi bộ 2km nữa anh, mình đi bộ cũng được, cho nhớ đường đi vào nhà em.

- Hehe, chỉ sợ em không đi nổi thôi, có gì tôi liên lạc tiếp nhé.

- Vâng

9h tối, tôi lần la xuống phòng bố mẹ, trình bày sơ qua cái lí do xin phép đi qua trưa vào ngày mai, bố mẹ tôi không đến mức quá khó tính nhưng cả hai người đều muốn cái ý kiến gì của tôi cũng phải rạch ròi, rõ ràng. Vì cũng một phần hiểu tính cách bố mẹ nên từ chiều tôi đã cố gắng nghĩ ra các câu trả lời sau cho trơn tru nhất có thể, cuối cùng sau 15' thì mọi việc cũng đâu vào đấy. Ngày mai sẽ là một chuyến hành trình dài, chắc chắn sẽ phải hoạt động cả ngày, nên hôm nay tôi sẽ quyết định giữ sức khỏe đi nghỉ sớm trước 11h. Kiểm tra sơ qua một lượt, tư trang và 600 nghìn cũng đã được xếp cẩn thận vào một chiếc balo. Xong xuôi tất cả tôi liền nhắn tin cho em

- Mai 6h30 anh đợi em ở quán kem gần bến xe nhé.

- Hihi, vâng, mai được đi cùng anh rồi.

- Mà em có chắc lộ trình không đấy, đã biết bắt xe nào chưa.

- Chắc ạ, em hỏi chị họ em rồi, chị ấy toàn đi xe về Hà Nội mà . À anh ơi, mai lúc mình về chị ấy đi cùng nữa đấy.

- Uh, chị ấy có biết anh đi cùng em không ?.....trong lúc nhắn tin tôi tranh thủ vào nhà tắm đánh răng chuẩn bị đi ngủ.

- Có ạ, em bảo có anh về cùng rồi, mà bây giờ anh đừng tắm nhiều với tắm muộn nữa nhé, khuya rồi không tốt đâu.

Tôi có thói quen hay tắm muộn vào trước lúc đi ngủ, mặc dù có những hôm buổi chiều ở nhà đã tắm một lần rồi, nhưng sau tối lại tắm lần nữa. Em biết được thói quen này của tôi vì hồi mới quen nhau có những lần đang nhắn tin trước lúc đi ngủ, tự nhiên không nhận được tin nhắn của tôi trong khoảng 20', em lại nghĩ tôi ngủ quên nên cũng thôi không nhắn nữa. Sau này đến lúc bắt đầu trở thành ny rồi cũng có một lần đổi tôi vì không báo trước để em phải chờ, nhưng từ sau đó thì tự thành thói quen, cứ lúc nào đang nói chuyện giữa chừng mà không thấy tôi rep lại thì tự em cũng hiểu là tôi đang làm gì.

- Không tắm người bẩn chịu thể nào được, hehe.....tôi rep lại tin nhắn của em.

- Thì tắm một lần một ngày như em là được mà, trời lạnh đâu có bẩn lắm.

- O ngày anh tắm 2 lần, em tắm ít hơn nên ghen với độ sạch sẽ của anh à.

- Lêu lêu, người ta tắm sạch sẽ chứ ai tắm bẩn như anh mà.

- Uh, thôi người tắm sạch đi ngủ sớm cho tôi nhờ, mai còn đi đấy, chuẩn bị hết các thứ chưa ?

- Hi, em chuẩn bị hết rồi, thế anh cũng ngủ luôn đi nhé. Em đi ngủ luôn đây, không có người lại ghét em thì chết.

- Uh, G9

Tôi cũng thấy hơi buồn ngủ nhưng không hiểu sao đặt lưng xuống giường chợp mắt gần 30' rồi mà không ngủ được. Cũng thấy hơi mệt thật, lớn rồi mà vẫn thấy háo hức như trẻ con trước những lần được đi tắm biển, ánh đèn ngủ leo lắt, chiếc đồng hồ vẫn cách cách từng nhịp, tôi đã định gọi điện cho em nói chuyện một lúc nhưng nghĩ đi nghĩ lại đành dừng lại cái ý tưởng đấy. Lại ngồi suy nghĩ vụ vợ về chuyện học hành, không biết vài tháng nữa mình có thực hiện được những dự định vào được ngôi trường mình đăng kí không, lại nhắc đến vài tháng nữa, cái thời gian xa nhau cũng sắp đến rồi. Hơi....thở dài một cái, tôi bật đèn lên, lôi quyển truyện của Kim Dung ra đọc, tôi không muốn đầu óc mình bị chìm đắm trong những suy nghĩ phức tạp nữa. Cũng không biết là bao lâu nữa, đôi mắt tôi mỏi dần, mỏi dần rồi díp lại, giấc ngủ đến tự lúc nào mà tôi cũng không hay.

Cho đến khi tiếng chuông báo thức kêu lên thì tôi choàng tỉnh dậy, 6h kém 10. Mất 5' để tôi có thể dời khỏi chiếc giường và cái chăn than yêu, thêm 20' để xong toàn bộ vệ sinh cá nhân và mặc quần áo, vượt thêm tí sắp vào tóc an lýCho đến khi ra đến cửa thì còn vừa đủ 10' để đến chỗ hẹn với em, những vòng bánh xe đạp nhẹ lăn, tôi vừa đi vừa hát nhảm theo lời bài hát do Shayne Ward trình bày. Bầu trời hôm nay thật dễ

chịu, hơi phảng phất cái lạnh, trời âm u không có nắng, ngoài đường cũng có khá đông học sinh trường tôi, tôi có thể dễ dàng nhận ra qua nhờ những chiếc áo khoác đồng phục,. Lại tự mỉm cười một mình, kể ra thì cũng đáng để cười, cũng đi ra ngoài như ai, đứng vào giờ của học sinh đi học, ăn mặc chỉnh tề (không mặc áo đồng phục) nhưng mà lại là đi chơi. Tôi ngồi trên xe đạp chống chân xuống đường đợi em, ánh mắt nhìn về phía con đường, nơi mà tôi biết rằng em sẽ xuất hiện từ đó. Chưa đến 2' sau em cũng đến, khi em đến gần tôi ngẩng người ra nhìn, hôm nay trông em hơi khác một chút so với mọi ngày, nhưng khác ở cái gì thì tôi cũng không rõ nữa, vẫn khuôn mặt đáng yêu và trẻ con đó, mái tóc xõa, quần jean và chiếc áo khoác nỉ trắng có mũ ở đằng sau. Nhưng có nét gì đó trên khuôn mặt mà tôi vốn quá quen thuộc thì xinh xắn hơn mọi ngày một chút.

- Sao cứ nhìn em thế.....em mỉm cười nói với tôi.

- À không có gì, mình đi vào bến xe gửi xe đạp luôn nhé.....tôi lảng sang chuyện khác.

Lúc này đi đằng sau em tôi mới nhìn kĩ thấy đuôi tóc xõa ra ở lưng em được uốn hơi xoắn, chắc là trên mặt cũng có trang điểm nhẹ một chút gì đó, nhưng tôi không rành về vấn đề này lắm nên chỉ hơi nhận ra có sự khác biệt.

Hai đứa đứng đợi một lúc thì xe bus đến, cũng thật là đen đủi vì đi vào đúng giờ mọi người đi làm và không phải đứng ở điểm đầu nên xe bus khá đông, và cả hai đứa đều phải đứng. Tôi thì cũng thấy bình thường, chỉ thấy nóng nực và ngột ngạt vì quá đông người, chỉ muốn cởi cái áo khoác ra nhưng lại không có khoảng trống để duỗi tay ra. Bên cạnh tôi, em chắc cũng không thoải mái hơn là bao, tay bám vào thanh sắt trên xe, đầu gục vào vai tôi. Lâu lắm rồi mới đi xe bus mà chả khác là bao nhiêu, thậm chí còn có phần tồi tệ, xuống cấp hơn trước, con đường 1A cũ thì cũng không khác với những con đường làng là bao có phần cao cấp hơn là được giải nhựa, ổ gà, ổ voi đầy rẫy, thỉnh thoảng xe lao vào chúng là lại chồm lên hay phanh gấp một cái, làm mọi người trên xe mất đà, xô dúi dụi vào nhau. Mất khoảng 50' thì cũng đến được điểm dừng cần đến, tôi cũng có chút kinh nghiệm trong chuyện này, vì thỉnh thoảng hay bắt xe bus sang nhà ông anh họ ở gần bến xe Gia Lâm.

Đi bộ thêm vài trăm mét thì vào tới bến xe, cái làm tôi ấn tượng nhất ở đây là sự đông đúc, ồn ào, và có phần vô tổ chức, xe ôm và taxi đầy đường chèo kéo những người đi vào bến. Phía trước bến xe là để dành cho xe bus, còn phía sau là nơi đỗ xe khách, vì lần đầu đi như vậy nên tôi cũng không khỏi hoang mang, nhìn vào bảng một loạt các tuyến xe về các tỉnh, thành phố, riêng về Hải phòng cũng có dăm ba chuyến.

- Bến xe gần nhà em tên là gì ấy nhỉ ?.....tôi quay sang hỏi em.

- Mình về bến Tam Bạc anh ạ.....em lí nhí trả lời, nhìn mặt em thì có vẻ như cũng hơi mệt sau chuyến xe bus vừa rồi.

Hải Phòng là một thành phố lớn, có lẽ vì vậy nên tôi cũng không khó khăn trong việc mua vé và tìm chuyến đi thích hợp ỉn. Các tuyến xe về Hải phòng rất đông, thời gian giữa mỗi chuyến cũng chỉ khoảng 20', lại có phòng bán vé riêng nên mọi thứ diễn ra cũng khá nhanh và dễ dàng.

Lên xe tôi và em chọn một chỗ ở vị trí giữa xe, vì những ghế ở hàng đầu đã có người ngồi, tôi nhường cho em ngồi gần cửa sổ cho thoáng, đến khi ngồi yên tại ghế rồi tôi cũng không tin là mình đang cùng em có một chuyến đi dài hơn 100km nữa.

Tôi ngồi yên lắng nghe những bản nhạc được phát với âm thanh vừa phải trên xe, thỉnh thoảng lại liếc sang phía em, đưa ánh mắt ra ngoài khung cửa nhìn cảnh vật cứ vùn vụt trôi qua.

- Em ngủ một chút đi.

- Vâng, anh có mỗi không ?

- Anh không, đi cùng em thì mỗi gì.

Em không nói gì, khẽ mỉm cười rồi ngả đầu vào vai tôi, quả thực tôi không thấy mỗi nhưng cũng khá buồn ngủ, một phần vì thiếu ngủ tối qua, một phần cũng muốn ngủ giết thời gian, chứ ở trên xe cũng chẳng biết làm gì. Bàn tay trái tôi khẽ nắm lấy tay phải em, dựa đầu vào ghế tôi từ từ nhắm mắt lại, trong đầu vẫn nhắm nhắm theo lời bài hát được phát trên xe. Không biết là đã bao nhiêu phút trôi qua, tôi đột ngột tỉnh dậy khi cảm thấy có ai lay cánh tay mình.

- Anh....anh.
- Sao thế em.
- Em khó chịu quá, thấy hơi buồn nôn.
- Uh, thế có nhức đầu không, mà em uống nước hay ăn cái gì không.
- Thôi anh ạ, bây giờ em không nuốt được gì đâu, cũng sắp đến nơi rồi mà.

Lúc này tôi không biết làm gì hơn, đành cầm lấy bàn tay em xoa nhẹ mấy cái để an ủi.

- Cho em mượn cái túi giấy.....em vừa nói vừa giật giật tay áo tôi.

Dù nhanh tay lấy một chiếc túi giấy ra khỏi balo, mở nó ra vừa kịp đưa cho em, nhưng ống tay áo tôi cũng không khỏi bị dính một chút nôn. Cũng may mất một chút là lúc lên xe đã kịp cởi cái áo khoác ra để trên đùi, nên chỉ bị dính bẩn vào áo sơ mi. Một tay tôi giữ chiếc túi, một tay vuốt nhẹ lưng em, cũng có một chút gượng gạo, vì tôi cũng chưa quen chăm sóc một ai đó từ trước đến giờ. Thấy em vẫn cúi mặt xuống, tôi liền hỏi :

- Em có sao không ?
- Em không, cứ để em cúi đầu như thế này một lúc, em thấy dễ chịu hơn.
- Mà ống tay anh dính bẩn rồi kìa....em nói tiếp.
- Kệ đi.....tôi đáp gọn lỏn.
- Kệ sao được, bẩn mà, lại còn mùi nữa chứ.
- Thì biết làm sao được, thế em cởi áo của em cho anh mặc nhé.
- Hic, lại trêu em rồi, anh làm sao mặc vừa áo em được. Thế này thì bẩn chết, lát nữa xuống anh lấy nước rửa nhé....
- Em nghĩ chút đi, không nói nữa, càng nói càng mệt đấy, anh không sao mà.
- Anh hứa đi.
- Lại hứa, trên xe cũng bắt hứa hủ người.
- Vâng, không hứa là em không nghỉ đâu.
- Uh thì hứa, định bắt anh làm gì nào.
- Hứa là nếu có gì phải bảo với em, không được “ Anh không sao “ với lại “ Anh bình thường mà “ mà trong người lại khó chịu đâu đấy. Với lại lát để em phải bẩn trên áo anh nữa.

Tôi suýt nữa thì phì cười với câu ra điều kiện của em.

- Được rồi, anh hứa, mà không bắt anh hứa anh cũng bắt em giặt áo cho anh.....tôi nói rồi đưa tay khẽ véo mũi em một cái.

Cũng may là phía dưới xe cũng không có nhiều người ngồi, và 2 đứa nói chuyện với âm lượng vừa phải, không thì thành trò cười cho cả xe mất. Xe bắt đầu đi vào bến, tôi nhìn đồng hồ, giờ mới có 9h30, xuống xe, tôi liền cởi áo sơ mi bỏ vào một chiếc túi bóng, buộc chặt lại rồi nhét vào balo, bên trên người chỉ còn mỗi cái áo khoác và áo ba lỗ bên trong. Tôi dắt tay em đi dạo qua những con phố, tất nhiên là do em chỉ đường, dù mới chỉ đi một chút và không có nhiều thời gian chiêm ngưỡng nhưng Hải Phòng quả thực khác xa với những gì tôi tưởng tượng, phố phường sạch sẽ và không bon chen xô bồ như ở Hà Nội, con người cũng không có vẻ gì là “ hiêu chiến “ như lời mấy thằng bạn tiêm nhiễm vào đầu tôi trước chuyến đi, và có một cái đặc trưng nhất mà tôi phải công nhận, đúng là thành phố hoa phượng đỏ, bất cứ dãy phố nào đi qua tôi cũng bắt gặp sự xuất hiện của những cây phượng, không cao lắm nhưng thân to và tán rộng, chắc mùa hè ở đây rực rỡ lắm.

- Em còn nhức đầu không ?.....tôi quay sang hỏi.

- Em hết rồi ạ,hi, chỉ hơi mỏi chút thôi. Mà anh mặc thế có lạnh không ?
- Anh không, trời cũng không lạnh lắm mà, mỏi thì lên đây anh công.....tôi đề nghị.

Em cười rồi nói :

- Thật không ạ ?
- Nhìn anh giống người thích nói dối lắm hả.
- Không, em hỏi thế thôi, chỉ là em sợ anh mệt ấy.
- Sợ anh mệt thì thôi vậy, cho em đi bộ đấy.

Tôi nói vậy nhưng cũng tháo balo ra rồi hơi cúi xuống để em nhảy lên.

Anh đã công cái người anh yêu rất nhiều trên đôi chân của mình không phải lần đầu, nhưng đây lại là lần mà anh thấy vui vẻ và hạnh phúc nhất Lan ạ. Ngay từ khi còn nhỏ, cái lúc mà mẹ dạy anh chập chững những bước đi đầu đời, anh vấp ngã rất nhiều để được như ngày hôm nay. Đứng dậy – không phải là một việc đơn giản mà ai cũng có thể thực hiện được, sau những thất bại thì người ta hay buồn, hối tiếc vì những gì đã xảy ra, có khi còn phải sống trong những ngày tháng u tối, lúc đấy thì trong đầu ai cũng vậy thôi, cái khái niệm đứng lên và bắt đầu lại từ đầu chỉ xuất hiện khi mà ta đã bình tâm lại. Anh cũng đã rất buồn sau những thất bại với người con gái đầu tiên mà anh có tình cảm, yêu thương anh trao thật nhiều và tự đáy lòng anh, có lẽ vì vậy mà khi anh nhận được kết quả không như ý muốn, thì anh cũng thất vọng thật nhiều. Anh đã từng nghĩ rằng, anh sẽ không thể dành tình cảm ột ai nữa. Cái vị của tình yêu êm đềm mà cũng cay đắng và xót xa lắm, anh đã từng rất hận, hận người con gái mà anh dành nhiều tình cảm, hận lấy sang cả cái người mà chiếm lấy người con gái của anh. Nhưng anh nhận ra rằng không đến được với người con gái đó không phải là tất cả cuộc đời anh. Chỉ một thất bại nhỏ nhoi vậy thôi mà anh đã đầu hàng thì liệu sau này anh còn làm được điều gì nữa, anh biết rằng mọi thứ cũng không thể miễn cưỡng được, nhất lại là tình yêu. Anh đã tự học cách giấu nỗi buồn trong lòng, học cách quên đi những gì không đáng nhớ. Trước khi quen M.A anh vẫn sống bình thường, vậy thì có gì không có M.A mà cuộc sống của anh lại tẻ nhạt đi. Anh sẽ thôi không suy nghĩ về cái người không dành tình cảm ỉnh, anh vẫn sẽ mở lòng và đón nhận sự yêu thương, và rồi em đến làm anh trở lại với chính bản thân mình mà anh đã từng đánh mất, đã cho anh biết thế nào là ngọt ngào, ấm áp. Dĩ nhiên khi nghĩ đến chuyện cũ anh cũng có một chút buồn, buồn một chút thôi, nhưng anh đã thôi không trách móc, không hận, nhờ đó mà con tim anh luôn thấy bình yên, cũng bởi vì nó đã dành phần lớn để chứa tình cảm với em trong đó. Từ khi anh có em, anh cười nhiều hơn, dành thời gian làm những việc mà anh thích hơn là ngồi suy nghĩ, anh thấy cuộc sống của anh thật là thanh bình vì anh luôn có em bên cạnh, là một chỗ dựa to lớn cho anh về mặt tinh thần, hãy cứ mãi bên cạnh anh em nhé.

- Nhà em kia rồi, cho em xuống nào....Câu nói của em làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Đạp vào mắt tôi là một ngôi nhà 4 tầng sơn màu xanh lam với một khoảng sân nhỏ có mấy lồng chim cảnh treo ở bên trong, phía trước được quây bởi hàng rào sắt, bên trong nhà thì đồ đạc bày biện cũng không khác ngôi nhà em đang ở là bao. Ông bà nội em tầm khoảng 70 tuổi, trông ông bà hãy còn khỏe mạnh lắm, lại còn vui tính nữa, một điều tôi rất thích ở ông bà là cả hai người đều rất tâm lí, chắc ông bà cũng hiểu tôi về chơi cùng em với tư cách là một thằng bạn trai (hay là người yêu gì đó @@). Tôi cũng không có nhiều thời gian ở trên mảnh đất cảng này, quả thực với 4 tiếng ở đây và phần lớn ở trong nhà nên tôi cũng không có gì ấn tượng lắm về mảnh đất này, em cũng ít về quê nên cũng không thuộc đường để dẫn tôi đi chơi được. Sau bữa cơm trưa tôi phụ giúp em dọn và rửa bát đĩa.

- Ông bà em hiền không....em thúc nhẹ khuỷu tay vào tôi.
- Uh, ông bà hiền thật, mà mẹ em có biết anh về đây không.
- Bây giờ thì không ạ, nhưng chắc sau này thì biết, mà mẹ em quý anh mà, không nói gì anh đâu, hi.

Tôi lấy một chút bọt nước rửa bát bôi lên má em để trêu rồi làm bộ cắt cổ.

- Không sao, nhưng mẹ anh biết thì toi đấy.
- Thế thì làm thế nào bây giờ ạ.

- Thì anh bảo với mẹ anh là em dụ dỗ anh đi chơi chứ sao nữa.
 - Eo, thế thì chết em rồi.
 - Sao mà chết nào, anh bảo anh về quê “ vợ “ chơi, chắc mẹ không nói gì đâu.
 - Xì, ai là vợ anh thế.
 - Ồ, ai là vợ anh thì anh cũng không biết, anh chỉ biết là anh đang ở quê vợ anh chơi, đang rửa bát với ai đó nữa, cũng có nhiều nét giống vợ anh lắm, hi.
 - Eo ôi, hôm nay lại biết nịnh em cơ đấy.
 - À mà, lát nữa chuẩn bị về uống thuốc chống say vào người ạ, không anh hết áo mặc đấy. Mà chị em bao giờ thì đến thế ?
 - Chắc tầm hơn 1h chút anh ạ, tầm 1h30 thì mình bắt đầu đi nhé.
- Tôi và em vừa nói chuyện vừa xếp đồng bát đĩa được rửa xong lên chạn bát

41. Chương 41: Món Quà Bất Ngờ

Hơn 2h một chút thì 3 người đã yên vị tại chỗ ngồi trên xe, cũng giống như lúc đi tôi ngồi ngay bên cạnh em nhưng chắc có phần không được tự nhiên lắm vì sự có mặt của chị họ em ở đây ghế bên cạnh, không phải là tôi khó chịu gì về việc này mà là cảm thấy lời nói của mình sẽ phải xem xét trước khi nói ra, không được trêu đùa tự nhiên như lúc đi. Chị Phương theo con mắt của tôi thì là một người vui tính, trên gương mặt chị có nhiều nét khá giống với lại em chỉ có điều là trông chị sắc sảo hơn, không có vẻ trẻ con non nớt như người em họ của mình. Qua cửa kính tôi đảo mắt một lượt nhìn vào trong bên xe, mảnh đất mới khá lạ lẫm đối với tôi nhưng lại thấy có một chút gì đó lưu luyến, tôi tự hỏi liệu sau này đây có trở thành quê hương thứ hai của mình không, liệu rằng sau 7-8 năm nữa, mình sẽ bước vào ngôi nhà kia một cách đàng hoàng, tất cả hãy để cho thời gian trả lời, không ai biết chặng đường đời của mình sẽ ra sao, những biến cố có thể ập xuống bất cứ lúc nào, dù sao thì bây giờ thì tôi và em cũng chỉ là học sinh cấp 3.

- Hai đứa lằng mạn ghê nhỉ, hồi tầm tuổi hai đứa chị không được như thế này đâu.....chị Phương nói rồi nhìn tôi, ánh mắt cố giấu một nụ cười khá ẩn ý.
- Mà T năm nay định thi trường nào thế em ?chị nói tiếp.
- Em định thi trường Luật Hà Nội chị ạ, mà thi ĐH có giống thi thử ở trường không chị ?
- Chị cũng không rõ lắm, nhưng theo chị thấy thì nó cũng ngang ngang nhau thôi, mà con trai mà học Luật à, chắc là cãi nhau giỏi lắm....chị lại nhìn tôi cười.
- Được cái toàn bắt nạt em thôi chị Phương ạ....tôi chưa kịp nói thì em đã xen vào.
- Vâng, em cũng định theo ngành của mẹ thôi, chứ em cũng chả biết em thích trường gì nữa.....tôi đáp.
- Sao em không bảo Lan nó dẫn ra Đồ Sơn chơi ấy, ở đây chán chết, chả có cái gì cả.
- Thôi chị ạ, em đi có một buổi thôi mà, dịp khác em có nhiều thời gian rảnh hơn sẽ đi.

Trò chuyện suốt chặng đường cũng giúp em tạm quên đi cái nỗi lo về say xe. Về đến bến Gia Lâm, tôi về em chia tay chị Phương rồi tiếp tục hành trình bắt xe bus về nhà. Một ngày đi đi về về làm tôi cũng thấy mệt mỏi và đói bụng, nhắm tính thời gian thì về đến nhà chắc cũng hơn 5h30 rồi, thôi thì đã trót thì trót đành nghỉ một buổi học thêm này vậy, sau hỏi chúng nó về bài học hôm nay, chứ bây giờ có lẽ cái thân đến lớp học rồi lại ngồi nghe thêm một đồng lý thuyết lằng nhằng chắc tôi ngủ luôn ở bàn mất.

- Anh này.
- Sao thế em.
- Lát nữa em bảo cái này nhé.
- Sao lại phải lát nữa mà không phải là bây giờ chứ.

- Bây giờ trên xe đông người không tiện nói,hi.
- Nhưng anh lại thích nghe luôn bây giờ cơ, không nói được thì nhắn tin vậy.
- Lại trêu em rồi đấy, không thèm chơi với anh nữa bây giờ

Tôi cười cười, không nói gì lại quay mặt ra phía cửa kính ngắm nhìn cảnh vật bên đường, mới nửa ngày thôi mà cảnh vật và cung bậc cảm xúc khác nhau lạ kì. Lúc sáng đi thì cây cối nhà cửa nhìn rất rõ, cảnh vật chìm trong bầu không khí mới mẻ, tinh khiết, tuy không có ánh nắng nhưng cũng có vẻ sáng sủa của một buổi sớm mai, con người cũng vậy, lúc đi thì háo hức và thấy tràn đầy năng lượng. Còn bây giờ thì khác hẳn, chỉ muốn nhanh chóng về ngôi nhà thân yêu của mình, mặt trời giờ là một khối cầu đỏ ở phía xa lắm, mãi tít qua những cánh đồng, nơi mà bầu trời tiếp giáp với mặt đất, cái ánh sáng nhỏ nhoi cuối ngày dần bị màu đen nuốt chửng, dần dần bên ngoài chỉ có một màu đen, thi thoảng được sáng lên bởi những chiếc xe chạy ngược chiều, tôi không biết mình đang đi đến đoạn nào, chỉ mường tượng qua một vài cảnh vật quen thuộc mỗi khi xe đến một điểm dừng. Một nỗi buồn man mác không biết từ đâu chợt kéo đến với tôi, nhìn sang bên cạnh thấy em đang dựa đầu vào ghế ngủ, chợt thấy tâm hồn mình ấm hơn phần nào, ít ra trên một chuyến xe bus mấy chục người chen chúc nhau, tôi cũng tìm được ình một góc bình yên nhất mà không phải chịu cái cảm giác cô đơn dù cho chiếc xe có chạy về nơi nào đó xa lạ và tăm tối.

Đúng 6h không hơn không kém một phút tôi và em đã đứng ở khu vực gửi xe đạp của bến xe, đưa em về nhà lòng tôi có chút gì đó băng khuâng, nuối tiếc về một ngày ở cạnh em đã trôi qua quá nhanh.

- Anh chờ em chút.....em nói với tôi khi hai đứa đang đứng trước cửa nhà em
- Có việc gì hả em.
- Anh mau quên quá, lúc nãy em bảo em có chuyện muốn bảo anh mà.

Tôi gầy gầy đầu rồi nói.

- Uh nhỉ, chắc tại mãi chăm sóc em quá nên quên.

Đáp lại câu nói của tôi là một cái lễ lưởi quen thuộc, nhìn em trông đáng yêu vô cùng.

- Cửa anh này.

Tôi nhìn kĩ, là một chiếc nhẫn nhỏ màu bạc.

- Sao lại đưa cho anh cái này, anh có bao giờ đeo nhẫn đâu.....tôi thắc mắc.
- Thì bây giờ anh đeo cũng được mà, em phải chọn mãi mới được cái này đấy,hi.
- Tự nhiên đeo nhìn điệu lắm.....tôi nhăn mặt.
- Hic, thế chẳng lẽ em đeo một mình à.
- Sao em lại đeo một mình hả ?
- Không thèm nói chuyện với anh nữa này, cứ đùa em thế

- Hi, mới thế mà đã cáu rồi, xấu không kia, anh biết rồi, nào đưa anh để anh đeo nào.

Tôi không muốn đùa em thêm nữa, lại cái tính hay khóc, hay dỗi của trẻ con đấy tôi còn lạ gì nữa. Cứ đùa thêm tẹo nữa chắc 1 tuần em không nói chuyện với tôi mất, nhớ lại ngày trước mình cứ trêu bọn đeo nhẫn ở lớp, giờ cũng có khác gì đâu, mà cái nhẫn đôi này trông lại còn có vẻ gì đó không được nam tính cho lắm
=.=

- Nhưng mà anh không đeo ngón áp út đâu nhé.
- Sao thế ạ.
- Ngón đấy chỉ dành cho người cưới rồi thôi, anh đeo ngón trỏ thôi.
- Oe, thế thì xấu mù

- Biết làm thế nào được, anh đeo nhẫn đã là chuyện lạ rồi, lại đeo ngón kia nữa thảo nào cũng bị hời linh tinh.
- Thế em cũng đeo ngón trỏ giống anh.

Tôi cầm bàn tay bé nhỏ của em, đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay rồi lồng chiếc nhẫn vào ngón trỏ cho em

42. Chương 42: Có Biến

Tôi vừa đi vừa nhẩm tính ngày, vậy là từ khi chính thức trở thành người yêu của nhau đến giờ, hai đứa đã trải qua tầm khoảng 130 ngày gì đó rồi, cũng chả được gọi là nhiều nhưng nhớ lại thì cũng thấy bồi hồi xao xuyến, với bao kỉ niệm buồn vui. Ở ngón tay lại có cái cảm giác cộm cộm và hơi ngứa, tôi vẫn chưa quen với cái cảm giác có một chiếc nhẫn được đeo trên ngón tay. Chiếc nhẫn một vật vô cùng bé nhỏ, nhất lại là loại nhẫn mĩ kí này, có thể mua được ở bất cứ hàng lưu niệm nào, vậy mà không hiểu sao tôi lại thấy trân trọng nó vô cùng, ẩn chứa bên trong nó là một tình cảm to lớn, hiếm hoi mà em đã dành cho tôi. Lòng cảm thấy vui sướng và rộn ràng, từ lúc ở nhà em ra về tôi vẫn đang đi lòng vòng dạo qua các con phố, vừa đi vừa ngắm lại những lúc bên cạnh nhau, ngắm xong lại có hành động quen thuộc là tự cười một mình.

Còn một lí do tế nhị nữa mà tôi chưa thể về nhà lúc này.....chưa hết giờ học thêm. Vừa bùng một buổi học xong, bây giờ mà về sớm kiểu gì cũng bị mắng, rồi lại bị bố mẹ ca ột bài, thế nên chưa biết làm gì cho đến 7h30. Nhà những đứa bạn giờ này chắc cũng bận nấu cơm nên cũng không tiện để tạt té vào ngồi nói chuyện giết thời gian. Cuối cùng tôi đành rẽ vào quán điện tử, mặc dù một ngày hôm nay cũng khá mệt mỗi tôi không muốn ngồi trước màn hình máy tính một chút nào nhưng không còn cách nào khác. Rẽ vào quán điện tử quen thuộc của hội ở lớp, hôm nay không có chiến hữu nào ngồi đây, thôi thì ngồi bắn “ Đột kích “ một mình vậy. Đang tập trung bắn đặt boom, lảng tai nghe tiếng bước chân, mắt chăm chú nhìn la bàn xem vị trí quân mình.....

- Buzz....

Một cửa sổ chat hiện lên giữa màn hình làm tôi muốn chửi thề ngay lúc đấy.....

- Fu**, sớm không sớm, muộn không muộn lại pm vào lúc này, không biết thằng nào....tôi lăm bằm.

Ấn vội Alt + Tab vào lại thì ôi thôi, ăn ngay một phát headshot từ lúc nào rồi, a cay không chịu được, chết một cách lãng xẹt. Trong lúc chờ đồng đội giải quyết nốt ván tôi tranh thủ ra hỏi tội thủ phạm vừa làm mình toi một mạng.

- Anh đang làm gì đấy.

Em Mai Anh chat với tôi à, chuyện lạ lần đầu tiên xảy ra từ trước đến giờ.

- Anh đang bận chút việc, có gì nói chuyện sau nhé.

Nhấn lại cho em một câu tôi quay trở lại bật trở lại màn hình chơi game, cũng chả quan tâm lắm, vì giờ mình cũng chỉ coi em là bạn đơn thuần, gặp nhau thì chào cho có, mà bạn bè như vậy thì dĩ nhiên là không quan trọng bằng trận đấu hấp dẫn rồi @@.

.....

Cũng 7h20 rồi, thoát game tôi ra đọc báo một chút rồi chuẩn bị về. Liếc vào nick chat vẫn thấy em Mai Anh onl, trên cửa sổ chat ban nãy có thêm một câu mới :

- Vâng, anh bận gì cứ làm đi, lâu lắm không gặp anh, dạo này anh thế nào.

- Anh vẫn bình thường.....tôi rep lại.

- Vâng, mà hôm nay anh không phải đi học à.

- Uh, hôm nay anh được nghỉ, lại phải ngồi ngoài quán.....chưa nghĩ ra lí do gì khác, tôi đành viết vậy.

- Hi, giống em thế, hôm nay bọn em cũng được nghỉ, nhưng lười chưa muốn về nhà, giờ vẫn ngồi với mấy đứa ở lớp.

- Uh, cũng sắp đến giờ về rồi còn gì.

- Mà anh có rảnh không.

- Anh cũng không rảnh lắm, sao thế em.

- Lát anh rảnh thì đi ăn bánh mì cùng em với Y.

- Thôi để khi khác vậy, hôm nay anh phải về sớm có chút việc ở nhà.....tôi từ chối khéo vì một phần cũng muốn về nhà luôn nằm nghỉ, một phần không muốn ai trông thấy lại thành hiểu lầm.

- Vâng, tiếc ghê, thôi hẹn anh lần khác vậy,hi.

- Uh, thế anh về luôn đây, chào em nhé.

Tôi thoát hết ứng dụng, tắt tài khoản truy cập rồi thông thả đạp xe về, nghỉ lại thấy cuộc nói chuyện vừa rồi của mình cũng có chút lầy lội về lạnh lùng rồi

Một buổi tối đầu tuần sau, đang ngồi với đồng bài vở thì tôi lại bị kéo ra bởi một cuộc gọi.....là em Lan, không biết có việc gì lại gọi vào giờ này nữa, thường thì những cuộc gọi đột xuất như thế này theo kinh nghiệm mà tôi đã từng trải qua thì đều không hay ho cho lắm.

- Alo, có việc gì thế cú.

- Anh xuống luôn dưới sân nhé, em đợi ở đấy rồi, em bảo anh cái này.

- Uh, đợi anh một chút.

Tôi không muốn em đợi lâu liền phóng nhanh xuống tầng 1. Mà sao cái cảnh này lại giống hôm ăn tát thế không biết, không biết có chuyện gì khẩn cấp mà lại phải gặp nhau vào lúc này, em lại còn trực tiếp đi đến nhà tôi nữa. Đẳng nào thì ít phút nữa cũng biết kết quả thôi. Tôi nhìn thấy em vẫn con người ấy, cái dáng quen thuộc ấy, vẫn lấp ló sau gốc cây trứng cá. Nhìn thấy tôi em chìa chiếc điện thoại ra rồi nói :

- Anh xem này.

- Gì thế em ?tôi hỏi nhưng cũng đưa tay ra cầm lấy điện thoại của em.

- Tin nhắn à, sao em lại đưa cho anh đọc.....tôi nói tiếp.

- Thì anh cứ đọc đi.

Có thể gọi là một cuộc đối thoại ngắn bằng tin nhắn của em với một số lạ, càng đọc tôi càng thấy toát mồ hôi bởi vì vô số lí do.

Số lạ : Em phải Lan không ?

Em : Phải rồi, mà ai đấy ạ.

Số lạ : À, em không biết anh đâu, anh muốn làm quen với em thôi.

Em : Sao lại muốn làm quen với em ạ.

Số lạ : Trông em xinh, đáng yêu, còn lí do gì nữa thì anh chưa nghĩ ra.

Em : Em không rảnh lắm đâu, mà em không biết anh là ai.

Số lạ : Không rảnh cũng không sao mà, bao giờ rảnh thì anh mời em đi uống nước, trước lạ sau quen thôi.

Em : Tự nhiên em lại đi uống nước với anh.....với lại em có bạn trai rồi.

Số lạ : Này em là thằng TH học A1 ấy gì, rủ cả nó đi cùng luôn..

43. Chương 43

Tin nhắn cuối cùng vừa nhận cách đây 15', vậy là em đã chạy sang nhà tôi báo ngay sau đó.

- Thế em định thế nào ?tôi đưa điện thoại lại cho em rồi quay sang hỏi.

- Em cũng chưa biết được ạ, định sang hỏi ý kiến anh.

Suýt chút nữa thì tôi lại bật cười thành tiếng, vì cái gì thì tôi cũng không rõ, có lẽ vì thấy ngộ nghĩnh với cái cách xử lý của em, không khác một đứa trẻ con là mấy, gặp cái gì khó thì đi hỏi người lớn. Nhưng tôi cũng thầm thấy hạnh phúc, khi thấy tất cả mọi chuyện em đều đem chia sẻ với tôi, tôi nói tiếp kèm theo nụ cười mỉm.

- Sao lại hỏi ý kiến anh.

- Ô, thì anh là người yêu em thì em hỏi xem anh định như thế nào chứ, em thì không muốn đi đâu.

- Tất nhiên là không đi rồi, anh thì cũng không muốn em đi. Theo suy nghĩ của anh ấy thì nó là như thế này cún ạ.

- Dạ, anh cứ nói đi.....em ngược mắt lên chờ câu trả lời từ tôi.

- Những cái chuyện tương tự như này, nó cũng không nhỏ và cũng chẳng to tát lắm, anh nghĩ là em có thể tự mình xem xét được thế nào là đúng, anh chỉ tư vấn một phần thôi. Anh cũng sẽ không can thiệp quá sâu vào cuộc sống riêng tư của em.

- Là sao ạ ?

- Tức là anh nghĩ tình cảm của anh với em đủ để anh và em tin tưởng nhau, đâu có phải cứ đọc tin nhắn để biết rõ về đời tư của nhau là tốt. Giả sử thôi nhé.....em đã không muốn ở bên anh ấy thì dù anh có cấm em hay quản lý em chặt chẽ ra sao thì em vẫn có thể giấu anh được điều gì đó, chẳng hạn như hẹn hò này, nhắn tin này, đúng không ?....Anh làm sao kiểm soát hết được chứ.....Tôi nói một tràng dài những điều mà mình đã từng suy nghĩ trong thời gian yêu em.

- Thế nên em trả lời lại tiếp như thế nào anh cũng không phản đối, anh biết em có nhiều người để ý cũng là chuyện bình thường. Còn anh khuyên em là không thích thì không cần trả lời lại đâu, cứ kệ đi, chán là bọn nó khác thôi ấy mà, nhấn lại làm gì tốn tiền, lại còn rắc rối nữa.....tôi nói tiếp.

- Hihi, hôm nay lại có người triết lý thế.

- Triết lý gì đâu, anh nghĩ thế nào thì nói thế thôi, chắc gì đã đúng.

- Nhưng em thấy cũng đúng đấy chứ.

- Chuyện, anh mà.

- Đấy , vừa mới khen được một câu đã tự sướng ngay được rồi, sao lại có người xấu tính thế không biết.

- Xấu người hay xấu tính cũng được, chỉ biết là ngày xưa có ai thích rồi bay giờ yêu cái người xấu xí này ấy nhỉtôi nhăn mặt rồi véo nhẹ mũi em một cái.

- Mà em đi về sớm đi không đi ra ngoài lâu mẹ lại nói cho đấy.

- Lại đuổi em kìa.

- Không, đấy là anh lo cho em bị nắng thôi, chứ anh thì còn càng thích ở cạnh em chứ.

- Hihi, em đùa thế thôi, em về luôn bây giờ đây.

Tôi đưa em một đoạn rồi quay về, lòng cũng không mấy may nghĩ gì về câu chuyện vừa rồi, thực sự lúc đầu tôi cũng thấy rất lo lắng, lo lắng ngay từ cái lúc em gọi điện đột xuất. Một điều gì đó mơ hồ xuất hiện trong đầu, có lẽ tôi vẫn bị ảnh hưởng từ vụ cái tát vừa rồi, cho đến khi đọc được tin nhắn của số lạ kia thì lại thêm cảm giác khó chịu bức bối, có thể là ghen. Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy vẻ mặt của em lúc đấy tôi lại thấy bình tĩnh hơn rất nhiều và coi nhẹ cái chuyện kia, rồi sau khi nói chuyện cười đùa với em, tôi hoàn toàn không thêm để ý tới cái vấn đề đó nữa. Tôi tự ý thức mình cái gì là quan trọng : sợ hãi, cô đơn, tự

trọng, đau đớn, nghi ngờ hay là lo lắng....Đi kèm với yêu thương luôn có sự có mặt của chúng. Thế nhưng mình còn có sự tha thứ, quyết đoán, tin tưởng đồng hành, chỉ cần những hành động mình làm xuất phát từ chính tình yêu thương chân thành thì đâu còn gì phải hối hận, có gì mà phải hối tiếc. Nếu lúc đấy mà kết quả không được như ý muốn thì mình cũng không buồn vì những gì đã bỏ ra, chẳng ai trách mình, nhưng xuyên suốt chiều dài của một tình cảm thì đôi khi trí óc phải hoạt động trước đôi tay, cái miệng, trái tim đừng để mọi việc càng trở nên tồi tệ hơn....hay nói đúng hơn là tình cảm phải có lí trí.

Một tuần sau đó, trên chiếc xe đạp của mình, tôi đưa em từ lớp học thêm về, trời giữa tháng 4 đã bắt đầu chuyển dần sang hè, chỉ hơi lạnh về đêm. Vừa không vội vã đạp nhẹ từng bước rồi để chiếc xe đạp tự trôi, em dựa đầu vào lưng tôi, vừa đi em vừa hát khe khẽ một bài mà tôi vốn đã quá quen thuộc.

- Anh này....đột nhiên em nói.
- Sao hả em.
- Cái vụ mà tuần trước có người nhắn tin cho em ấy.
- Uh, anh nhớ rồi, nhưng sao hả em.
- Em không trả lời lại, mấy hôm sau số đó nhắn mấy lần rồi thôi, hi.
- Ồ, anh biết mà, anh chỉ băn khoăn là sao người nhắn tin cho em lại biết chuyện anh với em thôi. Mà đã biết chuyện anh với em rồi lại vẫn muốn làm quen em.
- Em cũng không hiểu.
- Chắc tại nó tự tin vào khả năng “ đánh đòn có địch “.....tôi trêu em.
- Xì, ai là đòn của anh hả.
- Hi, không phải đòn thì là vợ nhé.
- Thế còn tạm được.....em đưa bàn tay trái ra cho tôi nắm.
- Anh không đeo nhẫn à ?

Chết thật, em nói tôi mới nhớ ra 2 hôm trước không hiểu sao lúc đi ngủ tự nhiên không thấy cái nhẫn còn trên ngón tay, không biết nó rơi trong lúc rửa bát hay lúc tắm nữa.

- Không phải anh không muốn đeo, hôm kia anh bị tuột lúc nào mà không biết.....tôi phân trần.
- Thật không đấy, hay là anh không muốn đeo nên kiếm cớ đấy.

Em véo mạnh 1 cái vào mạng sườn làm tôi đau điếng.

- Au, đau anh, anh nói thật mà, chắc tại lúc rửa bát hay lúc tắm có xà phòng vào nên nó lỏng.
- Không biết đâu, dối anh này, chẳng chịu trần trọng đồ của em gì, không biết cây hoa ngọc lan còn sống không nữa.
- Anh làm mất thật mà, em mà dối anh là anh dối lại đấy, hi, cây hoa ngọc lan thì vẫn ngon lành mà. Chẹp, thế này nhé, sau anh bù em một món quà khác được không ?
- Quà gì ạ ?
- Bí mật, em cứ biết là tuần sau em được nhận quà.
- Anh nhớ nhé. Sáng chủ nhật tuần này nếu không lạnh lắm thì đi bơi anh nhé.
- Nhưng mà.....Ồ...ờ, sáng chủ nhật cũng được.
- Anh bận gì ạ ?em hỏi lại.
- À không.....Làm sao tôi dám nói với em là mình chưa biết bơi bây giờ =.=

44. Chương 44: Bể Bơi

Suốt buổi chiều thứ 5 được nghỉ, tôi đi lòng sục hỏi han khắp nơi về một đôi nhẫn, món quà mà tôi định sẽ bù cho em vào tuần sau, nhưng là một đôi nhẫn bằng bạc. Một vấn đề nảy sinh lúc ngay sau đó không phải về sự phong phú hay thiếu hàng mà lại là một vấn đề đơn giản nhưng lại góp phần quan trọng nhất.....tài chính. Một đôi nhẫn rẻ nhất cũng thấy hơn 500k, mua từng chiếc một thì lại càng đắt, số tiền trong túi thì cũng chỉ đạt tới 7/10 chỉ tiêu. Tôi vẫn sẽ giữ cái ý tưởng của mình đã nghĩ cho dù là nó sai hay đúng thì sẽ quyết tâm làm cho bằng được, cũng không nghĩ tới hậu quả như thế nào, cứ làm cho thỏa mãn chính mình đã, mặc dù bước đầu vấp phải khó khăn này nhưng nghĩ tới khuôn mặt rạng rỡ của em khi được nhận món quà từ mình thì tôi cũng không muốn lùi ngầy hứa với em lại hay có ý định thay thế món quà ban đầu bằng một thứ khác. Hay là vay thêm tiền.....tôi cũng đã tính tới chuyện đó, chợt ánh mắt đảo qua phía bên phải và rồi tôi quyết định thay đổi suy nghĩ của chính mình.

Rạng sáng ngày chủ nhật tôi bị thức giấc bởi tiếng mưa rơi lộp bộp vào mái tôn, với tay cầm lấy điện thoại thì mới có 2h30. Cố gắng ngủ tiếp để 6h đi bơi sớm với em, mưa như thế này không biết sáng mai có rét không nữa, nếu mà mưa to thì càng hay, đỡ phải đi bơi, cũng đồng nghĩ với việc không bị lộ điểm yếu. Tôi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ trong đầu vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng mưa bên ngoài cửa sổ cứ to dần, đúng bản chất của những cơn mưa đầu hè. Tiếng chuông báo thức điện thoại vang lên đúng 6h kém 20, không còn tiếng mưa nữa, vậy có lẽ trời đã tạnh rồi. Tôi mở cửa sổ hướng mắt ra bên ngoài, một làn không khí lạnh ủa vào khiến tôi rùng mình một cái, buổi sáng trời mát mẻ, bầu trời vẫn âm u, trên mặt đường vẫn ướt, còn lá cây vẫn còn vương những giọt mưa đọng lại. Tôi thầm nghĩ trời này nhảy xuống nước thì cũng tái lăm đây, nhưng không sao càng thế tôi càng thấy phấn khởi bởi một lí do rất riêng, trời càng lạnh thì càng ít người đi.

Hôm qua lúc đi học thêm về không hiểu sao xe đạp của tôi lại thủng săm, nên 2 đứa kèm nhau trên chiếc xe đạp của em. Người ta bảo “chỗ cần không đau bằng ngồi sau con gái” câu nói đấy cũng đúng một nửa trong hoàn cảnh này, công bằng mà nói, là một đôi ai lại để con gái kèm mình bao giờ, nhưng mà chiều cao của tôi hơn em gần 20cm, đạp xe với cái yên thấp thật là khó chịu, lại còn không phải xe của mình nữa ==

- Em biết bơi không đấy ?.....trên đường đi tôi hỏi em.

- Em biết ạ, mà không biết bơi thì đã có anh cứu, hihi.

Câu nói của em làm tôi muốn khóc quá.

- Anh có biết bơi đâu mà cứu hử.....đâu khổ, tôi phải thốt lên sự thật.

- Hi, lại trêu em nữa đấy, véo ột cái bây giờ.

- Anh nói thật mà.

- Thật ạ.

- Uh, thật.....tôi xác nhận.

- Hi, không sao, thế để em dạy anh.

- Nhớ nhé.

Đúng như suy nghĩ của tôi, hôm nay bể bơi vắng hơn mọi ngày, mặc dù hôm nay là cuối tuần. Buổi sáng có cái hay của nó, tuy nước lạnh hơn nhưng số người đến bơi chỉ bằng 1/5 so với buổi chiều và lại còn không hạn chế thời gian bơi nữa, nhưng buổi sáng không có nhân viên trông đồ, nên xuống bể bơi vừa phải để ý giỏ đồ của mình. Sau trận mưa, có nhiều lá và côn trùng rơi xuống bể, đứng ngoài hàng rào tôi thấy 2 nhân viên ở đây chạy đi chạy lại để hốt bẩn trên mặt nước.

Tôi đứng ở giữa bể bơi đợi em thay đồ, một lúc sau thấy em chạy ra với bộ quần áo bóng đá của đội tuyển Đức. Lần đầu tiên thấy em mặc quần đùi, tôi cũng không khỏi ngẩn người ra. Khuôn mặt trẻ con đáng yêu làn da trắng, tóc búi cao, trong mắt tôi em thật là xinh đẹp

- Thế này thì bơi làm sao hả người ?.....tôi hỏi.

- Được mà anh, em đi bơi toàn mặc như thế này, chứ mặc áo bơi ngại lắm.

Nói là đi “ bơi “ cho nó oai chứ những năm trước tôi có đi nhiều cùng những thằng bạn thì cũng chỉ nghịch nước rồi đứng ngâm mình tán phét đủ chuyện. Nếu nói là không biết bơi thì cũng không hẳn, có thể nói là tôi cũng bơi được tầm 5m rồi, nếu có bị vớt xuống nước thì cũng quẫy đạp được một lúc đợi người kéo vào. Nhảy ùm một cái xuống khu vực sâu 1m2, tôi đứng im một lúc ình quen với nhiệt độ nước ở đây, cũng không đến mức lạnh lắm như tôi tưởng.

- Thế có tập bơi không hả anh.....em tiến đến đằng sau tự bao giờ.

- Ờ, ờ, hay để khi khác đi, anh cứ thấy nó buồn cười thế nào ấy.

- Sao lại buồn cười ạ.....em tròn mắt nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên hiện rõ.

- Thì lớn bụng rồi còn để một đứa bé hơn dạy....tôi mỉm cười rồi véo mũi em.

Em vừa nói vừa hất đầy nước lên đầu tôi :

- Hi, ngại thế có mà đến già cũng không biết bơi, lêu, xấu chưa kìa.

Không chịu kém tôi cũng tạt nước lại phía em, 2 đứa nghịch một lúc rồi bám vào thành bể bơi để nói chuyện. Liên tiếp nửa tiếng sau đó, một loạt những điều khó chịu xảy ra làm tôi cảm thấy bức bối và khó chịu. Ngâm người dưới nước một lúc tôi nhảy lên định mua bánh để hai đứa cùng ăn cho đỡ đói, thấy tôi như vậy, em cũng lên theo. Vì em mặc áo trắng lại ở dưới nước nên khi lên bờ thì tôi nhìn thấy một mảng màu hồng hiện lên khá tế nhị. Nhưng không phải chỉ riêng tôi mà mấy thằng ở gần xung quanh đây cũng nhìn thấy, và tôi không khỏi cảm thấy bức bối khi chúng nó cứ đờ mắt ra nhìn, có thể nói là thô bỉ không chịu được. Cứ như thế cả đời chúng nó mới nhìn thấy đứa con gái lần đầu ấy, nhưng mọi việc vẫn chưa dừng lại ở đó...

Thấy tôi nhúm mày, em lại gần hỏi :

- Anh sao thế, lại khó chịu gì à ?

Vậy là em cũng không biết gì, có nên nói cho em điều làm tôi bức bối này giờ không nhỉ.

- Anh không sao, chỉ là đang ở dưới nước thấy ẩm, lên đây hơi lạnh thôi.

Cuối cùng tôi đã quyết định lờ đi coi như không có chuyện gì, dù sao nói ra cái chuyện tế nhị kia thì càng làm em ngượng chứ chẳng giải quyết được gì. Giờ nghĩ lại tôi thấy đã là thằng con trai thì cái gì nóng bỏng hiện ra ngay trước mắt thì tội gì không nhìn, âu cũng là điều hiển nhiên, chúng nó không trêu gì đã là lịch sự rồi.

Ngồi trên bờ một lúc, mỗi đứa ăn hết một cái bánh gato, tôi cũng chưa muốn về luôn nên rủ em xuống ngâm nước thêm một lúc nữa.

- Mà sắp tới 30/04 , 01/05 em lại ở dưới Hải Phòng cả mấy ngày nghỉ, không đi chơi được cùng anh rồi, chán thế.

- Uh, một năm có mấy ngày nghỉ lễ, em phải về thăm ông bà với các anh chị họ chứ, anh với em thì lúc nào gặp chẳng được.

- Có thật là lúc nào gặp cũng được không.....em quay lại nhìn tôi, nguyền dãi 1 cái.

- Uh thì lúc nào rảnh mới gặp được chứ.....tôi đĩnh chính.

Mãi nói chuyện với em không để ý mọi thứ xung quanh, khi quay mặt sang hướng khác tôi bỗng chết lặng, cái gì thế kia, không tin vào chính mắt mình nữa. Em M.A, em Y và mấy đứa bạn lớp em M.A đang chuẩn bị xuống bể bơi. Cái ngày gì mà lắm chuyện không ngờ thế này, không biết là lát nữa nên tránh mặt hay cứ

ra bắt chuyện bình thường đây. Khi tôi vẫn đang mông lung giữa 2 cách lựa chọn thì em lại là người giúp tôi thoát ra khỏi tình thế bí bách này.

- Chị M.A kia anh.....em lên tiếng.

- Ồ, sao em.....tôi nói giọng thân nhiên, coi đó là một chuyện bình thường.

- Anh không định chào chị ấy một câu à ?

- Để lúc về anh chào cũng được, kệ đi.

Nhưng tôi chưa kịp thực hiện ý định của mình thì em M.A đã bắt đầu tiến tới bắt chuyện với tôi trước :

- Hôm nay anh cũng đi bơi à ?

- Uh, em đi với lớp à.....tôi đáp lại.

- Vâng, hôm nay trời hơi lạnh em cũng chẳng muốn đi, nhưng bọn nó cứ nài nỉ ghê quá.

- Uh.....tôi “ uh “ đại 1 tiếng, cũng chẳng biết nói gì nữa.

- Mà em không biết bơi nên ra đây toàn nghịch nước thôi.

- Ừm, anh cũng không biết bơi.

- Thật à

- Uh, cái này có cái gì mà phải nói dối hả em.

- Vâng, hihi, em cứ tưởng anh trêu em cơ.

- Không , anh trêu em làm gì, mà anh ở đây cũng gần 1 tiếng rồi, anh về trước đây, em ở về sau nhé.

Tôi cố gắng dứt ra khỏi câu chuyện vì khi quay lại nhìn tôi thấy trên khuôn mặt Lan đã phảng phất có chút gì đó không vui. Từ nãy đến giờ để cho tôi nói chuyện tự nhiên thì Lan lùi ra, đứng cách xa khoảng hơn 1m, có lẽ vì vậy nên M.A cũng không nhận ra sự hiện diện của em cùng với tôi tại đây.

- Vâng, anh về nhé, hẹn gặp lại “ không biết bơi “ lần sau nhé.....em M.A vừa vẫy tay rồi cười nói với tôi.

- Sao anh lại để chị ấy gọi là “ không biết bơi “ vậy ?.....trên đường về, em bắt đầu hỏi tôi.

- Kệ đi em, trêu nhau thôi mà.....tôi thở dài, cũng cảm thấy cái biệt danh đấy chẳng hay ho gì, nhưng không muốn nhắc nhiều về M.A trước mặt em.

- Nhưng mà em thấy tức lắm, chị ấy đi với cả một lũ bạn mà cứ gọi thế thì khác gì bêu xấu anh.

-im lặng, tôi không biết nói gì hơn.

- Anh đừng buồn nhé, kệ chị M.A đi, em ghét chị ấy.....em lay lay vạt áo tôi.

- Có gì đâu mà anh buồn nào, có em bên cạnh là lúc nào anh cũng vui rồi, anh mặc kệ bọn nó nói gì anh cũng được. Anh không muốn nói M.A vì không muốn chấp vật chuyện đấy thôi,ai lại đi nói lại đi đôi co với con gái làm gì, với anh bây giờ M.A đơn thuần chỉ là một người bạn

45. Chương 45: Vừa Giận Vừa Yêu

Mặc dù trải qua những chuyện vừa rồi, nhưng tôi lại tự cảm thấy mình thật may mắn và hạnh phúc khi có em ở bên. Anh muốn nói với em nhiều lời nữa, nhưng anh không biết bắt đầu từ đâu và sẽ kết thúc ở chỗ nào, bởi vì bây giờ anh đang được ở cạnh em, được nghe những lời nói dịu dàng, ấm áp từ em. Anh muốn dồn cả tâm hồn và thể xác anh để cảm nhận, mà anh nghĩ là em cũng hiểu anh mà, đâu cần phải chính anh nói ra, con người anh với những suy nghĩ phức tạp nhưng tình cảm lại chân thành và giản đơn. Chỉ biết dành tình yêu hết mình này cho em, Lan ạ, mối tình đầu của anh.

Những ngày tháng bên em đang đếm ngược từng ngày, tôi chợt cảm thấy lo sợ khi mình chưa thích ứng kịp cái cảnh 2 đứa phải cách xa nhau. Tôi vẫn luôn tự nhủ và tin rằng, tình cảm giữa 2 đứa vẫn sẽ nồng ấm, cho dù khoảng cách có chia lìa, nhưng sao cái nỗi sợ mơ hồ vẫn kéo đến, thỉnh thoảng chợt hiện ra làm cho tôi phải đau đầu mà suy nghĩ, phải đấu tranh tư tưởng của mình. Mọi thứ về gia đình, bạn bè, cá nhân tôi đều có thể chia sẻ với em, kể cả những chuyện thầm kín nhất, còn chuyện này thì không, tôi không muốn cả 2 cùng lúc rơi vào tình trạng ức chế với những suy nghĩ tiêu cực. Hơn nữa tôi lại muốn làm một chỗ dựa tinh thần cho em, vậy nên suốt quãng thời gian từ Tết tới giờ, tôi không một lần dă động gì tới chuyện này, cho dù em có vô tình nhắc tới thì tôi cũng lờ đi, coi như mình không nghe rõ.

Tôi đưa em về nhà, không quên cười một cái rõ tươi để cho em yên tâm rằng, tôi không suy nghĩ gì về những chuyện ở bể bơi nữa. Cho đến khi em quay lưng lại bước vào nhà thì tôi lại lấy lại vẻ mặt trầm tư, thoáng chút buồn của mọi ngày. Vừa về đến cửa tôi tôi bắt gặp mẹ đang quét nhà, thấy tôi dắt xe vào mẹ hỏi :

- Đạo này thấy con hay đi với đứa nào bé bé ấy ?
- Bạn con ấy mà.
- Bạn gái hả ?.....mẹ hỏi tiếp.
- Vâng, thì bạn con là con gái thì chả là bạn gái hả mẹ.....tôi vắn lại câu nói của mẹ.
- Ý tôi là người yêu của cậu ấy.
- tôi lảng lạng dắt xe vào, không muốn nói tiếp về chủ đề này.
- Người yêu gì bé quá, mặt mũi cũng xinh xắn đấy, nhưng mà trông như cái kẹo hai hào ấy.....mẹ nói tiếp.
- Ôi dào, bé thì liên quan gì hả mẹ, quan trọng là tính nết với cái mặt chứ.
- Đấy là mẹ nói thế thôi.

Tôi chạy thẳng lên phòng vẫn nghe thấy câu nói của mẹ vọng lên. Còn lại một mình trong phòng ,tôi ngồi suy nghĩ xem ngày mai sẽ tặng món quà cho em vào ngày mai như thế nào. Nên đưa trực tiếp luôn hay là cho vào một cái hộp nhỏ nhĩ, với món quà này nếu đưa trực tiếp thì chắc chắn là em sẽ không nhận. Mà cho vào một cái hộp thì khả năng của mình là không đủ, độ khéo tay gần như bằng không, có bao giờ gói quà và bọc quà đâu. À, chợt một ý tưởng lóe ra trong đầu tôi, tập phong bao lì xì Tết vẫn chưa dùng hết, đút quà vào đấy vừa đẹp lại an toàn.

Hôm sau trong lúc đưa em đi học về, tôi và em trò chuyện như thường lệ :

- Quà của em, anh nhét vào cặp em rồi nhé.
- Gì thế hả anh, sao lại có bao lì xì vậy ?
- Bí mật, về nhà khác biết.
- Anh gợi ý đi, em muốn biết luôn bây giờ cơ.....em nài nỉ.
- Về nhà mới được mở ra, không là anh không nhắn tin với em 1 tuần đấy.....tôi làm bộ nguy hiểm.
- Vâng, nghe lời anh vậy, hic.

Vừa về tới nhà, chưa kịp ăn cơm tôi đã nhận được tin nhắn của em.

- Sao anh lại tặng em quà thế này ạ, em không nhận đâu.

Biết trước em sẽ nhắn vậy rồi nên tôi trả lời lại rất thản nhiên, món quà tôi tặng em là một chiếc dây chuyền bạc, thứ mà tôi nhìn thấy hợp lí hơn cả khi đang đi lòng mưa một đôi nhẫn.

- Sao lại không nhận, quà của anh mà, em không thích à.
- Không phải em không thích, mà là quà đắt thế này, mua tốn tiền của anh.
- Thì em cứ đeo đi, hay để mai anh đeo hộ nhé, bây giờ mưa rồi không trả lại được đâu, hehe.

- Eo, thế mai em với anh đi hỏi xem họ có cho trả lại không nhé.....em rep lại tin nhắn làm tôi thấy không vui.
- Quà anh tặng em cơ mà, trả cái gì mà trả, bây giờ anh có thì anh mới tặng em, sau em có đòi thì anh cũng chả có mà tặng đâu.....
- Cảm thấy hơi bức mình, tôi rep lại một tin dài, sau cảm thấy có vẻ gì đó không ổn, lại xóa đi viết lại.
- Em cứ giữ lấy đi, qua anh tặng em mà, không nhận là anh giận đấy.
- Nhưng mà.....
- Không lí do gì cả, em đeo vào đi, để mai anh xem, mắt thẩm mỹ của anh không tốt nên cũng chả biết có đẹp không.
- Đẹp anh ạ, hihi, cái gì của anh tặng em cũng thích hết. Mà anh ơi.....
- Sao em ?.....tôi nhắn lại trước câu nói lấp lửng của em.
- Em nói cái này, nhưng anh không được giận cơ.
- Nếu biết câu đấy làm anh giận thì đừng nói.....tôi phủ đầu trước.
- Eo, em không muốn trả lại nữa đâu mà, chỉ là.....em muốn góp nửa tiền với anh được không ạ ?
- Thôi không nói về vấn đề này nữa, của anh tặng em thì mong em giữ nó cẩn thận là được, còn mấy chuyện liên quan tính sau, em ăn cơm rồi đi học đi.
- Vâng, hic.

Lại một lần nữa bắt nạt được em, tự nhiên tôi cũng thấy vui vui, mình nói nặng một cái là em sợ rúm vào nghe lời răm rắp, cảm thấy mình cũng oai ghê @@. Tôi không bao giờ có ý định chèn ép em, chỉ là cái tính khí háo thắng và muốn được tự chủ thực hiện mọi thứ theo ý nghĩ của mình. Vậy nên tính khí tôi có thể nói là hơi thất thường, lúc thì nhẹ nhàng dịu êm, lúc thì lại giận hờn với vẻ nặng nề giống như những con sóng, chọt xô nhẹ vào bãi cát rồi lại chọt ào ào kéo tới, nhưng bản chất sóng luôn muốn cát ở bên cạnh mình. Sắp tới có thể anh sẽ bước sang một khung trời mới, nơi mà không có em hiện hữu ở bên, anh muốn em luôn giữ một vật coi nó như anh lúc nào cũng luôn sẵn sàng ở bên cạnh em, dù cho em vui hay em buồn. Anh biết rằng anh rất nhiều lần làm em khó xử, chính anh còn biết rõ như vậy.....nhưng anh không thể ngăn nó lại được. Bởi vì sao, thì chính anh còn không biết rõ, có lẽ những lúc ấy, tình cảm của anh lấn át toàn bộ con người anh, không cho ý chí song hành cùng nó. Nhưng em hãy tin rằng, mọi việc anh làm đều là muốn tốt cho em, và tốt cho cả 2 chúng ta.

Thật đúng là tình yêu, mỗi người một vẻ, mỗi người có cách hành động và suy nghĩ riêng mà bất cứ một ai cũng không tài nào lí giải được. Tình yêu dạy anh biết cách sống đẹp, biết tha thứ, biết cảm thông, biết lo lắng cho người khác. Tình yêu mang đến cho anh những cảm xúc khó tả, khi thì ngọt ngào, hạnh phúc tới tận đáy lòng, khi thì buồn bã chua cay tới cực điểm. Tất cả những thứ đó anh và em đã từng dành cho nhau. Thời gian anh được ở gần em không nhiều, anh cố gắng làm mọi thứ để trong em anh luôn là người tốt với em nhất, có quá viển vông không nhỉ. Chắc là không đâu, con người anh khô khan nhưng cũng có đầy hi vọng về một con đường chỉ có màu hồng, cũng giống như em mà, chỉ là nó khó có thể bộc lộ ra thôi. Dù thế nào, thì anh cũng sẽ cố gắng mỉm cười dù cho những thất bại có kéo đến, vì anh nhớ em đã nói với anh rằng “ Lúc anh cười thì anh là người đẹp nhất với em “, chỉ ít ngày nữa thôi là những lúc anh khó khăn sẽ không có em đến để chia sẻ và an ủi, vậy thì trong mấy ngày này, anh ở bên em sẽ cố gắng cười thật tươi, anh hạnh phúc mà. Năm tháng sẽ trôi qua nhanh thôi, có thể 2 năm sau anh và em sẽ gặp nhau ở Hà Nội, trong 2 năm đó, có thể chúng ta sẽ gặp nhau vài lần và sẽ thấy nhau thay đổi và ánh mắt, nụ cười, vẻ ngoài, nhưng anh nghĩ tình yêu sẽ mãi vẫn vậy. Tại sao anh dám nói vậy, em có thấy là khi trái tim anh đau chỉ mình em hiểu, em trẻ con, ngây thơ mà lại hiểu được con người phức tạp của anh. Anh không nghĩ là anh sẽ gặp được người thứ 2 như vậy.....

Một ngày mới lại bắt đầu dễ chịu và thoáng đãng, thời gian này ở lớp hầu hết các môn phụ đã thôi không phải học, để chuẩn bị cho đợt thi tốt nghiệp và thi đại học. Trên lớp, mặc dù áp lực thi cử sắp tới khiến đứa nào cũng cảm thấy lo lắng, nhưng lịch học đã không còn quá dày như trong năm, ít nhất là không còn

khoản kiểm tra miệng. Chiều nay cô giáo xuống văn phòng họp để cho cả lớp ngồi làm đề, tôi ngồi làm mấy cái đề lí mà bù cả đầu, trang đầu tiên toàn những bài mình ghét nhất == , chỉ muốn cắt hết đi rồi gục đầu xuống bàn ngủ một giấc. Lôi điện thoại ra định nghe nhạc một lúc thì thấy 2 cuộc gọi nhỡ, 2 cuộc của em, vừa gọi cách đây 3', vì tôi để chế độ yên lặng và để trong cặp nên không biết.

- Alo, gọi gì cho anh thế.....tôi cúi đầu xuống gầm bàn gọi lại cho em ngay lúc đấy.

- Hi, anh có rảnh không, ra em đưa cho cái này.

- Em trốn học hả, mà ra ngoài giờ này ?

- Không ạ, hôm nay lớp em được nghỉ, em đang đứng ở cầu thang gần lớp anh này.

- Uh, anh ra đây.

Tôi chạy ra ngoài hành lang thì đã nhìn thấy bóng dáng em đứng lấp ló ở đoạn chiếu nghỉ giữa cầu thang, ở gần đó còn có một đứa con gái nữa, chắc là một đứa bạn cùng lớp nào đó của em. Tôi giơ tay chào em kia một cái rồi quay sang hỏi em :

- Sao thế ku ?

- Anh cầm lấy này.....em nói rồi dúi vào tay tôi một cái hộp nhỏ chỉ bằng bao diêm.

- Thôi em đi với bạn đây, anh vào học đi.

Em nói rồi chạy thẳng đi, tôi chưa kịp nói câu nào thì 2 đứa đã biến mất, khổ thật, chưa kịp dặn dò đã biến mất, tôi đút hộp vào trong túi rồi đi vào lớp. Vào lớp ngồi chém gió với mấy thằng bạn tôi quên mất không mở cái hộp ra xem bên trong có gì. Cho đến tận khi về nhà khi thay quần bò ra tôi mới chợt nhớ ra và bắt đầu khảm phá thứ gì được đặt trong đó. Cẩn thận cắt lớp giấy vỏ bọc bên ngoài, tôi đẩy phần trên chiếc hộp ra. Ngẩn người ra mất 1', tôi không biết nên làm gì ngay sau đó nữa. Một chiếc dây chuyền bạc được xếp gọn gàng trong đó, vừa bực mình lại vừa buồn cười, tôi cầm máy gọi luôn cho em.

- Sao nhớ em à mà gọi giờ này thế anh.....tiếng em trong trẻo vang lên qua điện thoại.

- Uh, nhớ lắm, sắp tức chết lên vì em rồi.

- Hihi, sao thế ạ, em làm gì để anh yêu giận à.

- Sao em lại tặng anh cái dây chuyền thế, tiền đâu mà mua hả ?.....tôi bắt đầu hỏi.

- Hi, trưa nay em đi mua bằng tiền mừng tuổi Tết của em mà, thẩm mỹ em không tốt lắm, không biết có đẹp không nữa.

Tôi nhận ra câu nói này quen quen, hình như mình đã từng nói hôm nọ

- Anh tặng quà em, có bắt em phải tặng lại đâu, thế này thành trao đổi à.

- Thì anh cứ nhậ đi, quà của em mà, anh tặng em được thì em cũng tặng anh được chứ, hi

46. Chương 46: Đi Hải Phòng Lần Ii.....

- Thế này cứ như là trả nợ ấy, anh vừa tặng em xong, hôm sau em đã tặng lại cho anh cái khác.

- Không sao mà anh, hi, anh nhớ giữ nó cẩn thận nhé, lần này mà mất thì em không chơi với anh nữa đâu.

- Uh, thế anh cất vào tủ cho đỡ mất vậy.

- Xì, thế thì đưa em giữ còn cẩn thận hơn, ý em là anh đeo giữ gìn ấy, không lại tuột mất ấy.

- Anh nhớ rồi, hi, hứa là không làm mất, được chưa nào ? Yêu cún nhất đấy.

- Thôi hứa là được rồi, ai bắt nịnh em chứ.

- Ai thèm nịnh em chứ, anh bận chút việc, có gì nhắn tin sau nhé.

Tôi cúp máy, tay mân mê chiếc dây chuyền bạc vừa được em tặng, nó to hơn chiếc tôi đang đeo một chút, lưỡng lự một chút, tôi quyết định cắt chiếc dây chuyền mình đang đeo đi để thay thế bằng cái của em, trông nó cũng hơi giống giống nhau, lại thập thò sau cổ áo, chắc bố mẹ cũng không nhận ra sự thay đổi đâu. Còn một lí do vô cùng sâu xa nữa mà tôi muốn làm cho em, đó là trong ít ngày ở bên nhau này, tôi muốn niềm vui của em khi ở bên tôi được trọn vẹn, từ những thứ nhỏ nhặt nhất.

Vào một cái đã một tuần trôi qua, hôm nay đã là thứ 6 ngày 30/04, tôi ngồi ở nhà một mình mà chả biết làm gì, bạn bè thì đi chơi với gia đình hết, em cũng về quê nội, bố mẹ và đứa em gái thì đi siêu thị - tôi thì vốn rất rất ghét đi chọn lựa mấy cái đồ đạc và thức ăn nên xin phép ở nhà, tuy thoải mái nhưng lại thấy cô đơn vô cùng. Bật máy tính lên ngồi chơi Call Of Duty một lúc lại thoát ra, tôi đã quá quen thuộc với trò chơi này, chẳng còn gì để thách thức, chế độ chơi khó nhất đã vượt qua từ lâu, hơn nữa đầu óc hiện giờ thì cứ nghĩ linh tinh ở tận đâu tan đâu, nên cũng không tập trung được. Lôi điện thoại ra nhắn tin với mấy đứa bạn vậy.

- Chủ nhật này đi chơi cùng tớ không cậu ?.....tôi nhắn một tin cho Linh (bạn thân đã đi cùng tôi hôm Tết).

- Đi đâu vậy cậu ?

- Chơi đây đó, xa xa một chút, có lẽ đi qua trưa đấy.

- Thế thì chắc không được rồi, buổi trưa chủ nhật này gia đình tụ tập, chắc là không đi được. Mà hôm nọ thấy em Lan nhắn tin nhờ tớ mấy việc.

- Ờ, Lan nhờ gì thế cậu ?.....tôi thấy hơi ngạc nhiên vì những chuyện này em không nói với tôi một câu nào.

- À thì vấn vụ bảo cậu không tắm đêm nữa ấy mà, nó bảo nó nói mãi cậu không nghe. Rồi lại bảo bức xúc vụ đi bơi với cậu, cậu bị bọn nào trêu ấy.

- Uh, chuyện vớ vẩn ấy mà, hóa ra Lan vẫn bức chuyện đấy, thế mà chả nói gì với tớ cả. Mà hôm 26/03 bọn tớ vừa làm chuyển về Hải Phòng xong.

- Thế à. Tốn kém không cậu ?

- Uh, cũng tầm đôi ba trăm, chủ yếu là tiền xe thôi. Khổ cái là em nó lại say xe mới một.....tôi than vãn.

- Thế có nôn không cậu ?

- Có chứ, nôn be bét ra, nôn cả ra tay tớ =.=

- Thế sau khi nôn cậu có hôn Lan không

- Có chứ, hôn mạnh, liếm hết những thứ dính ở môi em ấy, thiếu mỗi là súc miệng hộ em Lan luôn.....tôi mở máy chém.

- Mà nếu đi chơi thì hôm nay định đi đâu hả cậu ?

- Uh, cậu cũng biết là Lan sắp về Hải phòng rồi đấytôi nhắn nửa tin.

- Uh, định dẫn cả Lan đi cùng cho vui à , tớ cũng chưa gặp mặt Lan.

- Ờ thì gặp mặt thì đơn giản thôi, tớ muốn rủ cậu đi cùng cho đỡ chán, chắc sáng chủ nhật tớ bắt xe xuống Hải phòng đón Lan.

- Uh, tiếc quá nhỉ, tớ cũng muốn đi chơi đâu đó trong mấy ngày nghỉ này, hôm nào nhớ dẫn em Lan ra mát mẻ, nhắn tin với em ấy mấy lần rồi mà chưa biết mặt mũi như thế nào.....Linh rep lại.

- Thế đợi lúc nào thi đại học xong nhé, nhiều thời gian rảnh tớ sắp xếp, chứ bây giờ bọn tớ cũng ít gặp nhau lắm.

Không biết từ bao giờ tôi lại chuyển sang thành một người thích sống nội tâm nhiều hơn. Cuộc sống và tính cách thì vẫn vậy, vẫn vui vẻ cười nói khi vui, vẫn buồn bã, đau khổ khi chán nản, nhưng ít khi cái cảm xúc đó tôi thể hiện ra bên ngoài, cố gắng nén cái cảm xúc lúc đó lại, và tôi chỉ chia sẻ với em, tôi cũng không

hiếu vì sao nữa, mặc dù có những thứ do hạn chế về tuổi tác và trải nghiệm trong cuộc sống, nên em cũng chỉ hiểu được phần nào vấn đề, nhưng khi giải bày với em, tôi cảm thấy mình thoải mái hơn rất nhiều. Tôi thích suy nghĩ nhiều hơn là nói lên ý kiến của mình, cái gì đó đồng tình thì lặng im, cái gì đó phản đối thì chột nhả mặt một cái, nhiều lúc cảm thấy bất mãn với những điều xảy ra không như ý muốn, đi ngược lại với suy nghĩ của nhiều người, có hơi hướm về phía tiêu cực nhiều hơn. Ít ra nó cũng là đúng với cuộc sống hiện tại, đôi khi sống thực tế quá thì mọi người lại cho tôi là quá khô khan và vô cảm. Tôi cũng không muốn thanh minh hơi giải thích cái ý kiến đó, vì tôi chỉ cần những người thân của tôi biết rõ tôi ra sao là đủ, đơn giản chỉ là con người chả bao giờ là hoàn hảo, chiều lòng tất cả mọi người thì làm gì còn thời gian mà nghĩ tới bản thân.

Tối nay, tôi lại ngồi nghĩ xem, liệu rằng một chuyến hành trình dài của ngày mai, mình sẽ làm gì đây. Mọi thứ đều diễn ra trong sự im lặng, kể cả em cũng không biết được cái kế hoạch này của tôi, tôi muốn dành cho em một sự bất ngờ, con đường chiều đi sẽ dài hơn vì lần này tôi không có em bên cạnh, nhưng không sao, nghĩ đến lúc đi về 2 đứa sẽ được ở bên cạnh nhau thì tôi thấy an ủi phần nào, và cảm thấy mình có quyết tâm hơn. Tôi lại tự hỏi, mình làm chuyện này có quá bốc đồng không nhỉ ? Đẳng nào thì chiều mai 2 đứa chả gặp nhau, tự nhiên rảnh rồi quá sinh nông nổi lại đi xuống tận Hải Phòng làm gì không biết.....Mà mình làm cho em một chút như vậy cũng đâu có gì, đẳng nào trong những ngày này cũng rảnh thật, cũng chỉ toàn ngồi ở nhà chứ có việc gì khác đâu. Bây giờ thì muốn gặp em còn có điều kiện chứ hơn chục hôm nữa mà muốn nhìn thấy em thôi thì cũng khó khăn lắm. Lúc này chắc cũng muộn rồi, ngoài đường lác đác vài tiếng xe máy chạy ào qua là căn phòng lại trở nên tĩnh mịch hơn bao giờ hết, tiếng kim giây đồng hồ vẫn kêu cách cách đều đặn. Tôi nhắm mắt lại cố đưa mình vào giấc ngủ, không còn cái cảm giác hồi hộp như lần đầu đi Hải Phòng nhưng sao vẫn thấy có chút gì đó bồn chồn, đầu óc hưng phấn, thật khó có thể say giấc ngay được. Tặc lưỡi một cái tôi với tay lấy điện thoại gọi cho em, những hồi chuông điện thoại vang lên, đến lần thứ 8 thì em bắt máy.

- A mất ngủ ạ ?

Giọng em vang lên trong điện thoại, tôi lặng yên 1' để cảm nhận cái câu nói ấy, chưa bao giờ tôi lắng nghe và cảm nhận một câu nói của em như thế này. Có phải là bởi vì tôi nghĩ đến cái khoảng khắc xa em đang cận kề, muốn lắng nghe và ghi nhớ thật kĩ cái giọng nói đó hay là bất giác tôi cảm động vô cùng vì cái giọng nói trẻ con vẫn đang ngái ngủ nhưng không thiếu sự quan tâm chứa chan trong đó.

- Anh sao thế, sao không trả lời em ?.....giọng em có vẻ hốt hoảng.

- Anh không sao, anh xin lỗi làm em lo lắng và gọi cho em vào giờ này, chỉ là tự nhiên anh nhớ em quá.

- Hi, anh nhớ em thế cơ ạ, tự nhiên thấy anh em lặng nên em lo quá, cứ tưởng anh có chuyện gì cơ.

- Anh không sao thật mà, lúc này anh rất thích nghe giọng nói của em, anh cảm thấy anh được em quan tâm rất nhiều.....tôi nói lên tâm sự của mình.

- Em chỉ sợ, em không quan tâm đủ cho anh thôi, anh biết không ?

- Anh biết.....mà cún này.

- Dạ.

- Mai em có thích đi cùng anh không ?

- Em lúc nào cũng muốn đi cùng anh , hihi. Mà sao anh lại hỏi em như vậy ạ ?

- Mai anh xuống Hải Phòng rồi đi về cùng em nhé.

- Sao tự nhiên anh lại xuống đấy đón em ạ.....có vẻ em vẫn chưa hiểu câu nói của tôi.

- Thì mai anh rảnh cả ngày mà, sáng mai anh đi Hải Phòng rồi em đi về cùng anh.

- Eo, em không cho anh đi thế đâu, anh đi thế nhờ bị làm sao thì em biết làm thế nào, chiều mai em về rồi mà.

- Thì anh thích xuống đấy, thích đi về cùng em, lí do đấy có được không, không cho anh đi anh cũng cứ đi, anh thích xuống Hải Phòng không được à , hehe.

- Hic, cứ bắt nạt em thế nhỉ, anh làm như thế này em khó xử quá.
- Chẹp, có gì đâu mà khó xử, em chỉ cần lo cho anh cái này thôi.
- Cái gì ạ ?em hỏi lại.
- Lúc đi trên xe dừng nôn ra người anh giống hôm nọ @@.
- Xì, em có muốn đâu mà. Thế mai anh định đi mấy giờ ạ ?
- Chắc 9h thì anh đi, mà anh không vào nhà em đâu nhé, không mọi người lại nói đấy, lúc nào anh đến nơi thì anh gọi.
- Vâng, anh nhớ lúc đi nhớ nhắn tin báo tình hình cho em nhé, không em không yên tâm đâu. Anh ngủ sớm đi không mai lại mệt đấy.
- Uh, anh ngủ đây cún, em cũng ngủ đi nhé.

Tôi bị thức giấc khi cảm thấy ai đó đá vào chân mình, xe vẫn đang chạy băng băng trên đường, quay sang bên cạnh tôi thấy một chị tầm 25 tuổi trên tay cầm một chiếc túi xách ngồi vào ghế trống bên cạnh.

- Xin lỗi em nhé.

Chị nói khi thấy tôi quay mặt sang, có lẽ lúc vào chỗ ngồi bên cạnh chị vô tình đá vấp vào chân tôi.

- Vâng, không sao ạ.....tôi đáp lại, không quên một nụ cười mỉm.

Quay mặt sang phía cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật bên đường, vẫn con đường đấy, mới hơn 1 tháng thôi mà sao tôi cảm thấy vô cùng xa lạ, cái cảm giác cô đơn lẻ loi chợt kéo đến, có phải vì lần này không có em bên cạnh. Một chút buồn xen lẫn một chút vui, vui vì lát nữa tôi lại được gặp em, được nhìn ngắm khuôn mặt ấy, được nghe giọng nói ấy, cảm đôi bàn tay bé nhỏ ấy, dù mọi thứ tôi đã quá quen thuộc, nhưng sao lại thấy mình nhớ nó da diết lạ kì. Mùa hè đã đến, bên ngoài ô cửa kính những con đường, hàng cây được trải một lớp ánh nắng vàng trông thật ấm áp, còn tôi thấy giá băng trong lòng, khi sắp phải tập sống với những ngày hai đứa xa nhau. Để tạm quên đi chuyện này cứ mãi day dứt trong tâm trí, tôi lấy tai nghe lấp vào điện thoại, thả tâm hồn mình theo những bài hát mà mình yêu thích, cái cách đánh lừa cảm giác đó cũng làm lòng cảm thấy vơi đi chút buồn, cứ thế, cứ thế tôi nhắm mắt nhắm theo những giai điệu nhạc cho tới khi xe dừng bánh.

Hải Phòng vào mùa này thật đẹp, cả thành phố rực rỡ bởi màu đỏ hoa phượng, tiếng ve râm ran kêu vang trong tán lá, nhưng tôi không có nhiều thời gian để đứng đó ngắm nhìn và cảm nhận như một nghệ sĩ. Nhiệm vụ chính khi đi tới mảnh đất này là để đón em – Ngọc Lan của tôi. Đứng cách ngôi nhà mà lần trước tôi đã từng đặt chân vào tầm 100m tôi thả những bước nhỏ trên vỉa hè để đợi em, không một chút sốt ruột tôi hình dung xem lát nữa gặp em mình sẽ nói câu gì trước đây. Thật sự 3 ngày nghỉ ở nhà tôi cảm thấy nhớ em quá chừng, mà cũng không hiểu vì sao nữa, cái sự nhớ nhung này có gì đó giống với những ngày Tết năm ngoái, có khi nào, cứ mỗi lần biết em cách xa mình hơn 100km là vô hình cái nỗi nhớ ấy lại trở dậy.

- Anh nhớ em nào mà mặt suy tư thế.....tiếng nói của em bất chợt vang lên.

Tôi chấm dứt những suy nghĩ của mình để quay về với thực tại, trước mặt tôi cô bé ấy nở nụ cười tươi tắn, có một chút tinh nghịch, em thật khác với mọi ngày khi mặc chiếc áo phông màu hồng và chiếc quần đùi bò, mái tóc cũng có chút thay đổi khi được búi lại chứ không xõa như mọi khi.

- Không, anh có nhớ em nào đâu.....tôi ngăn người ra.
- Thật không đấy, em nghi lắm, hi.
- À, cũng không hẳn, có hơi nhớ em này một chút, cái em mà mọi ngày vẫn để tóc xõa và thích anh gọi là “cún” ấy, em ấy cao tầm này này.....tôi nói xong vừa lấy tay đo ngang cảm mình rồi phì cười.
- Này, bỏ kiểu trêu em thế đi nhé, cho anh về một mình bây giờ, em biết em thấp rồi ==
- Hi, đùa một tí đã cấu rồi. Mình đi luôn chứ ?

Tôi cùng em vừa nói chuyện vừa đi dần ra bến xe. Vì hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng mà mai lại là thứ 2 đầu tuần nên trên xe khá là đông đúc, mai mà cả hai cũng kiếm được hai chỗ ngồi gần nhau.

- Anh đi xuống đây đón em có ai biết không ?.....khi đã yên vị trên xe tôi quay sang hỏi em.
- Có mẹ em thôi ạ.
- Em nói với mẹ ạ ?
- Vâng, em không bảo đi với anh làm sao mẹ em cho em đi một mình được chứ, bố mẹ em tối nay mới về cơ.
- Uh nhỉ, anh quên mất. Thế mẹ em còn nói gì nữa không ?
- Mẹ em bảo là “ thằng này gan thật, mà cũng tình cảm ghê, mai sau cô nào lấy được thì sướng “ hihi.
- Cô nào lấy được thì sướng nhé.....tôi cười rồi nhại lại câu nói của em.
- Cô nào thế anh, chắc không phải là em không có điểm phúc đấy rồi.

Suốt quãng đường 2 đứa trò chuyện với nhau, kể cho nhau nghe những gì diễn ra trong những ngày vừa qua khi không ở bên cạnh nhau. Mặc dù có những thứ tôi đã được biết thông qua những lần nhắn tin với em, nhưng tôi vẫn chăm chú lắng nghe giọng nói của em và không quên thêm một vài câu bình luận vào để cho em cảm thấy hứng thú với vấn đề đó.

Khi về tới nơi, tôi cũng không vội về nhà ngay mà ở lại nhà em thêm một lúc, giúp em cất đồ đạc và dọn qua căn phòng. Quan trọng hơn là có những khoảng không gian riêng dành cho tôi và em.

- Anh về nhé, cũng muộn rồi.....tôi nói.
- Ở với em thêm 15’ nữa nhé anh.....em nói rồi ôm chặt lấy để giữ tôi.

Tôi thả lỏng tay, để cho em ôm lấy mình, chợt cảm thấy ngực áo mình man mát. Tôi giật mình, xen lẫn ngạc nhiên, em đang khóc.....

- Em sao thế ?

Em không đáp lại chỉ lắc lắc đầu rồi gục mặt vào ngực tôi tiếp tục khóc, tiếng thút thít vang lên làm tôi cảm thấy xé lòng.

- Anh có làm em buồn à, hay có làm em đau không ?....tôi tiếp tục hỏi.

Em vẫn tiếp tục em lặng, càng ôm tôi chặt hơn, đôi tay em ghì chặt làm bắp tay tôi đau nhói, tôi biết rằng lúc này em đang xúc động lắm. Và chính tôi cũng biết đấy là chuyện gì.

- Nào, ở cạnh anh mà cứ khóc thì xấu lắm.....gạt những dòng nước mắt trên má em tôi nói.
- Nhưng mà.....

Em chưa kịp nói hết thì đã bị tôi ngắt lời.

- Không khóc nữa, không thì anh cũng buồn đấy, em mà hết khóc bây giờ thì mai anh dẫn đi ăn kem nhé.
- Xì, anh làm em cứ như trẻ con ấy.....em xì mặt rồi cũng mỉm cười với tôi

47. Chương 47: Xa Nhau Đâu Có Nghĩa Là Mất Nhau

Tôi để em ở lại rồi ra về, lòng hơi bồn khoăn một chút, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào vì tôi đã đi ra ngoài cả ngày rồi, bây giờ mà không về thì không biết ăn nói sao với bố mẹ nữa. Sau bữa cơm tối, tôi đi lên căn phòng của mình, vừa để nghỉ ngơi vừa để có được không gian riêng, chưa kịp đặt mình xuống giường thì tiếng điện thoại vang lên, đúng như tôi dự đoán, là cô N – mẹ của Lan gọi.

- Alo, T đấy hả ?
- Vâng, cháu chào cô ạ.
- Cháu về nhà chưa ?

- Dạ cháu về từ chiều rồi ạ, cô về chưa ạ.

- Cô vừa mới về, thế hai đứa đi lúc chiều không xảy ra việc gì chứ ?.....cô ân cần hỏi tiếp.

Thú thật là tôi thấy giọng nói của Lan khá giống với giọng cô, nhẹ nhàng và lúc nào cũng toát lên cái vẻ ấm áp và quan tâm tới người khác.

- Vâng, không có gì đâu cô. Cô ăn cơm chưa ạ ?

- Cô ăn rồi. Mà T này.

- Dạ

- Cô biết cháu quý với chiều Lan nhiều, nó cũng kể với cô những lần 2 đứa đi với nhau. Nhưng cháu đi như thế này cô không yên tâm chút nào, chẳng may cháu có bị làm sao thì cô biết ăn nói sao với bố mẹ cháu.

- Dạ, vâng.....tôi không biết nói gì hơn.

- Cô chỉ định bảo cháu vậy thôi, cố gắng học rồi thi tốt nhé.

- Vâng, cháu cảm ơn cô.

Hú hồn, vậy là cũng không sao, vụ việc chắc cũng đi vào êm xuôi thôi, cô gọi điện nhắc nhở chuyện của tôi với em nhưng tôi lại thấy có sự lo lắng trong đó nhiều hơn. Vậy là tôi yên tâm rồi.

Lại tiếp tục một ngày trôi qua, càng làm cho cái khoảnh khắc ấy đến nhanh hơn, âu cũng là lẽ thường tình qua. Qua đêm nay ngày mai sẽ đến, những khoảnh khắc của những ngày tháng đã qua đôi khi chợt ùa về càng làm cho con người ta cảm thấy tiếc nuối, lúc chợt thấy vui, lúc chợt thấy buồn. Thời gian ơi ! Sao trôi nhanh quá, mới đó mà đã gần nửa năm nhẹ nhàng trôi qua rồi, đẩy những kỉ niệm và con người đó xa dần xa dần và vụt khỏi tầm tay của tôi.

4 ngày thi học kì trôi qua nhanh chóng, chợt nhìn lại 3 năm học cấp 3 trôi qua cũng chỉ trong khoảnh khắc, giờ đây bạn bè cũng sắp xa nhau rồi, liệu sau này còn có bao giờ được gặp lại nhau đầy đủ rồi cười nói vô tư với nhau như thế này. Cái ngày bế giảng diễn ra vui vẻ đầy nụ cười và nước mắt, lần đầu tiên tôi cảm thấy quyến luyến thầy chủ nhiệm và các bạn của mình đến như vậy, lần đầu tiên mà trong một bữa ăn có gần như đầy đủ cả lớp như một đại gia đình. Đây cũng là lần đầu tiên tôi và em có một bức ảnh chung sau 6 tháng làm người yêu của nhau, một ngày với quá nhiều hoạt động, làm tôi không có thời gian suy nghĩ về cái tương lai gần mang nỗi buồn u uất sắp tới.

Vậy là đã 2 ngày kể từ sau cái hôm bế giảng, qua nốt đêm nay là hai đứa cũng bắt đầu cách xa nhau. Kèm em phía sau chiếc xe đạp tôi không nói một lời nào, mặc dù trong lòng ngổn ngang tâm sự, tôi đưa em đi ăn những món mà em vốn rất thích, đưa em đến những nơi mà những ngày bắt đầu một tình yêu cả hai đứa đã từng đến. Lòng vòng suốt hơn một tiếng đồng hồ, điểm cuối cùng dừng lại vẫn là công viên quen thuộc, bầu trời hôm nay thật là đẹp, nhiều sao và trong vắt, gió mát thổi nhẹ làm cho con người ta thấy lâng lâng, mà sao tâm hồn tôi lại như có đá đè, nặng nề không kể xiết. Ngồi cạnh em trên những bậc được lát bằng đá, để tránh không khí ủ dột này, tôi mở lời trước.

- Lan này, lát nữa về em cóp từ máy tính những ảnh chụp của em cho anh được không ?

- Để làm gì ạ ?.....em hỏi lại.

- Hi, thì để lúc nào anh nhớ em quá thì mở ra nhìn, chứ sau này cách xa em thế anh biết làm thế nào.

- Vâng.....em nói rồi lại cúi mặt xuống, không giấu được vẻ buồn bã.

- Anh nghe em dặn nhé.

- Uh, anh nghe đây.....tôi cố gượng cười.

- Không ở gần em thì nhớ cẩn thận không lại ốm nhé, anh là hay ốm lắm đấy, đừng có tắm đêm nữa không lại hại sức khỏe. Mà lúc nào mất ngủ thì gọi cho em nhé.

- Anh nhớ rồi. Mà em cũng không được buồn nữa đâu đấy, bao giờ thi xong anh sẽ xuống Hải phòng chơi với em được chưa.
- Vâng, anh thi xong đi, thi tốt em thưởng, hi, mà tháng 7 cũng là sinh nhật anh còn gì, em còn phải tổ chức sinh nhật cho anh nữa chứ. Sinh nhật này anh cũng sang tuổi 18 rồi.
- Uh, nhớ đấy, sinh nhật này là lần đầu tiên anh có được một người con gái quan tâm đấy, nếu không tính mẹ anh.
- À em quên mất, còn cái này của anh đây.....em nói rồi chạy ra giỏ xe lấy ra một túi bóng rồi đưa cho tôi.
- Em chả biết mua gì cho anh, anh cảm tạ mấy bịch sữa, lúc nào học mà đói thì uống nhé.

Em làm tôi cảm động quá chừng, không nói lời nào tôi ôm gọn lấy thân hình bé nhỏ của em vào trong lòng, rồi đặt lên môi em một nụ hôn, cũng không cần biết xung quanh có người để ý hay không, với tôi bây giờ, cả không gian này chỉ dành cho riêng hai đứa. Lần đầu tiên tôi hôn em lâu đến vậy, cảm nhận cái ngọt ngào, dư vị trên môi, đầu lưỡi, lại có lẫn vị mặn mặn của những giọt nước mắt. Cũng không biết sau bao nhiêu phút nữa, tôi tựa cằm vào mái tóc của em khẽ nói:

- Anh yêu em.....

Chỉ 3 từ thôi, không hơn không kém, ba từ được thốt lên từ chính con tim đang đập mạnh trong lồng ngực của tôi. Vậy là đã đủ rồi, tôi cũng không muốn than vãn thêm điều gì nữa, cố nhắc nhẹ bước chân rồi cất bước đi về, dù lòng này đang khắc khoải nỗi niềm riêng chưa chịu chấm dứt. Bất chợt một hạt bụi nào đó bay vào mắt làm tôi dụi lấy dụi để và chợt nhận ra rằng, khóe mắt mình đã cay vị mặn đắng từ bao giờ mà chính mình cũng không hay.

Một buổi tối khó ngủ thực sự, nhưng tôi không muốn gọi cho em nữa, mọi thứ cứ để cho nó tự nhiên. Tôi không muốn làm em buồn thêm nữa, tôi cũng biết rằng tối nay cũng sẽ rất khó để ngủ ngon với em. Nhưng biết vậy thì cứ mặc thôi, chứ nếu giờ mà lại ngồi ôn lại những kỉ niệm xưa nữa thì với em đêm nay thực sự là một ác mộng. Rồi đêm cũng sẽ qua thôi, ngày mai sẽ đến, cũng có gì đâu, em vẫn là của tôi mà, tại sao lại phải yếu đuối như vậy, tình yêu đôi khi cũng phải trải qua những thử thách để nó càng ngày càng đẹp hơn. Lạc quan lên nào

48. Chương 48: Em Ở Đâu

Tôi nằm ngủ li bì, đến khi tỉnh dậy thì đã gần 10h rồi. Điều đầu tiên tôi làm là bật dậy tìm chiếc điện thoại.

- Em đang trên đường đi này, anh ngủ ngon nhé.
- Một tin nhắn của em lúc 6h30, tôi vội rep lại ngay sau đó.
- Anh vừa mới ngủ dậy xong, em đang ở đâu rồi ?
 - Anh ngủ lười quá, hi, bây giờ em đang ở nhà với ông bà rồi. Thế có nhớ em không nào ?.....15' sau em tôi nhận được tin nhắn lại của em.
 - Ờ, bây giờ thì chưa nhớ, nhưng mà sắp thấy nhớ rồi
 - Hi, dạo này anh cũng biết nịnh ghê đấy, không như ngày trước.
 - Anh vẫn thế mà, hehe
 - Nhớ chăm sóc cây hoa của em cẩn thận nhé, bao giờ em về mà thấy nó héo là anh biết tay đấy.

Cứ thế những ngày sau đó cũng không đến nỗi buồn bã và vô vị như tôi đã từng nghĩ. Một phần vì tôi tập trung vào kì thi tốt nghiệp, sau đó lại bù đầu vào mấy lớp học thêm, ở nhà thì làm thêm để chuẩn bị cho kì thi đại học sắp tới. Nhưng cũng không thể không nhắc đến sự ân cần của em trong đó, từ khi tôi và em cách xa nhau, tôi cảm thấy em không hay đổi vật như trước, hơi hạn quan tâm tới cuộc sống của tôi nhiều hơn, cả hai cũng dùng sim vietnamobile để buôn chuyện những lúc rảnh rỗi. Bạn bè cũng là một nguồn vui lớn của tôi, tuy không gặp nhau hàng ngày trên lớp nữa, nhưng thỉnh thoảng các chiến hữu vẫn hay tụ tập uống nước vào cuối mỗi tuần.

Nếu mà một chuyện tình cứ êm đềm và trôi nhẹ nhàng như vậy thì chắc hẳn đến giờ này tôi đã có thể cùng em cười nói vui vẻ bên nhau không phải có những lúc buồn chán, rồi những khi tâm trạng u phiền chán nản. Thấm thoát mới đó mà đã 1 tháng trôi qua, cũng chỉ còn một tuần nữa là tôi bước vào kì thi quan trọng trong cuộc đời, có thể nói nó là cánh cổng tiếp theo trong cuộc đời với muôn ngàn ngã rẽ.

Một buổi sáng chủ nhật đáng nhớ trong suốt cuộc đời, trời u ám chuẩn bị cho những cơn mưa rào mùa hạ kéo tới, chợt đến rồi chợt đi, chóng vánh mà con người ta không kịp đề phòng sẽ rất dễ bị ướt hết người. Cuối tuần tôi thường tự thưởng mình những giấc ngủ muộn hơn mọi ngày một chút, 9h sáng không phải quá muộn nhưng cũng là lúc tôi mới bắt đầu rời khỏi chiếc giường thân yêu để đi tìm đến nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

- Ăn sáng chưa cún ?.....vừa đánh răng tôi vừa nhắn một tin cho em.

- Em ăn lâu rồi, ai như anh mà, hihi.

- Uh, thì cuối tuần cũng phải được thư giãn một tí chứ.....tôi nhắn lại.

- Anh ăn gì vào đi không đói, em ra ra nhà đứa bạn chơi một lúc, lát về lại đi chợ nữa. Bao giờ em rảnh em nhắn lại cho, yêu anh :x .

Bỏ mặc chiếc điện thoại tôi đi làm công việc của mình, dù rất nhớ đến nhau nhưng hai đứa cũng cần những khoảng không gian riêng, đâu phải lúc nào cũng ôm cái điện thoại mà thờ ơ suốt ngày được. Ăn cơm trưa xong, tôi lên kiểm tra điện thoại thì không thấy em nhắn lại, thầm nghĩ chắc em đang bận chuyện gì đó rồi.

- Anh ngủ trưa một lát đây.....tôi gửi cho em một tin để thông báo.

Tiếng chuông điện thoại kêu lúc 2h30, nhưng không phải ai đó gọi mà là tiếng chuông báo thức, vẫn chưa thấy em trả lời tin nhắn, tôi cũng cảm thấy hơi bức mình, chắc lại vui chơi ở đâu rồi quên nhắn lại đây. Cầm máy gọi cho em thì không liên lạc được, bây giờ thì tôi lại thấy khó chịu nhiều hơn, cũng cảm thấy ghen một chút, không biết em đi đâu mà phải tắt máy chứ, hay đang làm gì đó giấu tôi, hay là hết pin, đầu óc tôi không tài nào tập trung được chút nào dù đang ngồi trên bàn. Giờ khó chịu cũng chả biết làm gì, thôi đành đợi lát nữa, có gì xả ra một thể.....=.=

Hơn 4h một chút, tiếng điện thoại vang lên, tôi lưỡng lự cầm lấy, vẫn không phải Lan, nhưng là một người mà tôi đã từng gặp – chị Phương.

- Alo, T à.....giọng chị gấp gáp, có vẻ như đang vội chuyện gì đó.

- Vâng, em đây.

- Em bình tĩnh nhé, Lan mất rồi em ạ

- Cái gì cơ, chị đùa em à.....tôi nói to gần như hét vào điện thoại

- Em bình tĩnh nhé, chị biết em rất buồn, chị cũng thế, nhưng mà Lan bị tai nạn vừa mất rồi.....tôi có thể nghe thấy tiếng khóc của chị vang lên qua điện thoại.

- Em không tin, chị nói dối em.....tôi nói rồi cúp điện thoại luôn ngay lúc đó.

Tôi không tin vào chính đôi tai mình nữa, lúc này tôi cảm thấy hoảng loạn thật sự, đôi tay run rẩy, tôi không biết mình nên làm gì đây. Không, không thể như thế được, chắc chắn đây không phải sự thật, em vẫn còn nói chuyện với tôi sáng nay cơ mà, làm sao có thể ra đi đột ngột như vậy được. Lẽ nào em chán ghét tôi quá nên muốn mượn cái lí do này để tôi rời xa em – một dòng suy nghĩ tiêu cực vừa thoáng qua trong đầu tôi. Tôi liền cầm lấy máy gọi cho cô N, tiếng chuông điện thoại cứ đổ dài mà không có ai nhắc máy, đến lúc này thì tôi cảm thấy bàng hoàng thật sự....có lẽ nào. Tôi gọi đến lần thứ 3 thì đầu bên kia đã có người nghe.

- Alo, cô ạ.....tôi cuống quýt nói.

- Cô ơi Lan bị sao ạ.....tôi không kịp đợi cô trả lời đã nói luôn ngay sau đó.

- T à, cô xin lỗi nhé, bây giờ cô không nói được chuyện với cháu đâu.....tiếng cô bật khóc ngay sau đó như để xác nhận cho tôi sự thật đang xảy ra.

Khi tôi chưa kịp nói tiếp câu nào thì tút....tút....t....t....cô đã tắt máy rồi.

Tôi đủ bình tĩnh để chạy lên sân thượng nhà mình, nơi đây tôi có không gian yên tĩnh nhất, đến nơi đôi chân tôi gần như khụy xuống, 2 hàng nước mắt chợt rơi khiến cảnh vật trước mắt tôi nhòe đi. Tại sao, tại sao chứ ? tôi tự hỏi chính bản thân mình, sao em lại bỏ đi cái lúc mà anh đang cần em nhất hả Lan, em có thương anh không. Em nói em không bao giờ bỏ anh, chỉ có anh bỏ em trước cơ mà, tại sao bây giờ em lại thất hứa như vậy chứ. Em nói em sẽ tổ chức sinh nhật cho anh cơ mà, em muốn làm cho anh một cái sinh nhật mà lần đầu tiên anh có một người yêu bên cạnh. Sao em lại lừa dối anh vậy.....anh ghét em lắm.

49. Chương 49: Đời Không Như Mơ

Gió mát vẫn thổi từng đợt, bầu trời u ám đầy mây đen, đúng kiểu thời tiết mà tôi vẫn thường thích, nhưng lúc này vô hình chung nó lại phụ họa vào làm nỗi buồn của tôi càng tăng thêm. Gọi điện cho Linh, tôi mong muốn tìm được sự đồng cảm, ít nhất một câu nói an ủi lúc này cũng giúp tôi bình tĩnh hơn. Gần 30' gọi điện cho thằng bạn thân mà tôi vẫn cảm thấy bứt rứt, khó chịu, cái tin em ra đi quá mơ hồ và đột ngột, khiến tôi không tin được, lúc này tôi rơi vào trạng thái vô thức, chả hiểu được mình đang tỉnh hay mơ nữa. Tôi không thể ngờ được, lúc sáng em vẫn còn nhắn tin với tôi cơ mà, vẫn còn nói những câu tình cảm, quan tâm như mọi ngày, làm sao lại xảy ra chuyện này được chứ, nghĩ là như vậy nhưng những cảm giác nhói đau bất chợt xuất hiện trong lòng làm tôi bất buộc phải tin, đó là sự thật, một sự thật phũ phàng.

Lấy xe đạp lao bên ngoài, tôi chả biết mình đang muốn làm gì nữa, muốn quên chuyện này đi thì cũng không hẳn, tôi không muốn quên em. Đứng, đứng bất đầu óc phải suy nghĩ nữa T ới.

- Giờ này còn đi đâu nữa ?.....tiếng mẹ vọng ra từ trên tầng hai.

- Con ra ngoài có chút việc, bố mẹ cứ ăn cơm trước đi.....tôi nói với lại, cũng chẳng cần biết là mẹ có đồng ý hay không nữa.

Đạp xe qua hết những con phố, cái cảm giác cay đắng càng tăng lên chứ không giúp tôi nhẹ lòng hơn chút nào, bởi vì trong mắt tôi nơi nào cũng in dấu những kỉ niệm, chợt nhận thấy người một đôi nào đó đi với nhau, mắt tôi lại nhòe đi vì tủi thân, ghen tị. Tôi lao đi trong vô vọng, với một niềm tin là mình sẽ nhìn thấy em ở nơi nào đó quen thuộc với hai đứa, lớp học thêm đây rồi.....tôi đứng đợi 15' nhìn chăm chăm vào cánh cửa, chỉ mong cánh cửa ấy mở, và rồi em bước ra tay cầm túi xách với một nụ cười rạng rỡ trên môi, nhưng.....Quán kem vẫn tấp nập người ra vào, cái bàn quen thuộc thì để trống, tôi bước vào, gọi hai ly kem thêm một gói bim bim loại mà em vốn rất thích, trong lúc ngồi đợi, tôi rút điện thoại ra nhắn một tin vào số của em.

- Em ra đi nhé, anh đang đợi em này, nhanh không kem chảy hết anh không bù đâu ^^

Ăn hết ly kem, tôi ngồi nhìn ly bên cạnh, kem chảy lênh láng xuống bàn, ốc quế đổ chổng gọng, sao em vẫn chưa ra nhỉ, hay là giận tôi rồi – tôi tự nhủ với lòng mình. Tôi biết tôi đang tự lừa dối chính bản thân mình nhưng tôi không thể làm khác được, làm sao tôi dễ dàng có thể tin được điều này chứ. Công viên vắng vẻ đầu hiu, có lẽ giờ này cũng là thời gian mà mọi người đang ăn cơm ở nhà, hay là tất cả đang muốn tôi phải chịu đựng sự đơn độc, cô đơn. Những lần đến đây tuy cũng nhiều nhưng chưa bao giờ tôi phải ngồi suy ngẫm lại như lúc này, tôi đang cố giữ lấy những hình ảnh cuối cùng, về những lần đùa vui, những chiếc ôm nhẹ, những nụ hôn ngọt ngào, mà tôi biết rồi nó sẽ dần tan biến theo thời gian, chỉ là những kí ức êm đẹp và một cuộc tình dang dở. Người ta bảo rằng tình đầu là tình đẹp nhất và tình chỉ đẹp khi còn dang dở.....tôi thấy chả đúng tạo tạo này, tôi muốn phản đối lại cái người mà đã phát biểu ra câu nói ấy. Thà rằng em cứ ghét, cứ giận dữ, cứ coi tôi như người dưng rồi dần dần xa lánh còn khiến tôi xót đau hơn như thế này, em ra đi trong cái lúc mà tôi đang yêu em rất nhiều, biết bao lâu để tôi có thể quên được cái vết thương trong lòng này đây. Bây giờ em có thể nói cho anh biết là anh nên yêu em hay hận em hả Lan ?

Một môi, tôi đành lê thân xác rã rời về nhà, nhìn đồng hồ thì gần 8h30, vậy là tôi đã ra ngoài được 3 tiếng đồng hồ rồi. Cũng chả thấy đói lắm vì lúc này tôi còn lòng dạ nào mà ăn nữa, cũng mặc kệ luôn những câu nói nặng nhẹ của bố mẹ, tôi đi về phòng sập cửa rồi khóa lại. Lại cái không gian tĩnh mịch và yên lặng này, tôi vừa thấy sợ lại vừa muốn có nó. Đã lâu lắm rồi tôi mới khóc nhiều như thế này, từ sau khi ông nội tôi mất, càng nghĩ ngợi nhiều thì nước mắt lại càng chảy ra.

- Em đang làm gì đấy, anh đói quá.....tôi nhắn một tin vào số của em.

Dù biết rằng sẽ chẳng có bất kì một ai nhắn lại, nhưng tôi không thể làm khác được, cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại và ngóng một điều gì đó bất chợt xảy ra. Tôi điên rồi cũng nên, hay đang cố tỏ vẻ mình là một thằng đáng được thương hại, ai nghĩ gì mặc kệ, tôi cũng không cần quan tâm, với tôi bây giờ chỉ là em thôi.

- Em lại giận gì anh à, mà không trả lời thế.....30 phút sau tôi nhắn thêm tin nữa.

- Em mà không nhắn lại là anh giận em luôn đấy.....lại thêm một tin nhắn nữa sau 20'.

- Anh yêu cún nhất mà, đừng có im lặng với anh được không ?

- Đừng có như vậy với anh mà, xin em đấy. À nếu mà chưa muốn trả lời bây giờ thì nhớ đừng có giận lâu quá nhé, cho em giận anh đến sáng mai thôi, hì.

Liên tiếp sau đó, tôi gửi các tin nhắn tới số của em, tôi quen được quan tâm rồi, tôi quen có một giọng nói ấm áp trẻ con chia sẻ với tôi mỗi ngày rồi, tôi quen có một tin nhắn chúc tôi ngủ ngon, tôi quen cái khuôn mặt ấy, cái vóc dáng nhỏ bé ấy rồi, bây giờ bảo tôi đột ngột từ bỏ nó, bắt tôi không nghĩ tới nó, ai đó hãy nói cho tôi phải làm sao là tốt đây.

- Em ngủ ngon nhé, yêu em nhiều.

Tôi gửi nốt tin nhắn cho em rồi ném điện thoại vào góc giường. Ngồi im lặng gục đầu xuống thật lâu, tôi chỉ hận mình không thể ngay lập tức xóa đi cái kí ức đẹp đẽ trong quá khứ, tôi thấy hối hận vì thời gian ở bên em quá ít ỏi, tôi thấy tiếc vì mình đã không dành tình cảm cho em sớm hơn, tôi thấy đau đớn vì mình đã không quá tôn trọng và nắm giữ cái tình cảm này chặt hơn nữa.....Nhưng để làm gì cơ chứ, khi tất cả đã quá muộn.

Bước sang ngày hôm sau, điều đầu tiên khi tỉnh dậy tôi kiểm tra điện thoại của mình, khi thật sự biết rằng mình không lạc vào một giấc mơ thì tôi bắt đầu tâm trạng tôi xoay ngược theo chiều khác. Tôi bắt đầu thấy thực sự khó chịu, bức mình, tôi muốn trách móc tất cả những gì và những người liên quan tới chuyện này, kể cả em. Tôi nghĩ rằng, em không hề yêu tôi, bỏ tôi cô đơn như vậy, tôi không cần biết lí do gì, dù là em không muốn, mọi thứ chỉ là biện hộ, tôi chỉ cần biết bản thân tôi lúc này thôi. Chạy sang bật máy tính lên, tôi lục tìm tất cả hình ảnh của em mà tôi có, đem chung xóa hết sạch, đem hết những bức thư của em viết cho tôi đốt hết. Cây hoa ngọc lan cũng chịu chung số phận, một cái ném thật mạnh, chậu cây vỡ tan, những cành cây và lá bay lá tả, đất văng tứ tung. Nhìn lại tất cả những gì mình vừa làm, nhớ tới khuôn mặt của em, tôi lại bật khóc

50. Chương 50: Người Bạn Mới

Những ngày này trôi qua thật tẻ nhạt và dường như bất tận, ban ngày tôi tìm cách khóa lấp nỗi buồn của mình bằng cách đi chơi đây đó, không thì lại ngẩn nhìn phố phường rồi thì lại lao vào các quán điện tử ngồi chơi game. Ban đêm mới là điều tệ hại nhất, khi mà con người ta bắt đầu nghỉ ngơi sau một ngày vất vả thì tôi chẳng biết làm gì để bắt đầu óc mình không được suy nghĩ, không được gợi lên những hình ảnh về em. Buồn thì biết làm gì nữa đây. Khóc ư ? Nước mắt hai ngày hôm nay cũng cạn rồi, tôi cũng chẳng nhớ là mình đã khóc bao nhiêu lần nữa. Mỗi lần nhớ em tôi lại tự nhủ lòng mình phải mạnh mẽ lên, em không muốn nhìn tôi như vậy đâu, thấy tôi như thế này chắc em buồn lắm. Mình là con trai còn như thế này.....tôi cho cô N quá, đây quả là một cú sốc tinh thần quá lớn đối với cô, cả cô và chú chỉ có Lan là đứa con duy nhất, không biết giờ này cô ra sao, tôi định gọi điện hỏi thăm cô nhưng lại không dám. Cô đau buồn như vậy là đủ rồi, đừng nhắc thêm nữa, người mẹ nào mà chẳng xót xa đứa con do chính mình đau dứt ruột đẻ ra. Tôi thấy ân hận vì lúc này đây, mình không thể phi ngay được xuống để gặp em, dù chỉ là một lần sau cuối. Nghĩ thấu đáo một chút thì tôi thấy dù inh có đi được, thì cũng lấy tư cách gì vào thăm em đây. Người thân chẳng phải, họ hàng cũng không, bạn bè cũng không hoàn toàn đúng, ruột cuộc đối với gia đình em tôi chẳng là cái gì.

Dù sao cũng đã hai hôm rồi, tôi cũng muốn biết rõ chuyện xảy ra với em hơn, đối với tôi bây giờ nó vẫn là một bức màn bí ẩn. Đồng hồ vừa điểm 2h sáng, tôi quyết định gọi cho chị Phương để hỏi thêm một vài vấn

đề....không mất quá nhiều thời gian chờ đợi, chị nghe máy ngay sau đó.

- Alo, chị ạ, em xin lỗi làm phiền chị lúc này.

- Uh, T à, không sao, chị vẫn chưa ngủ mà.

- Chị cho em hỏi mấy chuyện được không ạ ?.....tôi đi thẳng vào vấn đề.

- Uh, chắc em lại hỏi chuyện Lan à ?

Tôi không nói thì chắc chị cũng đoán được tâm sự của tôi rồi, gọi điện lúc nửa đêm như thế này thì còn chuyện gì khác nữa đâu. Đã định đi ngủ rồi mà cái hình ảnh của em cứ chập chờn làm tôi không tài nào chợp mắt được, nếu không thì tôi cũng chẳng muốn có cuộc gọi đột xuất như thế này.

- Vâng, chị ơi, sao Lan lại đi đột ngột thế ạ, hôm đấy em hăng quá nên cũng chưa kịp hỏi chị.

- Chị cũng chỉ biết sơ qua thôi, nghe kể lại mà, em hỏi cô N thì rõ hơn.

- Vâng, em cũng định thế nhưng hỏi sợ cô ấy lại nhớ Lan thêm thì khổ.

- Ồ, kể ra cũng đúng, thế ku định hỏi gì chị nào. Chẹp, tội nghiệp hai đứa mày, chị thấy hai đứa đẹp đôi mà.

Câu nói của chị bất giác làm tôi động lòng, cũng thấy tủ thân đôi chút, mới ngày nào tôi và em còn sánh bước đi bên nhau cười nói vậy mà giờ mỗi người đã ở một phương trời, không bao giờ gặp lại. Tôi có đau khổ đến mấy, rồi cũng sẽ hết dần thôi, cuộc sống của tôi sau này sẽ gặp nhiều điều mới, nhiều cô gái khác và rồi hình ảnh em cũng mờ dần, nhưng chắc chắn là nó sẽ không biến mất trong tâm trí tôi. Em – cô bé của tôi mãi mãi chỉ 16 tuổi, vẫn chỉ là trẻ con mà thôi.

- Hơiz, thôi chị ạ, nó là cái số rồi. Thế Lan đi sao mà lại bị tai nạn hả chị ?

- Lan nó bị xe ô tô đâm vào, bị thương vào đến bệnh viện nó mới mất.....giọng chị trầm xuống.

- Vâng, em hỏi vậy thôi chị ạ. Khi nào em rảnh, em bắt xe về Hải Phòng, chị dẫn em đi thăm Lan nhé.....tôi nói mà cố gắng không để bật lên tiếng nấc nghẹn ngào.

- Em muốn thăm Lan thì cứ về thẳng nhà hôm nọ ấy, người ta hỏa táng mà, không chôn đâu em.

- Vâng, muộn rồi chị ngủ sớm đi, em chào chị.

Tôi cúp máy, chợt nghĩ vụ vợ về cuộc nói chuyện vừa rồi, vậy là ít ra tôi cũng biết được giờ này em ra làm sao. Hỏa táng à ? Tôi chợt rung mình khi nghĩ tới một tai nạn có phần thảm khốc, tại sao người ta không chôn mà lại phải đốt chứ, hay là ở đây hiện đại, họ bảo vệ môi trường hoặc có thể là theo nhu cầu của gia đình, hay bất cứ một lí do nào đó, miễn không phải là cái lí do tôi chợt nghĩ ra.

Một buổi chiều đầu tháng 7, chỉ sau cái ngày chủ nhật u ám 3,4 ngày. Vẫn như thường lệ, tôi lấy xe đạp đi dạo khắp các nẻo đường mà cũng không hiểu mục đích của mình để làm gì, miễn sao cảm thấy thoải mái hơn. Đang định rẽ vào quán điện tử làm vài ván đột kích thì tôi nhận được cuộc gọi, là Trọng Quang.

- Nhà tao mất điện rồi, trà không ?

- Ok, ra đi.....tôi đáp lại mà không cần suy nghĩ.

Với tôi lúc này thì bất cứ lời mời nào của bạn bè đều được chấp nhận. Vì tôi sợ phải ngồi một mình trong phòng, tôi sợ mình phải đối mặt với những hình ảnh cứ luẩn quẩn làm tôi phải đau đầu.

Cũng không quá vội vã phải ra ngay, tôi đâu có lạ gì cái kiểu hẹn của Trọng Quang nữa. 10' sau có mặt tại quán quen thuộc, đảo mắt 2 lượt tôi cũng không tìm thấy thằng bạn mình ở đâu, đành ngồi chờ ở một bàn trong góc.

- Mẹ, thằng Trọng chưa đến à.....một giọng nói cất lên.

Tôi quay lại nhìn, Đức đang tiến đến, kéo ghế ngồi xuống đối diện tôi.

- Chưa, nó cũng hẹn chú ra đây à ?tôi hỏi.

- Uh, con hàng đấy bảo tao ra đây uống nước, nhà nó mất điện.

Hai thằng ngồi tán phét 15' sau mới thấy Trọng Quang lò dò đến, ngạc nhiên hơn là nó lại còn kéo theo cả một đứa con gái, tôi nhìn lướt qua thấy mình không quen gì em này, cũng chưa từng gặp từ trước tới giờ.

- Giới thiệu với 2 chú đây là em Yến, khóa 93 trường mình. Còn đây là 2 thằng bạn anh.....Trọng Quang làm thủ tục giới thiệu

Tôi cũng không để ý lắm, đến lúc em Yến chào thì tôi cũng chỉ gật đầu lấy lệ một cái còn ánh mắt vẫn nhìn xa xăm về phía hồ nước. Suốt thời gian ngồi ở quán trà đá, tôi hầu như không nói lời nào, để cho ba người kia tán dóc với nhau, vì tôi vẫn đang mải mê với những suy nghĩ khác. Cũng chỉ nhớ là em Yến để xõa tóc mặc chiếc áo màu xanh da trời, da trắng, còn mặt mũi sao thì cũng không rõ, tôi vốn không có thói quen nhìn thẳng vào mặt người khác khi nói chuyện. Và từ khi Lan ra đi, tôi tự hình thành ình một chút ác cảm với những người con gái mà tôi không quen, vì vậy cũng không muốn nói chuyện cùng, dù có vẻ hơi bất lịch sự nhưng tôi mặc kệ, cũng chẳng cần quan tâm người ta nghĩ gì về mình. Có phải tôi đang dần trở nên ích kỉ và bất cần đời không?

51. Chương 51: Gặp Em Lần Cuối

Một cơn gió lạnh tràn tới, bầu trời đen kịt và nặng trĩu, chuẩn bị trút xuống những hạt mưa rào của mùa hè. Lá cây và bụi bị cuốn văng ra khắp nơi, khung cảnh xung quanh bắt đầu trở nên hỗn loạn, một cơn giông lớn chuẩn bị ập đến. Đứng từ chỗ này tôi đã có thể nhìn thấy phía cuối trời, mây đen tiến đến lừ lừ như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Trong khi mọi người hối hả đi lại ngược xuôi tìm chỗ trú mưa, hay đơn giản là đi thật nhanh về nhà, các hàng quán thì mải thu dọn và thu hồi bàn ghế thì tôi vẫn ung dung ngồi nhấp từng ngụm trà đường ngon ngọt có lẫn chút vị chát. Nhưng những người ngồi cùng bàn với tôi thì không vậy, cả Trọng Quang, Đức và em Yến đều ra về, tôi lại lững thững trên chiếc xe đạp của mình, thật chậm đi ngược qua những cơn gió, với tôi lúc này mọi thứ chẳng có nghĩa lý gì, tôi thích tự hành hạ bản thân mình hơn, làm như vậy tôi thấy lòng mình nhẹ đi một chút. Cơn mưa ơi sao mày không đến nhanh đi? Sao cứ phải dọa nạt con người? Sao không đến rơi thật mạnh lên thân thể của tao??

Bộp, một hạt mưa lạnh bắn vào má tôi đau buốt, theo sau đó là vô số hạt bắt đầu trải thảm xuống mặt đường. Cái mùi của bụi ẩm xộc lên mang đến cảm giác khó tả...

Cũng có hề gì đâu, ướt thì cũng đã ướt rồi, tôi đi lang thang dưới màn mưa dày đặc không chút vội vã, mặc kệ ánh mắt hiếu kì của những người trú mưa bên đường. Đi qua địa điểm cũ, nơi mà hai đứa đã từng có lần đứng trú mưa cùng nhau, bất giác một giọt nước mắt lại ứa ra mang theo hơi ẩm, chảy dọc theo má tôi.

Cứ vậy, những ngày sau tôi cũng không thể để tâm trí mình yên ổn một chút nào, làm sao tôi có thể dễ dàng gạt bỏ nó đi được khi mà thực tâm tôi cũng không muốn. Tôi bước vào kì thi đại học, cũng chẳng quan tâm lắm đến nó, mặc dù trước đó tôi coi đó là lối đi tiếp theo cho đường đời của mình. Làm bài thi đh mà tâm hồn tôi như ở ngoài cửa sổ.

Một tuần sau đó tôi lại quay trở lại những ngày rảnh rỗi và tẻ nhạt của mình, cả ngày ngồi ngoài quán điện tử, tối về lại suy nghĩ, bất kể lúc nào, ngay khi đang làm việc gì đó, tôi cũng ngẩn người ra mà hồi tưởng về những chuyện cũ. Bên cạnh đó tôi lại bắt đầu nghĩ tới ý định của mình trong một vài ngày sắp tới, tôi sẽ xuống thăm em để cho lòng mình thấy nhẹ nhàng hơn, tôi cũng muốn đến nơi ở của em, dù chỉ là trong chốc lát. Có lẽ đây cũng sẽ là lần cuối cùng tôi đến đây, tôi muốn chôn vùi tất cả những thứ không hay đã xảy ra với mình, muốn cái kí ức đẹp đẽ đang dở kia vẫn sẽ mãi đẹp, còn em sẽ mãi là nguồn động viên tinh thần cho tôi .

Thêm một lần nữa tôi đặt chân xuống mảnh đất Hải Phòng này, buồn vui lẫn lộn, tôi mong được gặp em thật nhanh, nhưng chính điều đấy cũng làm tôi thấy lo sợ. Trước khi đi tôi cũng đã gọi điện cho cô N để thông báo về việc này, nên khi vừa đặt chân đến cửa nhà, sau 2 tiếng chuông tôi đã thấy cô chạy ra mở cửa. Ánh mắt của người phụ nữ ấy mờ đi vì khóc nhiều, nhưng cũng vẫn xoáy sâu vào tôi:

- T à vào đi cháu.

Tôi đáp “ Vâng “ một tiếng rồi lặng lẽ đi sau cô vào nhà, trong lúc đợi cô lấy nước uống, tôi ngồi im trên chiếc ghế gỗ, đảo mắt nhìn một lượt xung quanh căn nhà.

- Cháu uống nước đi. Mấy hôm vừa rồi thi tốt không cháu, cô bận quá nên cũng chưa hỏi được ?.....cô đặt ly nước trước mặt tôi rồi hỏi

- Cháu làm bài cũng bình thường cô ạ, chắc là không ăn thua.....tôi cố gắng gượng cười rồi lái sang chuyện khác.

- Cô ơi thế Lan ở đâu ạ ?

- Cháu nghỉ thêm một lát đi, rồi lát cô đưa cháu lên.

- Khi nào cháu rảnh nhớ xuống thăm Lan nhé, cô chú có mỗi nó thôi, bây giờ nó đi rồi, cô thấy buồn lắm.

- Có khi nốt lần này, cháu sẽ không đi Hải Phòng nữa cô ạ.....tôi bắt đầu trình bày suy nghĩ của mình.

Cô nhìn tôi, thẫn thờ.Tôi tiếp lời:

- Cháu muốn quên hẳn chuyện này đi, nhưng cháu sẽ không quên Lan.

Cô dẫn tôi lên đi trên chiếc cầu thang khá dốc, lên đến gác ba. Ảnh của em nhỏ, được đặt phía bên dưới, hai người kia chắc là ông bà em... Cô đứng sau nhìn, tôi chỉ lẳng lặng rút vài nén hương ra, châm nén thấp... Tôi nghe thấy tiếng sột sạt từ đằng sau, nhưng tôi không dám quay lại, tôi cứ nhìn trân trân vào ảnh em, miệng lẩm bầm gì đó mà chính tôi cũng không hiểu mình nói gì...Bên dưới tôi có thể thấy 1 cái lọ nhỏ, màu xám đục, em tôi giờ chỉ còn thế thôi sao? Em ơi! Anh đang đứng trước mặt em này? Liệu em có ở đâu đây quanh đây không?

Tôi không dám ở đó lâu, tôi và cô xuống phòng Lan. Căn phòng đã đc dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp. Cô nói vọng vào:

- Cô xuống trước nhé.Cháu xem có đồ gì của Lan giữ được thì giữ giùm cô Hôm nay ở lại ăn với cô T nhé...

- Thôi cô ơi! Hôm nay là cháu tự ý đi mà, nên phải về sớm cô ạ... Cô cứ xuống trước cô nhé, cháu ở trên này 1 tí nhé cô

Cô cười hiền hậu, không nói gì rồi xuống nhà...

1 mình tôi ở đây. Phòng này nhỏ hơn phòng ở nhà cũ của em. Nơi đây đã từng là thế giới của riêng em, mỗi lần em về Hải Phòng, mỗi lần về quê mà nhắn tin cho tôi chắc em ngồi trên chiếc giường dễ thương trải ga hồng kia... Phía cửa sổ cũng có mấy chiếc chuông gió...Tôi để ý đến mấy cái cốc đựng bút chì màu, ở góc tường, tôi thấy đôi giày mà cách đây gần 1 năm tôi đã dẫn em đi mua...

Tôi xuống nhà, cô hỏi tôi:

-Thế cháu có lấy được thứ gì làm kỉ niệm không?

-Thôi cô ạ, những gì thuộc về Lan thì sẽ mãi ở bên Lan

Hơn 1 tiếng sau đó, tôi đã có mặt ở bến xe Tam Bạc, từ cửa sổ của chiếc xe Hải Âu, tôi nhìn ra phía ngoài, cuộc sống vẫn hối hả, bất giác tôi mỉm cười:

-Lan ạ, anh vẫn phải sống tốt đúng không em...

52. Chương 52: Tương Lai Ở Phía Trước

“Anh và em bây giờ không được ở bên cạnh nhau, nhưng chắc chắn là anh sẽ không bao giờ quên em đâu Lan ạ. Trong thâm tâm của anh thì hình ảnh về người con gái đáng yêu vẫn luôn hiện rõ trong từng khoảnh khắc mỗi khi anh nghĩ về em. Anh nhớ cái đôi mắt tròn đen láy và tình nghịch đó, nhớ cái má trắng hồng mà mỗi khi ở bên cạnh em anh hay thơm trộm và véo nhẹ để trêu em. Lan của anh sẽ mãi là cô bé 16 tuổi, với mái tóc xõa ngang lưng, và nụ cười mỉm rạng rỡ. Em đến và đi như một cơn gió, mang đến cho cuộc đời

anh lần không khí mới dễ chịu, thoải mái, thế nhưng cái cách em bỏ anh đi lại đột ngột quá như cái ngày ta quen nhau. ”

“Cuộc sống của anh vẫn sẽ tiếp tục mà không có em ở bên, không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian để anh tập làm quen đây. Mọi điều anh hứa với em vậy là không thực hiện được rồi, anh ngóng chờ một ngày sinh nhật, có thể nói là mới mẻ và có những điều vui sướng riêng mà trước đây anh chưa từng có. Nỗi buồn chi phối anh suốt những ngày vừa qua, ngay cả bây giờ có lẽ vẫn vậy, mỗi khi anh nhớ tới em là chợt thấy tủi thân, chỉ muốn khóc cho thoải mái, nhưng anh biết anh làm vậy nếu em nhìn thấy thì em cũng sẽ rất buồn. Em không bao giờ muốn nhìn thấy anh là một con người yếu đuối đúng không ? Anh còn hứa sẽ che chở và bảo vệ em cơ mà.”

Chiếc xe vẫn cứ lăn bánh, cảnh vật không quá quen thuộc với tôi, nhưng lại mang cho tôi có cảm giác như mình đang rời xa một nơi nào đó vô cùng thân thuộc. Chặng đường đối với tôi lúc này dường như dài hơn rất nhiều, tôi chỉ mong sao nó kết thúc thật nhanh...

“Trên chuyến xe Hải Âu lần này, anh cô đơn lẻ loi cả đường đi lẫn lượt về, chiếc ghế bên cạnh để trống, nhưng anh cũng không muốn đặt chiếc balo của mình vào, nhường chỗ cho em đấy, anh biết em thích ngồi gần cửa sổ mà. Một cuộc tình dường như đã khép lại với biết bao kỉ niệm ngọt ngào về em, về những giây phút nồng nàn sâu thẳm trong tim. Một chặng đường không quá dài với tình yêu thương đi liền với nỗi buồn khuất lấp, để đến giờ, tôi vẫn như đang lạc vào giấc mộng, vẫn mơ hồ tưởng tượng về cái tình cảm ngọt ngào kia.”

Chặng mấy chốc màu đỏ 2 bên đường đã thay bằng 1 màu xanh đồng ruộng, sau đó là 1 màu xám bâng bặc của nhà cửa 2 bên.

Ngay khi vừa đặt những bước chân đầu tiên để đi bộ về tới nhà tôi liền bấm máy gọi cho cô N.

- Alo cô ạ, cháu về tới nhà rồi.....tôi muốn thông báo để cô yên tâm về chuyến đi
- Uh, thế trên đường đi ổn cả chứ T ?
- Vâng. À cô ơi, nếu cô đổi số điện thoại thì cô báo cháu nhé.
- Uh, có việc gì hả cháu ?
- Không ạ, cháu muốn giữ liên lạc để thỉnh thoảng hỏi thăm cô.
- Cảm ơn cháu nhé, thôi cháu nghỉ đi, đi cả ngày mệt rồi, bao giờ có kết quả thi thì báo sớm cho cô nhé.
- Vâng, cháu chào cô.

Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm, đi ra đằng sau vườn. Đã lâu lắm rồi mới được hít thở cái không khí lúc tinh mơ của mùa hè. Trời đã khá sáng, rất mát... Tôi chạy đến góc vườn, nơi những mảnh vỡ tứ tung của cái chậu cây mà hôm trước tôi ném vỡ...

“ Lan – cái tên dường như quá quen thuộc với nhiều người, cũng có vô số người đặt tên giống em, nhưng chỉ có anh gọi tên em theo cách của riêng anh, với âm điệu ấy, chan chứa bên trong là tình cảm của anh. Vậy nên có lẽ cái tên đơn thuần hàng ngày của em đơn giản đến mức phức tạp, chỉ có người con gái anh yêu và người con gái yêu anh sẽ hiểu.....anh đang gọi ai.”

Tôi nhẹ nhàng nâng cây lên, cái cây bé nhỏ đã héo mất vài chiếc lá, không còn tươi mơn mẩn đầy sức sống như mấy hôm trước nữa. Tôi nhấc cây ra, đào 1 cái hố khá sâu dưới gốc khế, rồi trồng lại. Tôi cẩn thận vun xới phần gốc, rồi tưới một lớp nước mát lành lên những chồi non... Tự nhiên tôi thấy vui vui khó tả.

“Đó có thể là lần cuối anh gặp em, em không giận anh chứ, anh sẽ chỉ đặt chân lên mảnh đất Hải Phòng đó lần nữa, khi anh thực sự cảm thấy những kỉ ức buồn trong anh đã phai nhạt. Liệu rằng mình còn gặp nhau nữa không em ? Em và anh, có lẽ rất gần nhau nhưng lại ở hai thế giới riêng biệt, những ngày này đã bao lần anh cảm thấy xót xa và tê dại cảm xúc của mình, anh nhớ em, cũng chẳng biết diễn tả ra sao, chỉ biết là rất nhớ, rất muốn ôm em một lần, dù là sau cuối. ”

Tôi khẽ mơn trớn chiếc lá non, rồi bắt giắc quỳ xuống, hít lấy hương trên cành nhỏ. Mong sau này cây sẽ nở hoa thật thơm – những bông Ngọc Lan thuần khiết - như chính em vậy.

“Em.....chúng mình đã xa nhau được nửa tháng rồi phải không, đã nửa tháng rồi chúng mình im lặng với nhau, không biết tình hình của nhau hiện giờ như thế nào. Nhiều lúc anh đã tự dày vò bản thân mình mà chính anh còn chẳng hiểu anh đang làm cái gì, và làm để làm gì. Những đêm chợt tỉnh giấc, anh lại ngoái đầu nhìn vào điện thoại như một thói quen, khi không thấy những dòng tin nhắn chúc ngủ ngon của em, anh lại không tài nào nhắm mắt được. Đến bao giờ anh lại được cầm tay em nhỉ ? Hi, chắc là không được rồi, anh có thể chờ em nhưng....em có thể nói cho anh biết anh sẽ phải chờ đến bao giờ không ? Em cứ im lặng như vậy làm anh buồn lắm.”

Tôi vào nhà, khẽ cầm chiếc dây chuyền bạc em tặng, đeo lên rồi đi ra ngoài... Vẫn đâu đây vòng tay của em như quàng qua cổ tôi một cách ấm áp.

“Tình yêu của anh và em không quá gian nan và bất chấp như nhiều người, cũng không dài đằng đẳng hàng năm trời, thế tại sao nó lại đẹp với anh vậy. Anh biết là những thứ mà một người con trai có để quyến rũ một cô gái thì anh đều không có nhưng lúc nào anh cũng tự hào mình là người được em yêu nhất. Anh may mắn nhỉ ? Anh đã từng giận em rất nhiều em biết không, vì lí do gì thì bây giờ nó cũng chẳng quan trọng nữa. Nhưng rút cuộc, càng giận anh lại càng nhớ em nhiều hơn. Không được ở bên cạnh nhau thì có gì anh lại phải giận hận, trách móc em chứ, hãy cứ để em luôn mãi đẹp trong anh đúng không em ?”

1 ngày hè khá đẹp, thi cử cũng đã xong, bọn bạn cũng từ Hà Nội về hết. Sáng sớm đã có nắng ấm trải khắp, hy vọng là cây Lan sẽ lớn thật nhanh, tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt. Đạp xe buổi sáng thật sướng, tôi dừng lại ở hàng xôi, Linh đã ngồi chờ từ lúc nào.

- Chạm thế cậu, sáng sớm đi ăn sáng thoải mái nhỉ

- Ủ.Cô ơi cháu 2 xôi với 2 trà đá! Tôi gọi cô chủ quán.

- Cậu thế nào rồi?

- Tổ cũng thấy đỡ rồi, dù gì phải tiếp tục cuộc sống vốn dĩ của mình mà

- Uh! Cậu phải mạnh mẽ lên, cuộc đời vẫn còn rất dài, Lan cũng ko bao giờ muốn cậu đánh mất mình đâu.

Tôi nói:

-Uh. Tổ hiểu mà. Năm nay đúng là nhiều biến động quá. Tổ cũng đã đánh mất nhiều thứ... năm nay thi cử làm ăn chán quá...

-Uh. Thời gian trôi qua nhanh lắm. Chúng ta thì vẫn phải bước tiếp trên con đường của chính mình thôi...

Đúng là tôi không mất tất cả. Tôi vẫn còn có gia đình, vẫn còn có những người bạn tuyệt vời, sẵn sàng ở bên lúc cần; vì vậy tôi phải sống vì họ, và không được để cuộc sống mất ý nghĩa.

“Đôi bàn tay anh đã không đủ sức để níu giữ em lại, ngày hôm qua đã trôi đi và hôm nay em chỉ còn là kí ức. Im lặng là điều anh có thể làm tốt nhất lúc này, anh vẫn sẽ sống một cuộc sống của anh trước kia và vẫn sẽ luôn giữ em trong trái tim.....Anh hứa với em đấy cún ạ “

- Mà hình như em M.A chia tay với thằng kia chính thức rồi đấy. – Linh nói

- Uh. Thế à? Tổ cũng ko quan tâm lắm

- Thế cậu bao giờ định bắt đầu 1 cuộc sống mới đây?

Nhắm 1 chút nước, tôi bang quơ, chậm rãi:

- Có lẽ tổ sẽ đợi chờ và tìm kiếm một ai đó giống Lan, có thể đây là một ý định điên rồ, nhưng.....

Tôi bỏ dở câu nói giữa chừng rồi quay sang Linh nháy mắt cười một cái đầy ẩn ý :

- Cũng có thể là sẽ yêu M.A đấy.

Cả 2 thằng cùng cất tiếng cười, nụ cười sáng khoái và thoải mái nhất của tôi kể từ khi vắng em.....

Kết thúc sẽ mở ra những bắt đầu mới vào một ngày không xa..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ngoc-lan>